

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

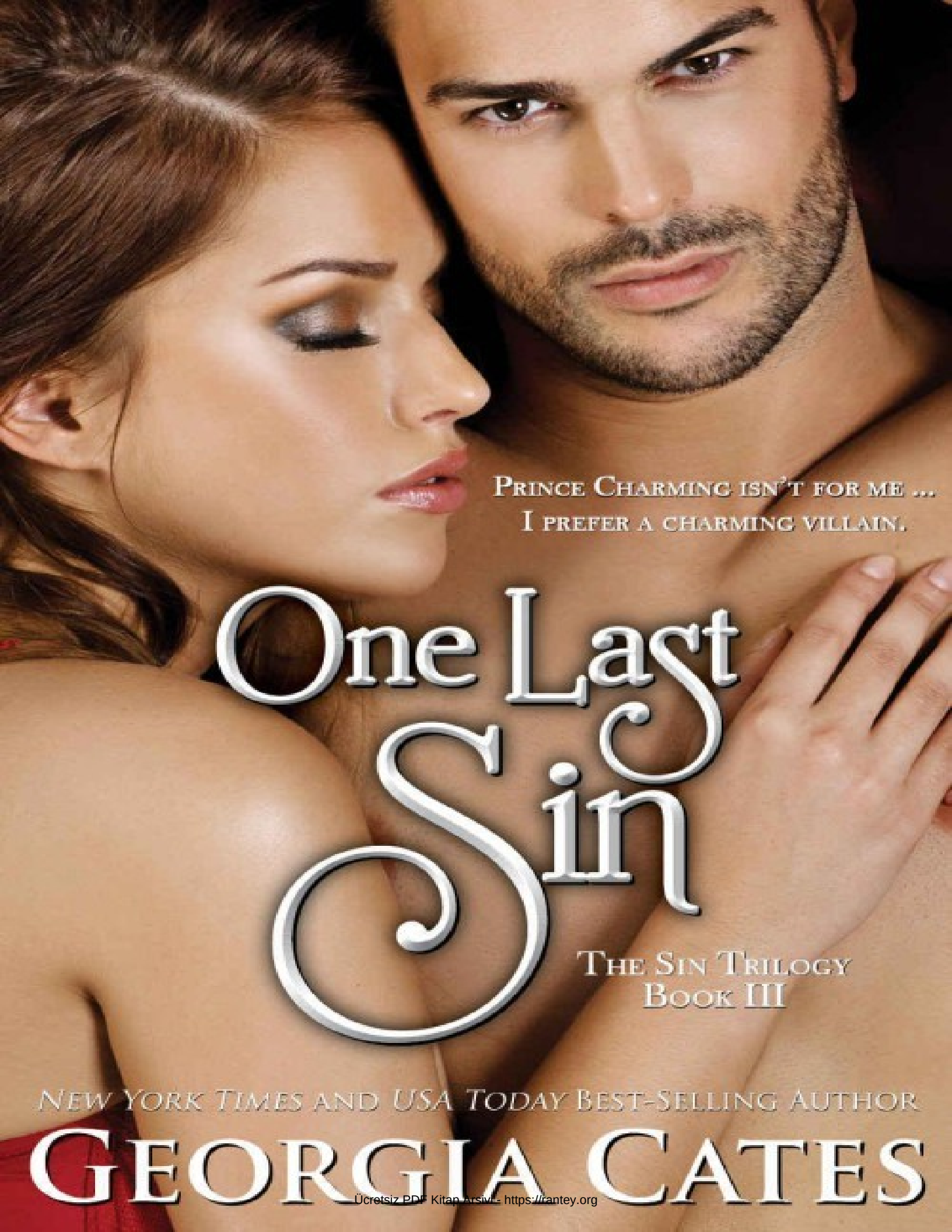
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRINCE CHARMING ISN'T FOR ME ...
I PREFER A CHARMING VILLAIN.

One Last Sin

THE SIN TRILOGY
BOOK III

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BEST-SELLING AUTHOR

GEORGIA CATES

SON BİR GÜNAH

GÜNAH ÜÇLEMESİ: KİTAP III

GEORGIA CATES

İçindekiler

Telif Hakkı

Adanmışlık

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Bölüm Yirmi Bir

Sonsöz

Alıntı: Acıdan Gelen Güzellik

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Yazar Hakkında

Georgia Yazarına Ait Diğer Kitaplar

Georgia Cates Books, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2015 Georgia

Cates

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için [kaydolun](#). En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve sadece abonelere özel hediyeleri alacaksınız.

Düzenleme Hizmetleri Jennifer Sommersby Young

tarafından sağlanmıştır İç Tasarım [Indie Formatlama](#)

[Hizmetleri](#) tarafından yapılmıştır Fotoğraf [Nera Strand,](#)

[Black Beach Studios](#)

ISBN: 978-1-63452-378-3

J, F ve M'ye.

Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin.

CHAPTER ONE

BLEUBRECKENRIDGE

Oh, Stella Bleu. Bu sefer boka battın.

Beni kaçıran üç kişiden ikisinin arasında arka koltukta sıkışıp kaldım: Broden ve yan tarafıma silah dayayan Tarikat üyesi. Elinde tabanca olmadan ne kadar sert olduğunu görmek isterdim. Onun kışını tekmeleyebileceğime eminim. Ama hamileyim. Bebeklerimi tehlikeye atamam.

"Biliyorsun, silahı sadece bana doğrultursan da aynı işi görür."

Kaburgalarım biraz daha sert vuruyor. "Kapa çeneni."

Fedainin bariz deneyimsizliğine rağmen, bu durum daha kötü olamazdı. Bileklerim bağlı ve başım örtülü. Nefesime odaklanıp panik ataktan kurtulmak için kendimle konuşuyorum. Yavaş ve derin. Sabit ve kademeli olarak veriyorum.

Broden ve haydutları oturup beklemekten ve benim için ne hazırladıklarını görmekten başka bir şey yapmamı imkânsız hale getirdiler. Bunların hiçbirini yapmakta iyi değilim.

Neden beni bagaja koymadılar ki? En azından orada mandalı kırıp kaçabilirdim.

Doğru. İşte bu yüzden.

Beni esir alanlar son bir mola vermeden önce yaklaşık yirmi dakika araba kullandılar. Broden üst kolumu kavırıyor ve beni kabaca arabadan indiriyor. Bu beni kızdırdı. Dengemi yeniden sağladığımda kolumu onun elinden çekiyorum. "Ben hareketliyim. Beni bir bez bebek gibi çekiştirmek zorunda değilsin."

"Vay be, ne geveze bir kaltaksın sen. Eminim Sinclair'e cehennemini yaşıyorsundur."

Başörtümü çıkarıyor. İzole edilmiş bir depodayız. Etrafımı tanıyamıyorum, bu yüzden detayları inceliyorum, kelimeler olmadan konuşanları. Binanın etrafını çevreleyen, hava koşullarından oksitlenmemiş parlak bir metal çit. Ve bina yeni, yani bu tesis muhtemelen yeni satın alınmış. Sin'in Debra'yı Tarikat'ın yeni edindiği mülkler de dahil olmak üzere tüm hamlelerini izlemesi için tutması dışında bu bir sorun olabilir. Bu güven verici.

Binanın dış cephesi güvenlik kameralarıyla iyi bir şekilde korunuyor. İçeride her ne varsa, onu güvende tutmak istiyorlar.

Broden'ın sıkı rehberliği altında depoya giriyorum. Binanın içinde yönlendirilirken yanından geçtiğim ahşap kasaları inceliyorum. Üzerlerinde İngilizce dışında bir dil yazıyor.

Son durağım deponun köşesindeki karanlık, küçük bir alan. Muhtemelen aslen bir depo odası. İçeri girmek için mücadele etmiyorum. Faydasız olurdu.

Broden sırtıma sert bir darbe indirdiğinde kapıdan içeri giriyordum. Karnımın üstüne düşmemek için aşağı inerken vücudumu büküyorum. Omzumda ve kalçamda yakıcı bir acı tutuşuyor.

Acıya rağmen ağzımı kapalı tutuyorum. Bağlamak onları çok fazla tatmin ederdi.

Reuben adındaki adam ayak bileklerimi birbirine bağlayabilmek için ayağıyla beni sırtüstü yatırıyor. Ellerim bağlı yatmak çok rahatsız edici ama şikayetlerim kulak ardı ediliyor.

"Kaçıp gitmene izin veremem. Bay Grieve bundan hiç memnun olmaz."

Broden başımızda durmuş, Reuben'in yaptıklarını izliyor. "Daha sıkı, seni aptal."

İşini bitirdiğinde ellerimin hissini yeniden kazanabilmek için yan dönüyorum. "Kaçmaya çalışmayın Bayan Breckenridge. Sizi daha sonra değil, şimdi öldürmekte tereddüt etmeyeceğimize söz verebilirim."

Beni sonra öldürmek yerine şimdi mi öldüreceksin?

Kaçırılmam bomba yapımıyla ilgili bir takastan daha fazlası. Takas ne olursa olsun beni öldürmek istiyorlar.

Eğer ben ölürsem, bebeklerim de benimle birlikte ölür. Böyle bir şey olamaz.

Fermuarlı bağlar yanlış kişilerde işe yaramaz. Çoğu, ne kadar sıkı olursa bağlanan kişi için o kadar iyi olacağını anlamıyor. Şansıma, Reuben ve Broden benimkini son derece gergin yaptılar.

Onlar gittikten sonra karnıma doğru yuvarlanıyorum ve diz çökene kadar kıpırdanıyorum. Bağlama kilidi tokasını bileklerimin arasına yerleştiriyorum, böylece en zayıf nokta olduğu için dışa doğru bakıyor. Kollarımı kaldırıp popoma doğru sertçe indiriyorum ve dirseklerimi çarpma anında açıyorum. Bir kez. İki kez. Tekrar ve tekrar, kravat kilidi kopmadan önce altı kez.

Ayağa kalkıp kapıya doğru zıplıyorum. Uzanıyorum ve bacaklarımı kaldırıyorum, bağları kırana kadar çerçeveye çarpıyorum.

ayak bileklerimdeki bağlar.

Kapıyı kontrol ediyorum. Kapı kolu dönüyor ama diğer taraftan barikatla kapatılmış. Hiç şaşırmadım.

Hiçbir çıkış yolum yok. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Beni kaçıranlar henüz tanışmadığım dördüncü bir adamla dönmeden önce saatlerce soğuk beton zeminde oturuyorum. Ama tanıştırılmamıza gerek yok. Sezgilerim bana onun kim olduğunu söylüyor.

Torrence Grieve.

Uzun ve sırık gibi, hafif kambur ve omuzları düşük. Kafası soğan gibi kaygan ama siyah ve gri bir keçi sakalı var. Tımarlanmaya ihtiyacı var.

Küçümsüyor. "Vay, vay. Zeki olan sen değil misin?" Cevap vermiyorum.

"Bayan Breckenridge. Eminim saat 10'un gelip geçtiğinin farkındasınızdır." Saat takmıyorum ama bundan şüphelenmiştim.

Duvardaki kanlı mesajda, Sin'in bomba malzemelerini saat 22:00'ye kadar depolarına teslim etmesi halinde geceyi sağ geçirebileceğim yazıyordu. "Takas için beni kocama götürmeye mi geldin?"

Başını sallıyor. "Kocan gelmedi."

Yalan söylüyor. Günah beni Tarikat'ın ellerine bırakmaz. "Sana inanmıyorum."

"Thane oğlunun yerine geldi. Bize Sinclair'in yolda biraz karmaşayla karşılaştığını söyledi. Görünüşe göre Dedektif Buchanan'la karşılaşmış ve cinayetten tutuklanmış."

"Kimin?"

"Sizden biri. Sanırım Malcolm bir şey."

Hayır. Hayır. Hayır. Sin, Malcolm Irvine'in cinayetiyle suçlanamaz. Ben öldürdüm. Onu öldüren bendim.

"Kayınpederin senin için zor bir takas yaptı. Oğlunun karısı karşılığında Kardeşlik'in sahip olduğu her şeyi takas etmeye razı oldu. Seni bu kadar özel yapan şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bu kadar değerli."

"Ve onun cömert teklifini neden reddettiğinizi merak ediyorum."

"Uğraşmak istediğim kişi Thane değil."

Haklıymışım. Bu Sin'le ilgili. Grieve, oğlu Jason'ı öldürdüğü için Sin'e nasıl acı çektirmeyi planlıyor? Torrence'ın ne olduğunu anlaması gerekiyor. "Jason, Sin'i arkadan bıçakladı. Saldırganın çok genç olduğunu fark etmeden önce ona ateş etti. Oğlunuzu kasten öldürmedi."

Torrence etkilenmemiş görünüyor. "Niyetim, tek oğlumun hala altı ayak altında olduğu gerçeğini değiştirmez. Kocanız sizi sevdiği için bu sizin için talihsizlik. Onun sevgisi bana koz veriyor. Hem de çok fazla. Yani o izlerken onun hatası yüzünden ölme onuruna sahipsin. O da hayatının geri kalanını senin ölümünü ve buna nasıl sebep olduğunu düşünerek geçirecek."

Yaşamak için en büyük nedeni olan odadaki en zeki insanım. Bebeklerim. Bu da demek oluyor ki bunu tersine çevirmeliyim.

Torrence'a yanlış açıdan yaklaşmışım. Şimdi hatamı anlıyorum. Umarım o görmemiştir. "Yanılıyorsun. Sinclair Breckenridge beni küçümsüyor. Evliliğimiz ailelerimizi birleştirmek için ayarlanmıştı. Ölmemi görmekten daha çok isteyeceği çok az şey vardır. Ona iyilik yapmış olursun. Beni geri isteyen kişi Thane."

"Yoldaşlık için değerli olduğun için mi?"

"Babam onun peşine düşmesin diye."

"Ailen kim?"

Ben bir FBI ajanıydım. Kariyerimin bir parçası olarak ABD'deki suç örgütlerini akıcı bir şekilde öğrenmeye başladım. Yaygın uygulamalara aşina olabilmek için onları dikkatle inceledim. Bu bilgi bana iyi hizmet etmek üzere.

Amerika'daki en kötü şöhretli İrlanda-Amerikan çetelerinden birini seçiyorum. Benim yaşımda bir kızı olan. "Ben Cassidy Abban. Carrick Abban'ın kızı. Herkes ona Küçük Abbot der. Eminim adını duymuşsunuzdur."

Derry Abban Dört Aile çetesinin kurucusuydu. Bugün, oğlu Carrick Abban lider. Torrence'ın pozisyonundaki birinin Abban'ı çok iyi tanıyacağından eminim.

"Senin adın Bleu."

"Bu o. Cassidy Bleu Abban. Göbek adımla çağrılmayı tercih ederim."

Bu iyi bir kılıf. Biraz araştırma yapmadan doğrulayamayacağı bir şey. Araştırmaya karar verirse, yalan söylediğimi anlayana kadar çoktan gitmiş olacağım.

"Eğer bu doğruysa, Thane'in oğlunu sizin için göndereceğinden eminim.

Little Abbot ile savaş başlatmak gibi bir niyeti yok."

Umarım bu Torrence'ın bana inandığı ve bir tane başlatmayı planlamadığı anlamına gelir.

Grieve elini bana doğru sallıyor. "Planlar değişti. Görünüşe göre Mrs.

Sinclair hapisten çıkana kadar onu almaya gelmeyeceği için Breckenridge beklenenden daha uzun süre burada kalacak. Onu burada bırakamayız çünkü Sinclair'i ortadan kaldırma konusunda yetkin olduğunu kanıtladı.

kısıtlamalar. Kocas1 serbest kalana kadar onu Lainie ile birlikte kulübeye taşıyacağız."

Torrence'ın planı Sin'in tutuklanmasıyla bozuldu. Sanırım ölümden kurtulmuş olabilirim. Şimdilik.

Baş örtüsü değiştirildi ve bileklerime yeni bağlar yerleştirildi. "Bunları ikinci kez kırarsan ellerini kaybedersin."

Başlığım ikinci kez kafamdan çekilmeden önce yaklaşık yirmi dakika araba sürdük. Eski bir taş kulübeye götürüldüm. Yine kapıdan içeri itildim. Aynı hikaye, ikinci mısra. Ama bu sefer dengemi koruyabiliyorum.

Girdiğimiz odada mobilyalar yok. Duvarlar beyaz, çatlaklar ve dökülen sıvalarla kaplı. Zemini kaplayan eskimiş ahşap kalasların çoğu çürümüş ve eğilmiş.

Yanan ateşe rağmen hava soğuk. Hava kokuyor. Bana çürümeyi hatırlatıyor. Umarım bu bir ceset değil de ölü bir serseridir.

Broden cebinden bir bıçak çıkararak bana doğru geliyor. Çoğu insan korkardı. Belki de korkmalıyım ama amacı bu olsaydı beni çoktan öldürmüş olacağını düşünmeye meyilliyim. "Eller."

Bıçağın keskin kenarını derimle fermuarın arasına itiyor. Akıcı bir hareketle bileklerimi kurtardı. "Bayan Breckenridge. Arkadaşınızla tanışın, Lainie Grieve."

Grieve. Torrence'ın kızı olmalı. Ama bir kızı olduğunu bilmiyordum. Jason'ın tek çocuğu olduğunu sanıyordum.

Adamların hiçbirisi ayrılmadan önce başka bir şey söylemiyor. Kapının diğer tarafından gelen tıkırtı sesi

Kilitlendi.

Beni koruması için bu kadınla mı bıraktılar? Kadın çocuksu yüz hatları olan küçük bir sarışın. Yuvarlak yüzlü. Büyük kahverengi gözler. Zayıf ve çelimsiz, belki de hasta. Bir sivrisineği savuşturacak fiziksel güce sahip gibi görünmüyor. Görebildiğim kadarıyla silahı da yok. Beni koruyabileceğini düşündükleri için neredeyse güceniyorum.

Devam et, Grieve. Beni küçümsemeye devam et. Böyle hatalar yapmaya devam et ve bakalım seni nereye götürecektir.

Aynı zamanda, bu kadını hafife almak benim için akıllıca değil. Her ihtimale karşı. Bukalemun olabilir.

Kaçırılmanın ilk kurallarından biri: sizi kaçıranın sizi bir insan olarak görmesini sağlayın, böylece size zarar vermeleri daha zor olur. Lainie ile bir yakınlık kurmalıyım. "Merhaba.

Ben Bleu Breckenridge. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz."

"Neden kim olduğunu bildiğimi varsayıyorsun?" Lainie kafasını kaldırmadan sandviçini yemeye devam ediyor. Sesi monoton ve donuk.

Bu işte bir terslik var. "Broden ya da diğerlerinden birinin geleceğimi size önceden söylediğini sanıyordum."

"Siz Bayan Breckenridge'siniz. Biliyorum çünkü Broden size böyle sesleniyordu ve siz de az önce bana aynısını söylediniz. Böyle bir isimle Fellowship olduğunuzu varsayıyorum. Bunun ötesinde, hiçbir fikrim yok."

Bu kadın hiç de tetikte görünmüyor. Şu anda ona çıplak ellerimle saldırıp öldürebilirim.

"Sana benim hakkımda hiçbir şey söylemediler mi?" "Neden anlatsınlar ki?"

"Sen benim korumam olarak burada değil misin?"

Bir kahkaha patlattı. "Hayır. Ben de senin gibi onların esiriyim."

Torrence ile akraba çünkü aynı soyadını paylaşıyorlar. Hiyerarşide en altta değil de en üstte olmasını beklerdim. "Ama sen bir Grieve'sin."

Gülüştü kaybolur. "Hatırlatma bana."

Bu kadın açıkça Torrence'a ailem demekten memnun değil. Eğer doğru oynarsam bu benim lehime olabilir. "Hangi olaylar sizi buraya mahkum etti?"

İçine kapanıyor ve uzaklara bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Onu tanıdıktan iki dakika sonra vücut dilini okuyabiliyor ve istismara uğradığını açıkça görebiliyorum. "Sana ne yaptılar?"

"Eminim Torrence'ın tek oğlunun öldürüldüğünün farkındasınızdır." "Evet." Hem de çok farkında.

"Torrence'ın karısı Cordelia'nın bebek taşımakta zorlukları vardı. Jason'ı doğurmadan önce birçok hamileliğini kaybetmişti. Onu doğururken neredeyse ölüyordu ve doktorlar tarafından bir daha asla hamile kalmaması söylendi. Görevini yerine getirdiği ve Torrence'a bir oğul verdiği için, bu bir sorun değildi. ... Jason öldürülene kadar. Torrence varissiz ve ona başka bir varis veremeyecek bir eşle kalmıştı. Bu hızla büyük bir sorun haline geldi. Bu yüzden Cordelia'yı öldürdü ve yerine genç, doğurgan bir eş aldı. Benimle."

Aman Tanrım.

"Ailem, Cordelia'yı kendisine başka bir oğul veremediği için öldürdüğünü bilerek evliliğimizi ayarladı. Ben de ona bir çocuk veremezsem bana ne yapacağını düşündüklerini merak ediyorum."

"Özür dilerim." Gerçekten üzgünüm. Bu kadının Tarikat'ın bir parçası olması önemli değil. Kimse böyle bir muameleye maruz kalmamalı.

"Ben onun bir sonraki varisi için bir üreme makinesinden başka bir şey değilim. Bana bunu düzenli olarak hatırlattığına inanın."

"Hamile misin?"

Başını sallıyor. "İki ay üst üste başarısız oldum." Sesinde duyduğum rahatlama mı yoksa pişmanlık mı anlayamıyorum.

"İki ay başarısız sayılamaz."

"Bunu ona söylemeyi dene. Sabırsız ve öfkeli. Ne zaman denese Cordelia'yı hamile bırakabileceğini, bu yüzden bunun olmamasının benim suçum olduğunu söylüyor. Başka bir başarısızlıktan korkuyorum. Bana ne yapabileceğini bilmiyorum."

Muhtemelen gebe kalmazsa kocasının ona yapabileceklerinden korkuyor olmalı.

Torrence yaşılanıyor, bu yüzden bir an önce bir oğul sahibi olmak istiyor olmalı. Bu kadın şimdi hamile kalsa bile, Tarikat'ın lideri olarak yerini alması için çocuğun yetişkin olması gerekecek. Hiç mantıklı değil. Halefi olarak başka birini seçmeli.

"Onun dölünü içimde istemiyorum ama neredeyse hamile kalmayı dileyeceğim. En azından o zaman buraya gelip beni zorlamayı bırakırdı."

Lainie ufacık. Eminim onu kolayca alt eder. Muhtemelen onu seçmesindeki etkenlerden biri de bu. Güçlü bir eşe boyun eğdirmek daha zor olurdu.

Midem bulanıyor.

Torrence Grieve bir canavar. Onun türüne ne olması gerektiğine dair çok güçlü fikirlerim var.

"Neden burada tutsaksın? Seni karısı olarak aldı. En azından evinde sana bakması gerekirdi."

"Onun bir şeytan olduğunu biliyordum, bu yüzden ailem beni onunla takas ettikten sonra kaçtım. Çok öfkeliydi, bu yüzden cezam bu. Arkadaşlarımla ya da ailemle görüşmek yok. Buraya tıkıldım kaldım."

Bu kadının başına gelenler tam bir trajedi. Çok üzgün ve bu onu kurtarmak istememe neden oluyor. Ama önce kendimi ve bebeklerimi kurtarmaya odaklanmalıyım.

"Şansınız olsa tekrar aday olur muydunuz?" "Hiç şüphesiz. Ve bir sonraki seçimde çok daha iyi bir iş çıkarırdım.

zaman. Ama başka bir şansım olmayacak. Torrence bundan emin oldu."

Onu yenmiş. "Her zaman bir çıkış yolu vardır."

"Varsa bile, iki aydır bulamadım.

buradaydı." Pencereye gidiyor ve eski çiçekli perdeyi geri çekerek camı kaplayan ahşap kalasları ortaya çıkarıyor.

"Karanlık olduğu için sizi getirdiklerinde bunu göremediniz. Dışarıdan tahtalarla kapatılmış. Dışarı çıkmak mümkün değil."

Ön kapıya gider, tokmağı çevirir ve çeker. "Dışarıdan asma kilitli. İnan bana, denedim. Bu taraftan açılmıyor."

Lainie bir Tarikat üyesi ama onu düşmanım olarak göremem. Aksine, bu işkence görmüş ruh benim müttefikim. Bunu kendi avantajıma kullanmaktan ne korkuyorum ne de utanıyorum. "Amacımız aynı: Buradan canlı çıkmak. Kaçmak için Tarikat'a olan sadakatini bir kenara bırakmaya hazır mısınız?"

"Tarikat'a hiçbir bağlılığım yok. Hem de hiç. Hissettiğim herhangi bir yükümlülük, ailemin beni bir şirketle takas ettiği gün sona erdi.

Bana defalarca tecavüz edecek ve çocuğuna hamile kalamazsam beni öldürmeyi düşünecek bir adam. Buradan gitmek istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

Kırılmış olabilir ama kızgın. Bunu kullanabilirim.
"Tamam o zaman. Bana rutinlerinden bahset."

"Broden ya da Reuben iki günde bir kontrol ediyor. Deacon her dört günde bir yiyecek ve malzeme getiriyor."

Bu yeni bir isim. "Deacon kim?"

"Kardeşimin arkadaşı. Nazik biri. Diğerleri gibi değil. Kalbinde benim için yumuşak bir yer var."

Ah. Potansiyeli var. "Bu yumuşak nokta seni serbest bırakacak kadar büyük mü?"

"Hayır. Ben kaçabileyim diye ölmek istemiyor." Aradığımı cevap bu değildi.

"Torrence ne sıklıkla ziyaret ediyor?" "Sadece yumurtlama dönemimde."

Ona yaptıkları için yanmalı. "Bu ne zaman olacak?"

"Beş gece üst üste benim için gelmesine dört gün kaldı. Ve bil diye söylüyorum, onunla kavga etmiyorum çünkü bu beni öldürtebilir ama bu onu rızalı yapmaz." Beyaz çatlak sıvalı duvara bakarken gözleri dalgınlaşıyor. "Bunu tekrar yaşayamam. Bana tekrar dokunmasına izin vermeden önce kendimi öldüreceğim. Bunu nasıl yapacağıma dair bir planım bile var."

Tehdidi boş değil. Eğer bir plan yaptıysa, intihar için ciddi bir aday.

Bir çıkış yolu olduğunu bilmek için güvenceye ihtiyacı vardır. "Kocam geliyor. Kocamın geleceğini sanmıyorum.

Barışçıl bir ticaret, bu yüzden muhtemelen silahların ateşlenmesini bekleyebiliriz. Her iki durumda da sizi geride bırakmayacağım."

Kendine geliyor, başı bana doğru sallanıyor. Çökmüş gözleri büyüyor. Dua eden ellerini dudaklarına götürüyor ve ellerini tekrar kucağına bırakmadan önce çözemediğim bir şeyler mırıldanıyor. "Bana yemin et."

"Yemin ederim seni yanımda götüreceğim."

Sin benim için geldiğinde topyekûn bir savaş bekliyorum. Hazırlıklı olmalıyız.

"Kayınpederim benim için takas yapmaya çalıştı ama Torrence takası kabul etmedi. Thane ona sahip olduğumuz her şeyi teklif etti ama Torrence yine de beni vermeyi reddetti."

"Daha büyük bir şeyler dönüyor. Torrence parayı ve gücü, cömert bir teklifi reddedemeyecek kadar çok seviyor," diyor Lainie.

"Jason'ın ölümünün intikamını bu şeylerden daha çok istiyor."

Lainie kaşlarını kaldırır ve başını sallar. "Evet. Şimdi anlaşıldı."

Babası ona Torrence'ın anlaşmayı reddettiğini söylediğinde Sin'in de aynı şeyden şüphelenmesi için dua ediyorum.

"Kocanız neden geri dönmeniz için pazarlık yapmaya gelmedi?" diye soruyor.

"Bana gözaltına alındığı söylendi. Bu geceki olaylardan sonra, tutuklanmasının hayatımı kurtarmış olabileceğinden şüpheleniyorum. Sin'in takas için Torrence ile temasa geçmeyeceğini umuyorum."

"Onun yerine ne yapardı?"

"Umarım o ve kardeşleri serbest bırakılır bırakılmaz buraya koşarlar. Acilen harekete geçmeye hazır

olmalıyız."

Kaybedecek zamanımız yok. "Nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?"

Homurdanıyor. "Kavgacı gibi mi görünüyorum?"

Görünüş aldatıcı olabilir. Islak bir kâğıt torbadan yumrukla çıkabilecek gibi görünmüyor ama en küçük insana bile güçlü darbeler indirmesi öğretilir. "Sana bazı savunma ve saldırı manevraları göstereceğim." Ayağa kalkıyorum. "Onun imza hareketi nedir?"

Omuz silkiyor.

"Seni genellikle nasıl zapt ettiğini göster bana."

Öne çıktı ve ellerini boğazıma doladı. Beş altı boyumla, ona birkaç santim aşağıdan bakıyorum. "Seni boğuyor mu?"

"Her zaman."

Boynuna bakıyorum ve son saldırısının soluk sarı kalıntıları görüyorum. Siktiğimin kabadayısı.

"Hareketimi izle." Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve vücudumu döndürüyorum. Sol kolumu yavaşça bileklerinin üzerine indirerek onları boynumdan ayırıyorum. Sağ elimle bileklerini kavıyorum ve nasıl hiperfleks yapılacağını gösteriyorum.

"Bana tekrar göster," diyor.

Onunla rolleri değiştirmeden önce birkaç kez gösteriyorum. Bunu çabuk kavıyor.

"Sallayıp ıskalamak, sallayıp vurmaktan iki kat daha fazla enerji gerektirir. Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Evet."

Sağ omzumu sıvazlıyorum. "Vücuduma doğru uzan ve ellerini buraya koy. Beni çapraz olarak sağına doğru çek." Ona ne demek istediğimi göstermek için belimden eğiliyorum. "Sağ dizini yüzüne tekme atmak için yukarı kaldıracaksın. Hızlı ve sert yap."

"Ne zaman duracağım?"

"Durmayacaksın."

CHAPTER TWO

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Rezervasyon süreci uzun ve sıkıcı. Bir avukat olarak bu kısma hiç dahil olmuyorum. Ben geldiğimde müvekkillerim çoktan ücretlerini almış ve rezervasyonlarını yaptırmış oluyorlar.

Bir sorgu odasına götürüldüm ve yalnız bir masada rahatsız bir sandalyede oturmaya bırakıldım. Köşede tripoda monte edilmiş bir video kamera var. Umarım avukatım olmadan beni sorgulayacaklarını düşünmüyorlardır.

Buchanan odaya gelmeden önce fazla oturmamıştım. "Geç olduğu için bu süreci hızlandırmak istiyorum. Umarım senin için Rodrick'i arama cüretini gösterdiğim için kızmazsın. Her an burada olabilir."

Cevap vermeyeceğim.

"Biraz dostça sohbet ederek zaman geçirebiliriz. Evlilik hayatı düşündüğün gibi mi?"

Ona hiçbir şey vermedim.

"Hakkını vermeliyim, Breckenridge. Senin şu küçük karın tam bir kış parçası. Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun."

Beni kışkırtmaya çalışıyor ama buna kanmayacağım.

"Eminim onun ellerinde olduğunu bilmek seni öldürüyordur. Ve sanırım karınızın uygun olduğunu düşünen tek kişi ben değilim. Tarikat muhtemelen şu anda pis ellerini onun üzerinde gezdiriyordur. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kendini tut, Sin. O ne derse desin kontrolünü kaybetme.

"Sanırım zaten hamile olduğu için minnettar olmalısın ki sana düşmanından hamile olarak dönmesin. Bu balayı evresine gerçekten gölge düşürürdü."

Masanın üzerinden atlayıp onu boğmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

"Ona yaptıkları tüm o kötü şeyleri düşünmeden bir daha ona dokunabilecek misin merak ediyorum."

Bundan çok fazla keyif alıyor; onun memnuniyetine katkıda bulunmayı reddediyorum.

"Oh bekle. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin, böylece karını bir daha asla beceremeyeceksin. Vay be. O güzel bacakların arasına bir daha asla giremeyeceğini bilmek cehennem kadar depresif olmalı. Ama merak etme. İyi olduğundan emin olmak için zaman zaman onu kontrol edeceğim. Hatta geri gelip sana işlerin nasıl gittiğine dair bir rapor bile verebilirim."

Ellerimi başımın arkasında kenetliyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum. Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmek istiyorum. Bana ulaştığını düşünürse bu oyunu bırakmayacaktır.

Buchanan. Poker suratımla tanış.

İşe yarıyor. Orospu çocuğu gitmek için ayağa kalktı.
"Rodrick geldiğinde döneceğim."

Dışarıdan sakın görünebilirim ama içimde bir fırtına kopuyor. Berbat durumdayım.

Rodrick gelir ama Buchanan bizi yalnız bırakmaz.
Bleu'ya ne olduğu hakkında bilgi alamıyorum. Piç kurusu.
Bunu bilerek yapıyor.

"Sorgulamaya başlamadan önce haklarınızı anladınız mı?"
Buchanan'ın bende bir şey olduğuna inandığını
bilmiyordum. Rodrick, "Anlıyoruz," diye
cevap verdi.

"Malcolm Irvine'i nereden tanıyorsun?"

Önümüzdeki iki saat boyunca sorgulanacağım. Burada
oturdukça Buchanan'ın boşa kürek çektiğini daha iyi
anlıyorum. Elinde benimle ilgili hiçbir şey yok ve bunu
ikimiz de biliyoruz. Bu suçlamalardan kurtulacağım ama
serbest bırakılmam zaman alacak. Kanıtların yargıç önüne
çıkması gerekecek. Bana karşı bir dava olup olmadığına o
karar verecek. Kesinlikle yok.

Bu bir tuzak olmalı. Ama kim tarafından?

Sorgulama sona eriyor ve sonunda Rodrick'le özel
olarak konuşabiliyorum. "Bleu hakkında bildiklerini anlat
bana."

"Thane, Torrence ile görüştü. Elbette karınız
karşılığında çok cömert bir teklifte bulundu ama Grieve
reddetti. Seni görmek istiyor."

"Duymayı umduğum rapor bu değildi." "Torrence
doğrudan sizinle görüşmek istiyor. O
bu konuda kararlı. Bu Bleu'yu hayatta tutmak için yeterli
olacaktır."

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum. Eğer bir takas yaparsam, oğlunun intikamını almak için onu öldürecek. Bu oyunun bütün amacı bu."

"O zaman takas yapmayın."

"Yapmayacağım." İstesem de yapamam. Bomba yapım malzemelerine yetkililer tarafından el konuldu.

"İkimiz de bu suçlamaların saçmalık olduğunu biliyoruz. Çıkacaksın ama birkaç gün sürecek. Çıktığında hemen karının peşine düşmelisin. Tarikat senin serbest bırakıldığını ve ayakların kaldırıma basar basmaz takas için onlara ulaşmadığını öğrenmemeli. Bir şeyler döndüğünü anlayacaklar ve her şey yerle bir olacak."

Bleu ve bebekler ödeyecek. Böyle bir şey olamaz.

Benim gibi insanların parmaklıklara ihtiyacı yok. Kendi hücrelerimizi inşa ederiz.

Ben de böyle düşünürdüm. Bleu ile tanışana kadar. Beni kendi etrafımda, kalbimin etrafında inşa ettiğim hapishaneden kurtardı.

Hapishane yatağında uzanmış onu ve bebeklerimizi düşünüyordum ki karanlıkta bana doğru koşan bir hareket duydum.

İçgüdülerim beni ileri fırlattı. Saldırganla mücadele ediyorum ve kalçamda ani ve keskin bir acı hissediyorum.

"Ölmeye hazırlan, Sinclair Breckenridge."

Saldırganla yerde güreşiyoruz ama ben onu kolayca geçiyorum. Işıklar yanıyor ve bir alarm çalıyor. Üç gardiyan hücremize dalıyor ve beni hücre arkadaşımın üzerinden çekip alıyor. Hücreye getirildiğimde ona dikkat etmemiştim ama şimdi daha yakından bakıyorum. Genç. Sıska.

Saçının kesilmesi gerekiyor. Ben onu tanımıyorum ama o kesinlikle kim olduğumu biliyor.

Yerde kocaman bir kan lekesi ve ardından bacağımdaki kanlı yarayı fark ediyorum. Hay sikeyim. Tam ampütasyonumun üstünde.

İnsanların bunu öğrenmesini göze alamam.

"Görünüşe göre seni bıçaklamış, Breckenridge. Bunu görmeniz gerekecek."

Bu hiç iyi değil. Protezimi başka kimsenin bilmesine ihtiyacım yok. Kıyafetlerimi değiştirdiğimde onu gören gardiyan yeter de artar bile.

"Sadece bir çizik. Buna gerek olacağını sanmıyorum."

"Seçme şansın yok. Bir çizik yüzünden bize dava açamazsın.

Gözaltındayken uygunsuz şekilde tedavi edilen yaranız."

Revire götürüldüm ve bir muayene odasına kilitlendim.

Bana bir havlu verildi ve yaramın üzerine baskı uygulamam söylendi.

Doktor gelene kadar uyluğumdaki kanayan yaraya bakacağım. Jamie'nin geldiğini görmem uzun sürmedi.

Bunu nasıl başardı?

"Bay Breckenridge. Bu gece hapishanenin nöbetçi doktoruyum. Ne tür bir tedaviye ihtiyacınız olduğunu görmek için yaranıza bir göz atacağım."

"Seni gördüğüme sevindim," diye fısıldıyorum.

Jamie pantolonumun üst paçasında bir yırtık açıyor, böylece protezim açıkta kalmıyor. "Çok kötü görünmüyor. Birkaç dikişten sonra iyi olacak."

Gardiyanlar duvara yaslanmış konuşuyorlar, Jamie ve bana hiç dikkat etmiyorlar. Mükemmel.

"Bleu'dan haber var mı?"

"Thane onu bulmasına yardımcı olması için Debra'yı getirdi."

Bu beni memnun etti. Debra'ya güvenmeye başladım ve karımı takip etme konusundaki yeteneklerine inancım tam.

"Babama pazarlık yapmadığımı söyle. En deneyimli adamlarımızın ben serbest kalır kalmaz harekete geçmeye hazır olmalarını istiyorum. Tarikat serbest bırakıldığımı anlamaya fırsat bulamadan Bleu'nun peşine düşeceğiz."

Jamie bıçak yaramı temizliyor. "Lanet olsun."

"Üzgünüm. Antiseptik malzeme seçeneklerim sınırlı."

"Şikayetim yok. Alabildiğimi alacağım."

"Bunu nasıl başardın bilmiyorum ama burada olmana sevindim. Bacağımı başka birinin öğrenmesini beklemiyordum."

"Burada olduğunuzu öğrendiğimde bir meslektaşımı arayıp hapisane rotasyonu için gönüllü olabilirdim. Görünüşe göre insanlar bu işi bırakmaktan oldukça memnunar. Kendini yaralamadan duramadığın için bu iyi bir şey." Jamie paslanmaz çelik pense kullanarak bir dikişin iğne kısmını kavırıyor ve paketten kurtulana kadar çekiyor. "Reviri kim sağlıyorsa, hapsedilmiş insanların sinir uçları olmadığı inancıyla hareket ediyor. Buranın lidokainle dolu olmadığına inanamıyorum. Çok saçma."

Jamie ilk dikiş için iğneyi derimden geçiriyor. "Az ya da hiç anestezi almadan yaşadığın ilk deneyim değil."

Fark etmez. Yine de çok acıtıyor.

Jamie omzumdaki kurşunu ararken Bleu'nün bana acıdan bahsettiğini hatırlıyorum. Yavaş ve derin nefes al. Yavaş yavaş nefes ver.

"Bazen tıp fakültesine sırf senin kışını nasıl tedavi edeceğimi öğrenmek için gitmişim gibi hissediyorum. Bunu umuyordum

"Evlendiğine ve bebeğin olacağına göre değişir." Belki şansımı denerim ama şu an o zamanlardan biri değil. "Bu benim hatam sayılamaz. Hücre arkadaşım bana bir şişle saldırdı. Daha iyi bir yumruk atamamasının tek nedeni uyanık olmamdı - Bleu için çok endişeliydim."

Eğer uyuyor olsaydım, ölü bir adam olurum.

Tahminime göre Buchanan beni Tarikat'tan birinin yanına koydu. Hücre arkadaşımın Fellowship olduğumu bildiği açık olsa da, onun bağlılığı konusunda bana aynı nezaket gösterilmedi. Yine, muhtemelen o piç Buchanan sayesinde.

"Karın iyi olacak. Yakında buradan çıkacak ve bir beyaz şövalyenin yapması gerektiği gibi onu kurtaracaksın. Onun kahramanı olacaksın ve buna bayılacak."

Onu koruma sözümü yerine getirme vakti geldi. Ve ne gerekiyorsa yapacağım, bu Tarikat'ın tüm üyelerini yok etmek anlamına gelse bile.

CHAPTER THREE

BLEUBRECKENRIDGE

Lainie bu sabah kahvaltı hazırladığı için öğle yemeği hazırlamayı teklif ettim. Bir kişilik erzaktan ikimiz yiyoruz. Deacon dediği adam yiyeceklerle gelmediği için dolaptaki stok hızla azalıyor. "Seçme şansımız az. BLT'ler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sorun değil. Buralarda gurme yemeklere alışık değilim."

Midem bulanıyor. Canım yemek istemiyor ama bugün her zamankinden daha yorgunum. Vitaminlerim ya da demir takviyem olmadığı için bir gıda kaynağından demir almam gerekiyor. Yetersiz gıda kaynaklarımızdan geriye kalanlar arasında gördüğüm en iyi seçenek domuz eti.

Sandviçlerimizi yerken Torrence, Broden, Reuben ve kaçırılmam sırasında orada bulunan üçüncü adamla birlikte geldi. Adını söylediklerini hiç duymadım, bu yüzden ona kısa olan diyorum.

Lainie'nin yüzüne dehşet yayılır. "Korkma. O benim için burada," diye fısıldıyorum.

"Bayan Breckenridge. Konaklamanızın size uygun olduğuna inanıyorum."

Sanki iyi uyuyup uyumadığım umurundaymış gibi. Sızlanmayacağım. Bu hoşuna giderdi. "Şikayet edemem."

"Karımla hızlı arkadaş mı oldunuz?"

Lainie ve benim samimi olduğumuzu düşünmesine gerek yok. Ortak olduğumuzdan şüphelenmesini göze alamayız. "Hayır. Pek arkadaş canlısı değil."

Ona bakıyor ve hırslıyor, "Kesinlikle değil. Ama ikinizin daha iyi tanışmak için zamanınız olacak. Bir süre daha kalacaksın."

Bu ses hiç hoşuma gitmiyor ama maskaralığımı sürdürmem gerekiyor. "Dur tahmin edeyim. Sinclair benim için gelmeyi reddediyor." Başımı sallıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Babam ne yaptığını öğrendiğinde o orospu çocuğu çok pişman olacak."

"Sinclair gelmiyor çünkü hâlâ hapiste. Seninle ilgili planlarımı bozması dışında bunu önemsemiyorum."

Rodrick bu sabah ilk iş onu dışarı çıkarmalıydı. Neden bu kadar uzun sürdü?

Bu fırsatı Torrence'ı Sin'le birbirimize aşık olmamızla ikna etmek için kullanmalıyım. Sin'in önünde beni öldürmenin umduğu şeyi gerçekleştirmeyeceğine inanması gerekiyor. "Güzel. Belki de kışını çürüyene kadar hapiste tutarlar, böylece bir daha ona bakmak zorunda kalmam."

"Sinclair Breckenridge'e olan nefretiniz tutkulu görünüyor ama yine de onu savundunuz. Oğlumu öldürmek istemediğini söylediniz. Bu karışık mesajlar gönderiyor."

Kahretsın. O haklı. Sin'i savunmamalıydım.

Şimdi bunu farklı bir yöne çekmenin tam zamanı. "Kendi boynumu kurtarmaya çalışıyordum. Düşündüm ki

Kocamın oğlunuzu kasten öldürmediğini düşünüyorsanız beni serbest bırakmayı düşünün. Ama öldürdü. Piç kurusu Jason'ın cinayetiyle övündü bile. Kardeşlik onun ölümünü kutladı."

"Oğlum çok gençti. Önünde umut verici bir gelecek vardı. Bir gün lider olarak benim yerimi alacaktı."

Sevdiğim adam hakkında bu şekilde konuşmaktan nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Torrence'ı kazanmalıyım. "Eğer Sinclair'e acı çektirmeye niyetliysen, bunun yolunun beni öldürmek olmadığına seni temin ederim. O başka birini seviyor. Thane'in evlenmesine izin vermediği bir kadını."

"Bu çok ilginç. Eğer doğruysa."

"Evet, öyle. Ve benimle evlendikten sonra o fahişeyi sevgilisi olarak tuttu."

"Kıskanıyorsun." Gülüyor.

"Kıskanç değil. Kızgın ve ödeşmeye kararlı desek daha doğru olur. Sevdiğim adamı Amerika'da bırakıp Sinclair'in karısı olmak için İskoçya'ya taşınmak zorunda kaldım. Ben sevdiğimi kaybettim. O da sevdiğini kaybetmeyi hak ediyor. Ve bunu gerçekleştirene kadar mutlu olmayacağım."

"Kaybetmeyi bir kadından çok daha fazla hak ediyor."

Sanırım Torrence'ı doğru yönde ikna edebilirim.

"Kesinlikle katılıyorum."

"Kim bu kadın?"

Sahte bir isim söyledim. "Kenna McGregor. Onu evimize hizmetçi olarak getirdi. Sanki arkamdan neler çevirdiğini bilemeyecek kadar aptalım."

"Bu iyi bir bilgi. Kesinlikle üzerinde çalışabileceğim bir şey. Çok teşekkürler, Bayan Breckenridge."

Lainie derin bir iç çektiğinde Torrence ve adamları kapıdan daha yeni çıkmışlardı. "Ne kadar karışık bir ağ örmüşsün. Ama sanırım o ağın içine yüzüstü düştü."

"Kulağa hoş geliyor muydu?"

"Kesinlikle evet. Gerçeği biliyorum ve neredeyse kanıyordum. Çok ikna edicisin."

"Güzel." Olmak zorundayım. Kaybedecek çok şeyim var.

İki gün geçti ve hiçbir şey yok. Torrence yok. Tarikat'tan gelen bir adam yok. En önemlisi, Sin yok. Kocama ne oluyor? Henüz benim için gelmedi. Bir sorun var.

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için bildiğim her şeyi denedim ama Lainie haklı. Burası kilitli. Biri dışarıdan o kapıyı açana kadar çıkış yok.

Bu yüzden bekliyorum. Başka seçeneğim yok. Ama elim kolum bağlı oturmak beni öldürüyor. Ben proaktif bir rotaya alışkınım. Bu korkaklık beni kesmiyor.

"Yemeğimiz bitmek üzere. Kardeşinin arkadaşının bugün gelmesini bekliyor musun?"

"Evet."

Bunu düşünüyordum. Sanırım harekete geçmenin zamanı geldi. "Geldiğinde kaçmalıyız."

"Hayır. Torrence kaçmamıza izin verirse Deacon'ı öldürür."

Alternatifin bizi öldürmek olduğunu unutuyor mu?

"Kardeşinin arkadaşı hiçbir şeye izin vermeyecek. Onu zorla alacağız. Torrence onu öldürmez."

"Yanılıyorsunuz. Torrence'ın herhangi bir konuda mantıklı olması mümkün değil."

"Kesinlikle doğru. O mantıksız biri. Diğer karısını öldürdü çünkü ona bir varis veremedi. Eğer yakında hamile kalmazsan, sana da aynısını yapacak. Aklını başına toplayıp bunu düşünsen iyi olur."

Hiçbir şey söylemiyor.

"O canavar yarın gece senin için gelecek. Tekrar tecavüze uğramayı mı yoksa o geldiğinde gitmiş olmayı mı tercih edersin? Seçim sizin."

Hâlâ cevap vermiyor. Belki onun öncelikleri sıralı değil ama benimkiler sıralı. "Yarın gece burada olmayı planlamıyorum."

"Deacon'ı böyle bir tehlikeye atamam. Onu seviyorum."

"Deacon'ı kardeşinin arkadaşı olduğu için mi seviyorsun?"

Onu seviyor musun?" "Onu seviyorum."

Her şey biraz daha mantıklı gelmeye başladı. "O mu aşık mısın?"

"Sanırım ailem beni Torrence'la takas etmeden önceydi." Elleriyle yüzünü kapatıyor ve devam ederken sesi çatlıyor. "Geldiğinde sanki içime bakıyor gibi."

Bahse girerim Torrence, Lainie'nin Deacon'ı sevdiğini biliyordur. Kaçmaya çalıştığı için karısına işkence etmenin başka bir acımasız yolu. Ve bonus olarak da zavallı Deacon'ı kaçmasına yardım etme fırsatıyla baştan çıkarıyor. Ama bunu yapmadığı her seferinde Lainie'ye ona karşı ne kadar az şey hissettiğini kanıtlıyor.

Lainie'ye karşı acımasızca dürüst olmalıyım ki hata olmasın. "İki seçenek var: Deacon'ı korumak için kalmak ya da buradan çıkmak için bir hamle yapmak. Ne olursa olsun

Kendiniz için neyi seçerseniz, o geldiğinde bu gerçekleşiyor."

"Özgür kalabilmek için sevdiğim adamı nasıl ölüme mahkum edebilirim?"

"Bunu yapıyorsun çünkü kalmak sana tek bir seçenek bırakabilir. Ölüm. Eğer isterse bizimle birlikte kaçma seçeneği de var."

"Ama yapmayacak."

"Eğer istemiyorsa, bu onun seçimi."

Kapıda bir ses var. Biri içeri giriyor. "Yardım etmeyeceksen yoldan çekil."

Torrence ve iki adamı içeri giriyor. Kahretsin. Ya Lainie için erken geldi ya da Sin'e bir şey oldu.

"İyi günler, Bayan Breckenridge."

Yanımda oturan Lainie'yi görmezden geliyor. "İyi akşamlar, Bay.

Yas tut. Bu zevki neye borçluyuz?"

"Sanırım kocanızın hapisten çıktığını ve sizin için ticaret yapmaya geldiğini söylemek için burada olduğumu umuyorsunuz. Ama durum böyle değil."

"Sinclair Breckenridge ile ilgili hislerim konusunda açık olduğumu sanıyordum."

"Öyleydin. Bana söylediğin her şeyin yalan olması dışında." Her şeyi berbat ettim.

Torrence'ın eninde sonunda hikayemi çürüteceğini biliyordum ama bu gerçekleşmeden buradan gitmiş olacağımı sanıyordum. Şimdi geri gelip beni kıcımdan ısırdı.

İnandırıcı olmaya devam etmeliyim. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum."

"Her şey Carrick Abban'ın bir kızı olmadığını öğrendiğimde başladı. En azından hala yaşayan ve nefes alan bir kızı."

Cassidy öldü mü? Bu yakın zamanda olmuş olmalı. "Bunu size kim söyledi bilmiyorum ama yalan söylüyorlar." "Sanırım yalancının kim olduğunu biliyoruz."

"Gerçeği biraz geçiştirmiş olabilirim. Ben onun diğer kızıyım. Metresinden olan gayrimeşru kızı. Yalan söylediğim için özür dilerim ama o hâlâ benim babam ve bana bir şey olursa çok üzülür."

"Yalanlar. Hepsi yalan. Küçük Abbot'la aramızın bozulma ihtimali yok. Sana istediğimi yapabilirim."

"Bu büyük bir hata olur." "Bence olmaz."

Torrence sürünerek mutfak masasında oturduğum yerde arkamda duruyor. Saçlarımı yumrukluyor ve beni o kadar sert geri çekiyor ki sandalyenin iki arka ayağı üzerinde dengede duruyorum. "Bana söylediğin yalanların bedelini ödeyeceksin."

Beni yerimden kaldırıp koridordan yatak odasına doğru sürüklüyor. "O bana bir varis veremediğine göre, belki sen verebilirsin."

Broden ve Reuben takip etmiyor. Bunu Lainie'ye yeterince yapmıştır, muhtemelen onların yardımına ihtiyacı olmadığından emindirler. Yanlış.

Broden ya da Reuben'ı uyarmak istemediğimden, onun elinden kurtulmak için yatak odasına girene kadar bekliyorum. Torrence'ın boğazına bir yumruk atarak onu şaşırtıyorum -her zaman beklenmedik ve geçici olarak güçten düşürücü bir yumruk.

Boğazını tutuyor çünkü saldırım nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor. İkinci kez saldırmak için mükemmel bir zaman, böylece onu yere yatırıp Malcolm'u öldürdüğümde kullandığım gibi boğazını sıkabiliyorum.

Kollarımı Torrence'ın boynuna doladım ve ölümcül bir şekilde kavradım. Ya öleceksin ya da öldürüleceksin ve benim ölen taraf olmaya hiç niyetim yok.

Yere düşmeden önce bir süre itişip kakıştık. Yatağın parmaklıklarına çarpıp, altındaki çürümüş ahşap tahtalara doğru ittirdiğimizde karmakarışık bir haldeyiz. Bana karşı mücadele ediyor ama üst beden gücü zayıf.

Ne kadar zamandır oksijensiz olduğunu bilmek için sayıyorum. Altmış saniye. Yüz yirmi. Amacıma ulaşmak için tam üç dakikaya ihtiyacım var.

Kazanan oymuş gibi görünmesi lazım.

"Hayır!" Avazım çıktığı kadar bağıryorum. "Dur. Yapma. Lütfen yapma!"

Broden kapıyı tıklattığında iki buçuk dakikadaydım. "Orada her şey yolunda mı?"

Onu daha fazla araştırmaktan vazgeçirmek için avazım çıktığı kadar bağıryorum. Ama piç kapıyı açtı. Lanet olsun.

Bana doğru koşuyor, silahını çekmiş ve alnıma doğrultmuş. "Onu bırak yoksa duvar yeni dekore edilecek."

Otuz saniye daha. Tek ihtiyacım olan bu ve Torrence Grieve bir daha kimsenin sorunu olmayacak. Ama zamanım doldu.

Boğazını bırakıyorum ve ellerimi gösteriyorum. Reuben onu kollarının altından tutup sürüklerken nefes nefese kalıyor.

"Kimsin sen?" Broden sorar.

Ellerimi uzatmaya devam ederken omuz silkiyorum.

Torrence yan yatmış nefes almaya çalışıyor. Soğuk gözleri bana bakıyor. Reuben'i gömleğinden yakalıyor ve yüz yüze gelmeleri için aşağı çekiyor. Sesi cızırtılı ve boğuk. "Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar dövün onu."

Broden sırtlıyor. "Memnuniyetle."

Torrence, "Direnirse vurun," diye ekliyor.

Kavga edersem çocuklarım ve ben ölürüz. Buna hiç şüphe yok. İçimde büyüyen iki minik canı koruma sorumluluğum var, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kıymetli bebeklerimin etrafında sıkı bir top gibi kıvrılıp onları bildiğim tek yolla koruyorum.

CHAPTER FOUR

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Babam Tarikat'a isteyebilecekleri her şeyi ve daha fazlasını teklif etti. Yine de Bleu'yu geri vermeyi reddediyorlar. Bu benim kırmızı bayrağımı yüksek alarma geçiriyor.

Üç gündür düşmanımın elinde. Onun ve küçüklerimizin güvende olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Karım ve çocuklarım hakkında bildiklerimin toplamı bu kadar.

Ve aklımı kaçırmak üzereyim.

Sonunda serbest bırakıldım, Malcolm'un ölümüyle ilgili tüm suçlamalar düştü. Her şey bir komplo ve azmettirici hakkında hiçbir fikrim yok. Ama öğreneceğim. Ve öğrendiğimde, pişman olacak.

Hapishaneden çıktım ve kaldırımın kenarında bekleyen koyu renkli sedana doğru koştum. Babamı arka koltukta bulduğuma sevindim. Arabanın kapısını daha yeni kapatmıştım ki Sterling arabayı caddeye çekti.

Yasal mücadelele ilgili tartışmaları atlayıp doğrudan karımın kurtarılmasını planlamaya daldık. "Herkes Duncan'ın evinde talimatları bekliyor. Mümkün olduğunca çabuk ilerleyebilmek için gelmeden önce bir karara varmamız gerekiyor."

Bar arabayla on dakika uzaklıkta. Bu bize seçenekleri tartışmak için fazla zaman vermiyor.

"Tarikat serbest bırakıldığınızı bilmiyor. Bu onlara karşı çok büyük bir avantaj ama haberin yayılması uzun sürmez. Nasıl ilerleyeceğinize karar vermelisiniz."

Eğer mesele mal ya da mülk olsaydı, Grieve babasının teklifini memnuniyetle kabul ederdi. "Bleu için takas yapmamı istiyor, hatta hapisten çıkana kadar beklememi bile istiyor. Onu benim önümde öldürmeyi planladığını tahmin ediyorum."

"Katılıyorum. Bunun oğlunun intikamını almakla çok ilgisi var."

"Bleu'nun nerede olduğunu bildiğini söyle."

"Debra, Bleu kaçırıldığından beri Grieve'i takip ediyor. O ve adamları geçenlerde buradan çok uzak olmayan ıssız bir kulübeyi ziyaret ettiler. Tahtalarla kapatılmış. Görünüşe göre terk edilmiş. Bleu'nun orada olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyoruz."

Ancak kimse kesin olarak bilmiyor ve belki de bu durumda yeterli olmayabilir. "Güvenliğiyle ilgili en iyi kararı verebilmem için karımın yerinin teyit edilmesi gerekiyor."

"Sizin onayınız olmadan o kulübeye adam göndermek istemedim. Bleu orada olmasaydı ve Tarikat kurtarma girişimimizi fark etseydi, onu pazarlık yapmadan öldürebilirlerdi. Bu emri veremezdim çünkü o benim karım değil. O senin koruman altında, bu yüzden senin kararın olmalı."

"İçimden bir ses Grieve'in boşu boşuna bir kulübeyi ziyaret etmediğini söylüyor. Onu orada tutuyor. En iyi adamlarımızı toplayıp oraya saldıracağız."

Duncan'daki toplantımız kısa sürdü. Sadece en güvendiğim ve savaş tecrübesi olan on kardeşimi ve şoför olarak görev yapacak iki adamı seçmeme yetecek kadar uzun sürdü. Bir nakliye kamyonunun arkasına yüklendik. Barda konuşarak vakit kaybetmeyeceğim. Kulübeye kadar olan yolu son savaş planımızı netleştirmek için kullanabiliriz. "Bu bir kapkaç olacak. Amaç Tarikat üyelerini öldürmek değil. Uyarı yapmadan içeri dalacağız, karımı alacağız ve oradan siktir olup gideceğiz. Savaş, onun gittiğini anladıklarında başlayacak. Şu an tek amacımız onu sağ salim çıkarmak."

"Dördümüz ön kapıdan gireceğiz. Babam, Alan, Derek ve ben." Kalan sekiz kişiye kulübenin etrafını sarmalarını ve her taraftan korunmalarını emrediyorum. "Sorusu olan var mı?"

Yıllarca bu adamların yanında savaştım. Onlara hayatım pahasına güveniyorum. Ve karımın.

Kulübeye yaklaşırken babamın telefonu cebinde titriyor. "Ben Debra."

"Neredeyse vardık," diyor ona. "Aradığınız için teşekkürler."

Aramayı sonlandırır. "Torrence ve iki adamı az önce kulübeye geldi."

"Lanet olsun." Bleu'yu yalnız bulacağımızı umuyordum, böylece bir çıkarma sırasında tehlikeye atılmayacaktı.

"Grieve senin serbest bırakıldığını bilmiyor. Eğer öyle olsaydı onu ve kendisini koruyan daha fazla adamı olurdu."

Babam haklı. Torrence yolda olduğumu bilseydi Bleu'nun yanına bile yaklaşmazdı. O bir korkak.

Adamlarına asla savaşta katılmaz. Güvenlik hattının arkasında oturur ve izler.

"Aynı plana sadık kalmak mı istiyorsun?"

Babam tüm kararları benim vermeme izin veriyor. Birincisi, Bleu benim karım, bu yüzden onu korumam gerekiyor. Ama ikincisi, bu onun karar verme deneyimi kazanmamı sağlama yolu. Yanlış hamleler yaptığımı düşünürse planımı geçersiz kılmakta tereddüt etmeyeceğinden eminim.

"İçeride  Tarikat yesi olacağınızı bildiğimizi için sayıları ayarlamalıyız. Altı kişi içeri girecek, böylece sayıları iki katına çıkacak. Neil ve Ross. Siz de bize katılacaksınız."

"Katılıyorum. Altı adam yeterli."

"Herkesin bir şeyi anlaması gerekiyor. Bleu'yu bulur bulmaz onunla birlikte o kulübeden çıkacağım. Sterling ve Jamie bizi arabada bekliyor olacak. İki kaçış aracınız olacak. Eğer buna dönmekten alıkonursanız, ikinci bir aracım var. Arazinin güney tarafında bekliyor olacak."

"Yanındaki kardeşini koru ki seni koruyacak biri olsun," diye ekliyor babam.

Kamyon durdu. Seçtiğim adamlarım ve ben arka taraftan çıktık. Kulübeye doğru srnyoruz ve kapının kilitli olmadığını görüyoruz. Mükemmel. Bu, gürültülü bir zorla girme ihtiyacını ortadan kaldırıyor ve içeri girerken fark edilmeme şansımızı artırıyor.

Girmeden önce bir an dinledim. Hiçbir şey yok. Fırtına ncesi sessizliğin ürkütücü bir türü. Bulacağım şey beni dehşete düşürüyor. "Hadi gidelim."

Kapıyı ben açtım. Altımız birden içeri dalıyoruz ama girdiğimiz ilk odada kimseyi bulamıyoruz.

Bunların hepsi yanlış.

Silahlarımı çekip adamlarımı kulübeye doğru yönlendirdim. Yan odanın köşesinde büzülmüş genç sarışın bir kadın gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Bir topun içine kıvrılmış, kollarını bir saldırıyı savuşturmak için başının etrafına sarmıştı. "Bleu nerede?" Fısıldıyorum.

Kadın gözyaşları içindeki yüzünü dizlerinden kaldırır. Kanlı bir hamur haline gelene kadar dövülmüş.

Koridoru işaret ediyor. "Ona zarar vermelerini engellemeye çalıştım."

Neyi kastettiğini sormaya korkuyorum. Zihnim en kötüsünü hayal ediyor. "Biri bu kızı buradan çıkarsın. Sterling ve Jamie ile birlikte arabaya bindirin."

Sessiz bir saldırı yapmayı düşünmeden koridorda Bleu'ye doğru ilerliyorum.

Torrence ve iki adamı Bonny Bleu'mün başında durmuş, hırpalanmış bedenine bakıyorlar. Adamlardan biri omzunu dürtmek için ayağını kullanıyor ama kadın tepki vermiyor. Tamamen cansız görünüyor.

Porselen bebeğimi kırdılar. Ve şimdi onun başında durup yaptıklarına gülüyorlar.

Kırmızı görüyorum. İlk içgüdüm onları boğarak öldürmek. Ama bu Bonny'ye yardım etmez.

Adamlarım silahlarını çekmiş odaya giriyor. Torrence'ın beni gördüğünde yüzündeki şaşkınlık mükemmeldi. Ama Bonny Bleu'm yerde bir su birikintisi içinde yatarken bundan zevk alamam.

Ona doğru koştum. Nabızı atıyor; nefes alıp almadığını dinliyorum. "Merak etme. Kaltak hâlâ hayatta," diyor Torrence.

O kadar kötü dövülmüş ki onu hareket ettirmeye korkuyorum. Neredeyse ayırt edilemeyecek halde, yüzü taze kan maskesi gibi. "Biri Jamie'yi getirsin. Çabuk."

"Zamanlamanız gerçekten talihsizdi. Bize beş dakika daha vermiş olsaydınız, sizi ondan tamamen kurtarabilirdik." Torrence'ın sesi kara tahtaya çakılmış çivilere benziyor.

Düşmanıma nasıl acı çektireceğime dair pek çok planım vardı. Onu kara bölgeye götürmek. Ona işkence etmek. Ölümünü günlerce sürüncemede bırakmak. Ama artık bunların hiçbirisi önemli değil. Sadece Bleu ve bebeklerimiz önemli.

Saçlarının tepesini okşadım. "Seni buradan götüreceğim. Her şey yoluna girecek ve bir daha kimsenin seni benden çalmasına izin vermeyeceğim."

Elini tutuyorum ve alnından öpüyorum. "Seni seviyorum, Bonny Bleu," diye fısıldıyorum.

Torrence güler. "Bir kadını asla sevmemenizin nedeni budur. Seni zayıflatır."

Jamie aceleyle içeri girer ve Bleu'nun yanında diz çöker. "Boynunda ya da omurgasında kırık olmadığını doğrulamak için röntgen çekilmesi gerekecek. Yapılacak en güvenli şey ona boyunluk takmak, böylece diğer Tarikat üyeleri gelmeden harekete geçebiliriz."

"Boynunu böyle tut." Ellerimi doğru pozisyona getirdi. "Onu yuvarlayacağız. Tasmayı arkadan takacağım."

Bleu'yu yan yatırıyoruz ve ben de babamın dediğini yapıyorum. "Bu kadar kan nereden geliyor?" diye soruyor babam.

Neden bahsettiğini anlamak için aşağıya doğru bakıyorum. Altında biriken karanlık havuzu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Bonny. "Jamie. Neden böyle kanıyor? Nereden geliyor?"

Tasmayı bağlar. "Onu hemen hastaneye götürmeliyiz."

"Sterling'in arabası ön tarafta," diyor babam.

Adamlarım Bleu'yu kaldırıyor ve dikkatlice koridordan arabanın beklediği ön kapıya taşıyorlar.

Ayağa kalkıp Torrence ve adamlarıyla yüzleştim. İstedğim şeylerin hiçbirini söyleyecek ya da yapacak zamanım yok. "Bir daha asla aileme zarar veremeyeceksin."

Onları teker teker vuruyorum, Torrence'ı en sona bırakıyorum ki başına gelecekleri görebilsin. Gözlerinin arasına tek bir atış.

Kan ve beyinler duvara sıçrıyor ama bu beni tatmin etmiyor. Kafaya sıkılan bir kurşun Torrence ve Bonny Bleu'mu döven adamlar için fazla merhametli.

"Cesetlerini Tarikat'ın bulması için bırakın. Onların malı. Onların sorunu."

Jamie, Bleu'nun boynunun ve omurgasının düz kalması gerektiğini söylüyor, ben de arka koltuğun zeminine çömeliyorum, böylece başının yanında oturuyorum. Ayakları kucağında oturuyor.

Elini tutuyorum, sık sık öpüyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Son üç gün çok acımasızdı.

"Seni ve bebeklerimizi çok seviyorum," diye fısıldıyorum kulağına, ben hastayken sesinin bilincin karanlık duvarlarından nasıl sızdığını hatırlıyorum.

Altında çok fazla kan birikmişti. Zihnim bunun bir düşük kanıtı olduğunu biliyor ama kalbim umut taşıyor. "Sence bebekleri kaybediyor mu?"

"Bebekler mi?"

"Evet. İkizler. Kaçırıldığı gün öğrendik." "Kadın doğum benim uzmanlık alanım değil, Sin," diyor sessizce. Tek söylediği bu ama ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Hiçbir kadın böyle kanayıp da hamileliğini kaybetmez.

Genç kadın ön koltukta arkasını döner. "Bleu hamile olduğundan bahsetmemiştii. Ama bahsetmemesi en iyisi. Torrence o bebekleri ve gelecekte daha fazla gebe kalma şansını elinden aldığından emin olana kadar durmazdı."

Arabamın ön koltuğundaki minyon kadına bakıyorum. Sarışın başının tepesi, benim oturduğum yerden koltuğun üzerinden zar zor görünüyor.

"Kimsin sen?" Talep ediyorum.

"Lainie." Gerisini söylemeden önce tereddüt ediyor.

"Yas tut.

Siz sormadan söyleyeyim, evet. Ben Torrence'ın karısıyım. Ama isteyerek değil. O beni son iki aydır o yerde tutsak eden bir canavar."

Lainie gözyaşlarına boğuldu. "Bleu bana yardım edeceğini söyledi ve sen de ettin. Ne kadar minnettar olduğumu asla bilemezsin. Çok teşekkür ederim."

Pek sık şok olmam ama Lainie Grieve bunu başardı. Tarikat'ta neler olduğuna dair pek çok sorum olsa da şu anda odak noktam bu değil.

Hastanenin acil servis girişine varıyoruz. "Bu noktadan sonra gitmem gerekiyor," diyor Jamie. "Seninle birlikte görülme riskini göze alamam. Tıp programımdaki bazı insanlar çok fazla soru sormayı seviyor."

Jamie haklı. Tutuklandıktan sonra tüm haberlerde yüzüm vardı. Benimle görülmek, onun için sorun yaratabilir.

açıklayamayacağını düşündüm. "Elbette."

"Sterling. İçeri gir ve yardım getir."

Jamie çıkmak için kapıyı açar. "Bir şey öğrenir öğrenmez ara."

Arabaya yardım gelmesini beklerken eşimin yanında kalıyorum.

Lainie'ye ne olduğunu bilmiyorum ama zarar gören tek şeyin yüzü olmadığından şüpheleniyorum. "Muayene edilmeniz gerekiyor."

Başını sallıyor, gözyaşları buruşmuş, morarmış yüzünden aşığı akıyor. "Başım ağrıyor. Çok fazla." Tüm vücudu titriyor, korkudan mı acıdan mı bilmiyorum.

"Saldırınızı polise bildirmek zorunda kalacaklar. Beni ya da Yoldaşlık'ı içermediği sürece nasıl bir ifade vereceğin umurumda değil."

"Tanımadığım bir saldırgan tarafından saldırıya uğradım. Yüzünü görmedim" diyor. Bu hikayeyi ilk kez anlatmadığından şüpheleniyorum. "Bağlantı kurmamaları için hastaneye ayrı gireceğim."

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Beni o canavardan kurtardığın için teşekkür ederim." Dışarı çıkıp kaybolmadan önceki son sözleri bunlar.

Bir sağlık personeli sürüsü arabanın etrafını sarar. Bleu'nun vücudunun altından bir tahta geçirirler ve onu bekleyen bir sedyeye taşırlar. "Efendim, bu eşiniz mi?"

"Evet. İkizlere hamile. Altı haftalık."

Kıyafetlerindeki yoğun kanı fark ettiklerinde birbirlerine bakışlarını görüyorum. "Ona iyi bakacağız. Ve bebeklerinize."

Bleu testlere giderken annem benimle kalıyor. Öncelikle kafasında, boynunda ya da omurgasında hasar olmadığından emin olmaları gerekiyor. Neyse ki nörolojik bir sorun olmadığını söylediler ama ben yine de endişeliyim. Saatler oldu ve hala bilinci kapalı.

Doktor ve hemşireler yakında kendiliğinden uyanmaması için bir neden görmediklerini söylüyorlar ama onu koma halinde yatarken görmek tedirgin edici.

Ultrason en son yapılacak ve yapılırken benim orada olmama izin vermiyorlar. Bebeklerimizin yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikrim yok. Sorduğumda hemşire bana doktorun bulguları tartışmak için geleceğini söyledi. Her şey yolunda olsaydı bana söyleyeceklerini düşünüyorum, bu yüzden kötü haberler vereceğini varsayıyorum.

Annemin tavsiyesine ihtiyacım var. "Bleu uyandığında ilk soracağı şey bebeklerin iyi olup olmadığı olacak. Ona iyi olmadıklarını nasıl söyleyeceğim?"

Annem kucağındaki tıg işi projesini durdurur. "Hamilelik sırasında kanama olmaması gerekiyor, bu yüzden kanama olduğunda anne-baba adayları paniğe kapılıyor. Kan miktarı gerçekte olduğundan çok daha fazla gibi görünür. Biliyorum çünkü ben de kardeşine hamileyken böyle olmuştu. Düşük yapacağımdan emindim. Bildiğiniz gibi düşürmedim, bu yüzden aksini öğrenene kadar onlarla her şeyin yolunda olduğuna inanmalısınız."

Annem tıg işine geri döndü. Sanırım bunu dikkat dağıtmak için yapıyor. Henüz yarım bıraktığı bir parça var ama ne olacağını açıkça görebiliyorum; bir bebek battaniyesi.

Bunu görmek her şeyi gerçeküstü kılıyor.

Daha önce hiç çocuk kaybetmedim. Buna hazır olmanın tek bir yolunu biliyorum. "Kendimi en kötüsüne

hazırlıyorum."

"Bunun uygun bir tutum olduğu pek çok durum var ama ebeveynlik bunlardan biri değil. Umut ederek en iyisine hazırlanırsınız."

Annem tığ işi projesini kaldırıyor. "İlk battaniyeyi çoktan bitirdim. Bu da yarına kadar bitmiş olur. Tek yapmam gereken, ne olduklarını öğrendikten sonra pembe ya da mavi kurdeleleri eklemek."

"İkizleri öğrendikten hemen sonra ofise geri döndüm. Bleu'nun ne istediğini bile bilmiyorum. Erkek mi? Kızlar mı? Karışık mı?"

"Ne alırsanız alın mutlu olacaktır."

Onu evde yalnız bıraktım. "Bu benim hatamdı anne. Torrence onu benim yüzümden aldı. Yaptığım şey yüzünden bebeklerimizi kaybedebiliriz."

"Böyle düşünemezsin evlat."

"Başaramazlarsa beni suçlamaya hakkı var." Kapı çalınır ve sonra açılır. "Merhaba, Bay Breckenridge." Bleu'nun doğum doktoru.

Doktor kendini tanıtırken uyuşmuş durumdayım. Tek düşünebildiğim bize vermek üzere olduğu haberler.

"Konuşmamız gereken endişeler var ama bana soracağınız ilk sorunun hamileliğin durumu olduğunu biliyorum. Ultrasonda iki kalp atışı tespit ettiğimizi söyleyerek başlayayım."

Oh, teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Annem rahat bir nefes aldı. "Bebeklerimizin iyi olacağını biliyordum. Sana söylemiştim, değil mi?"

"Bir kadın doğum uzmanı olarak eşinizin sağlığını sadece obstetrik ve jinekolojik açıdan ele alacağım. Uyluklarının iç kısmında belirgin morluklar buldum. Çünkü Bayan

Breckenridge'in bilinci yerinde değil ve bize ne olduğunu anlatamıyor, protokolü takip etmek zorundaydım, bu da onu cinsel saldırı açısından incelemek anlamına geliyor. Bunu destekleyen hiçbir kanıt bulamadığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Kendime bunu merak etme izni vermedim çünkü bunu yapmak bunun bir olasılık olduğu anlamına geliyordu.

"Hamileliğe geçiyoruz. Bebekler dengeli görünüyor. Ama bildiğiniz gibi eşiniz çok ciddi bir kanama atağı geçirdi. Karnına aldığı darbe plasentanın kenarında marjinal bir yırtığa neden olmuş. Bu da rahimden hafifçe ayrıldığı anlamına geliyor. Ama kanama durdu. Onu susuz ve yatak istirahatinde tutacağız ve ne olacağını göreceğiz."

"Bakalım ne olacak" resmi bir tıbbi öngörü m acaba?
"Sence bebeklerimiz iyi olacak mı?"

"Tek yapabileceğimiz izlemek ve beklemek."

Bleu ara ara inliyor ama doğum uzmanının ziyaretinin üzerinden iki saatten fazla zaman geçtikten sonra nihayet ilk kez kıpırdanıyor. "Bonny."

Elini sıkıyorum ve göz kapakları çırpınıyor. Gözlerini açmakta zorlanıyor çünkü çok şişmişler. Atığında ise yarıklar oluşuyor. "Ahh. İşte benim tatlı Bonny'min bebek hüznü."

Tembelce göz kırpıyor. "Merhaba," diyorum.

Gözleri birkaç kez daha titriyor, sanırım yüzüme odaklanmaya alışıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor. Onun tek kelimelik basit selamlaması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini kapatıyor. "Midem bulanıyor. Sanırım hasta olacağım."

Annem böyle bir şey için bıraktıkları küçük kovayla şimşekten daha hızlı hareket ediyor. "Hastalanırsan sorun değil."

Annem çarşıların bulunduğu çekmeceyi işaret ediyor. "Yüzü için bir bezi soğuk suyla ıslatın."

Dar tuvaletteki küçük lavaboya koşup bezi ıslatıyorum ve ellerim titreyerek anneme geri veriyorum. Annem ıslak bezi Bleu'nun alnına yerleştiriyor. "İşte, aşkım. Bu kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak."

Birkaç saniye sonra Bleu yatakta yükseliyor ve annemin tuttuğu leğene kuru bir şekilde boşalırken yüksek sesle inliyor. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Vücudunda çürük olmayan çok az yer var. Çok acı çekiyor olmalı.

"Ah!" Bleu son kez hayıflandığında gözleri büyür. "Az önce aşağıdan bir şeyin çıktığını hissettim."

Annem bakmak için yorganı geri çekiyor. "Sadece biraz kan var. Hepsi bu."

"Neden kanıyor?" Bleu'nun eli karnına gider. "Aman Tanrım. Bebekleri kaybettim."

Endişe ne ona ne de onlara iyi gelir. Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeliyim. "Biraz kanaman vardı ama iki bebeğin de durumu iyi. Ultrason yaptılar ve iki kalp atışı gördüler."

"Hemşireyi çağırmaya gidiyorum. Bleu'nun uyanık olduğunu bilmesi gerekiyor, böylece onu değerlendirebilir ve doktoru arayabilir."

Bleu'nun elini öpmek için ağzıma götürüyorum. "Bunların hepsi benim hatam Bonny. Seni ve ailemizi koruyamadığım için çok üzgünüm."

çocuklar."

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor, gözyaşları gözlerinin kenarından başının altındaki yastığa doğru yuvarlanıyor. "Kanamam var. Bu onları kaybedeceğim anlamına mı geliyor?"

"Doktor stabil göründüklerini söyledi."

Doğrulamak için zorlanıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Aman Tanrım. Acıyor." "Ne acıyor? Neresi?"

"Her yerde."

Kendimi çaresiz hissediyorum. Bunu onun için daha iyi hale getiremem. "Annem hemşire çağırmaya gitti. Ondan seni almasını isteyeceğiz. acı için bir şey."

Hemşire çabucak geliyor ama Bleu'yu değerlendirmesi çok uzun sürüyor. "Acı içinde. Ona bir şey verip sonra bunu yapabilir misiniz?"

"Özür dilerim. Bunu yapamam Bay Breckenridge, ama söz veriyorum acele ediyorum."

Bleu'nun ilaç almasının bu kadar uzun sürmesinden hiç memnun değilim ama işe yaramaya başladığını anlayabiliyorum. Çok daha rahatladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Biraz, ama bu bir süre çok acıtacak." "Çok özür dilerim."

"En azından narkotik yardımcı oluyor."

"Hayır. Yani böyle olduğu için üzgünüm. Hepsi benim hatam." "Bunu bize sen yapmadın. Suçlu Torrence Grieve." "Hamile karımı evde korumasız bıraktım.

Düşmanımın pusuya yattığını bildiğim halde. Bu dünyada en çok sevdiğim insanlara karşı aptalca ve dikkatsizce davrandım.

Hiçbir mazeret yok." Elini sıkıca kavradım. "Beni affedebilir misin?"

"İyi olduğumu ve kendimi koruyabileceğimi sanıyordum. Ama sanırım yenilmez değilmişim. Sanırım ikimiz de değerli dersler aldık." Hissettikleri bu kadarla sınırlı olamaz. Belki de acı için verdikleri şey ruh halini değiştirmiştir.

Uykulu gözleri var. "Biraz kestirmek istersen sorun değil."

"Çok yorgunum." Sesi yavaşladı.

"Git uyu. Ben senin yanında olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Belki biraz uyuklarım."

Bleu şişmiş gözlerini bir dakikadan daha kısa bir süre kapatıyor ve sonra açıyor. "Lainie! Onu o yerden uzaklaştıracağımıza söz vermiştim!"

"Onu da yanımızda getirdik."

"Nerede o?"

"Kötü durumdaydı ve muayene edilmesi gerekiyordu." "O iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Yanında kimse yok mu?" Bleu telaşlandı. "Sanırım yok."

"Torrence ya da onun yordakçılarından birinin onu almaya gelmesi ihtimaline karşı Kardeşlik'ten birinin yanında olması gerekiyor."

"Sizi temin ederim ki Grieve onun için gelmeyecek."

"Onu sen öldürdün. Buna sevindim."

Bir insanın ölümünden hiç bu kadar memnun olmamıştım. "Evet.

Ve seni yenen diğer ikisi. Torrence'ı öldürmek bizim ve halkımız için yapabileceğim en iyi hamleydi."

"Ama diğerleri Lainie için gelebilir."

"Bonny. O Order'dan. Bizim düşmanımız. Lainie'yi kendi halkından korumak bizim işimiz değil. Ben olsam

Kim olduğunu bilseydim onu oradan

çıkarırdım." "Ama onlar korkunç insanlar."

"Doğru, ancak Tarikat üyeleri kendi tercihleriyle bu çemberin bir parçasıdır."

"Lainie değil. Ailesi onu para ve güç için Torrence'a sattı. Kaçmaya çalıştı ve o da onu kulübeye kilitledi. İki aydır orada. Çocuğuna hamile kalsın diye ona tecavüz ediyordu."

En azından Jason'ın ölümü Lainie'nin hayatını ciddi şekilde etkileyen bir fırtınaya yol açtığı için ona yardım ve destek borçluyum. Karıma yardım etmeye çalıştığını ve bu yüzden dayak yediğini de unutmamalıyım. "Mitch bekleme odasında. Şimdilik onunla oturması için onu göndereceğim. Gerisini sonra hallederiz."

"Teşekkür ederim."

Bleu'nun hastane odasının kapısı dönebilen bir kapıyla değiştirilmelidir. Önümüzdeki birkaç saat boyunca yarım düzineden az olmayan bir doktor geçidi geçecek. Saat gibi, on beş dakika içinde biri çıkıyor, diğeri giriyor. Arkadaşlarımız ve ailemiz için de durum aynıdır. Kardeşlik liderlerine ve eşine desteklerini göstermek ister.

Ama Bleu çok yorgun. Bunu göz kapaklarının ağırlığından anlayabiliyorum. Tüm ziyaretçilerin gitme vakti geldi. Lorna ve Westlyn'in bile, kolay olmayacağını bilsem de.

"Bleu bunu söyleyemeyecek kadar nazik, bu yüzden onun yerine ben yapacağım. Onun her ihtiyacını karşılayarak mükemmel bir iş çıkardın. Ama o gerçekten yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Westlyn, "Belki bir süreliğine dışarı çıkabiliriz," diyor.

Lorna başıyla onaylıyor. "Bekleme odasında oturacağız."

Bekleme odasına çıkmaları birazdan dönecekleri anlamına geliyor. "Onunla ilgilenmek için buradayım, o yüzden evine git. Yarın dinlendikten sonra tekrar gelebilirsiniz."

Onlara seçme şansı vermiyorum. Bundan pek hoşlanmadıklarını söyleyebilirim ama ben ne dersem onu yapıyorlar.

Sonunda ikimiz kaldık. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim." "Hepsi bir kocanın pis işinin parçası."

Yorganı kaldırıyor. "Sana yakın olmak istiyorum. Ben uyurken gel yanıma uzan."

Ayakkabılarımı çıkarıp karımın yanına kayıyorum. Yatağa girdiğimde asla yapmadığım bir şey olan protezimi takılı bırakmak zorunda kalıyorum.

Yan yana uzanıp kaşılaşıyoruz. "Olanlar için bana kızgın olman normal. Seni güvende tutacağıma söz verdim ama tutamadım. Öfkeni sonuna kadar hak ediyorum."

İç çekiyor. "Beni koruman için sana ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Koruyucum rolünü oynamana izin vererek sana iyilik yaptığımı sandım. Ama her şeyi yanlış anlamışım. Ben güçlüyüm ama kendi zayıflıklarımı görmeyerek kendimi tehlikeye attım." Korkmuş bir çocuk gibi bana doğru kıvrılıyor. "Bu kadar yanıldığıma inanamıyorum."

Titriyor, ben de tutuşumu sıkılaştırıyorum. "Çok özür dilerim. Yemin ederim bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Eve gittiğimizde her şey farklı olacak. Ben yokken, senin ve bebeklerin her zaman en az iki koruması olacak."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım kendimi yeniden güvende hissetmek için buna ihtiyacım var."

Karım kendini güvende hissetmiyor. Bu beni çok üzüyor çünkü bu benim nasıl bir koca olduğumun kanıtı. Ama ben

gidiyorum.

onun güvenini tekrar kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. "Tarikat beni almadan hemen önce Debra beni aradı. "Debra beni Abram'ın masum olduğunu kanıtlamak için ihtiyacımız olan kanıtı elde ettik. En azından annemin cinayetinde. Eminim başka pek çok suçtan da suçludur."

Abram'ın çok şey yapabileceğini biliyorum ama Amanda Lawrence cinayetinden suçlu olduğuna asla inanmadım. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Amcan annemi öldürmediği için mutlu olmalıyım. Ama sevinmiyorum. Ondan nefret ediyorum."

Yapmalı. Ona korkunç şeyler yaptı. "Abram'ın seni rahatsız etmesi bitti. Bununla bizzat ilgileneceğim."

Kapı çalınıyor. Hemen açılmayınca, gelenin doktor ya da hemşire olmadığını anlıyorum. Girmek için davet beklemiyorlar.

Adamlarıma kesinti yok dedim. Bu konuda çok nettim. Ve şimdi birisi eşimle yaptığım en önemli konuşmalardan birini bölüyor.

"Bekle," diye bağırdım. "Siktir!" Yorganı geriye atıyorum ve ayakkabılarımı değiştirmek için bacaklarımı sallıyorum.

Bleu sırtıma dokunuyor. "Sakın kalkma."

Alnından öpmek için dönüyorum. "Sadece bizi rahatsız eden her kimse onu azarlayacak kadar uzun süre yok olacağım."

Kapıyı açıyorum ve Bleu'nun kapısını korumakla görevlendirdiğim iki adamdan biri olan Kyle'ı buluyorum. "Size rahatsız etmeyin demiştim. Karımın dinlenmeye ihtiyacı var," diye homurdandım. Bunun hangi kısmını anlamıyor ki?

"Bir sorunumuz var Sin. Büyük bir sorun," diye fısıldar.

CHAPTER FIVE

BLEUBRECKENRIDGE

"Kyle ile dışarı çıkmam gerekiyor. Sadece bir dakika sürer."

"Hayır." Doğrulamaya çalışıyorum ama acı çok büyük olunca duruyorum. "Gitme."

"Seni bırakmıyorum. Sadece bir dakikalığına kapının önünde olacağım. Söz veriyorum."

Sin'in alnında kırıksıklıklar var. Derin olanlar sadece endişelendiğinde ortaya çıkıyor. "Bir sorun var."

"Kardeşlik işi. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Dinlen ve sen beni özleyemeden geri döneceğim."

Daha fazla tartışmama fırsat vermeden kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Dinlenmek mi? Şaka yapıyor olmalı. Sanki bir sorun olduğunu bildiğimde böyle bir şey olacaktı gibi.

Tanrım, umarım Lainie'ye bir şey olmamıştır.

Sin geri döndü ve yatağımın yanındaki sandalyeye yerleşti. "Sana neler olduğunu anlatacağım ama sakın üzülme. Bu ne senin için ne de bebekler için iyi."

"Bana üzülmememi söylemek beni üzüyor." "Ellison Edinburgh'da."

"Ne! Neden? Konuşmamızın üzerinden sadece dört gün geçti.

Bunun olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Bunun kaçırılmanla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Onun sürpriz olarak burada olduğunu düşünmeye meyilliyim."

Kahretsin. Kötü zamanlamadan bahsediyorum. "Hastanede olduğumu ve onu aramadığımı öğrenince çılgına dönecek."

"Agnes'in evinde çünkü bizim daireye girmesine izin veremem." Doğru ya. Duvardaki o lanet olası mesaj. Her normal insan gibi o da görse çıldırırdı.

"Olanların tüm kanıtlarını silmek için çalışan bir ekibim var. Oturma odasına yeni boya. Yeni mobilyalar. Ama bunu yapmak için en az bir güne ihtiyaçları olacak. Bu süre zarfında onunla ne yapmalıyız?"

Düşünecek bir şey yok. "Başka seçeneğim yok. Onu görmek zorundayım." Bunun gibi.

Bir an için her şeyi nasıl açıklayacağıma dair endişelerimi bir kenara itiyorum. Mutluyum. Aylarca ayrı kaldıktan sonra kız kardeşimi görebileceğim.

"Cevaplar isteyecektir."

"Elbette alacak. Ve açıklamalar alacak." Ama bunlar gerçek olmayacak.

Sin'in telefonu onu yeni bir mesajla uyarır. "Jamie, Ellison'la birlikte az önce geldiklerini bildirmek için mesaj atıyor."

Kusabilirim. Gerçekten. "Bir tazi kongresindeki tilkiden daha gerginim."

"En azından hâlâ espri anlayışın var." Sin yatağımın kenarına oturuyor ve elini bacağıma koyuyor. "Bu kadar

Gergin. Hikaye iyi bir hikaye. Yalan olduğundan şüphelenmesi için bir neden yok."

"Hâlâ burada olan var mı?"

"Annemle babam bekleme odasındalar. Ve Mitch, ama o hala Lainie ile birlikte."

"Saatlerdir onunla birlikte."

"Kyle'ı onu rahatlatması için gönderdim ama iyi olduğunu ve gitmeyeceğini söyledi." Bu biraz garip.

"Kyle ve Blare'e Ellison buradayken odama kimseyi almamalarını söyler misin?" Yoldaşlık'la ne kadar az teması olursa o kadar iyi.

"Herkesin hastaneden uzak durması için bir emir yayınladım bile. Büyük bir kalabalık dikkat çeker. Personelin son birkaç gündür gazetelerde benim yüzümün olduğunu anlamamasını tercih ederim."

Katılıyorum. Hemşirelerimin de Sin'in kim olduğunu anlamasını istemiyorum ama şu anda daha çok kız kardeşimin bunu anlaması beni endişelendiriyor.

Kapıda hafif bir tıkırtı var. Ellison içeri girmek için davet beklemiyor. Bu bir hemşire olayı mı yoksa kız kardeş olayı mı emin değilim.

İçeri girdiğinde yüzünde beliren gülümseme yüzümü gördüğünde kayboluyor. "Tanrım, Bleu!"

Yatağımın yanına gitmeden önce Sin'e ve tekrar bana baktı. "Kimse bana böyle görüldüğün için hastanede olduğunu söylemedi. Ne oldu sana böyle?"

Yırtıklar alnımı süslüyor. Ödem neredeyse iki gözümü de kapatmaya zorluyor. Yüzümdeki renk değişimi her geçen saat daha da koyulaşıyor. Bu onun için korkunç bir şok olmalı.

Elimi yanağıma götürüp gülümsüyorum. Bu bile acıtıyor. "Sizi temin ederim ki gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyor."

"Bunu sana kim yaptı?"

"Günün sorusu bu. Markete yürürken saldırıya uğradım."

"Ne tür bir soyguncu bir kadının çantasını çalarken onu ezip geçer? Ve birinin seni yenmesine nasıl izin verdin? Sen herkesin kışını tekmeleyebilirsin."

Sattığım şeyi almıyor. Kız kardeşim böyle durumlarla başa çıkmak için iyi eğitildiğimi biliyor. "Adam çok büyüktü ve hazırlıksız yakalandım."

"Bleu. Hiç hazırlıksız yakalanmıyorsun."

O haklı. "Bazen benim bile kafam meşgul oluyor."

"Yani bu adam geldi, seni tekmeledi ve sonra da çantayı alıp kaçtı mı?"

Gerçekçi görünmesi için hikayeye bir şeyler daha eklemem gerekiyor. "Evet. Çıldırılmış gibi davranıyordu. Kafası iyi falan olmalıydı."

"Polis sana bunu yapan pisliği bulmak için bir şey yapıyor mu?"

"Öyle. İki çok iyi dedektif beni görmeye geldi ve mümkün olan her şeyin yapıldığına dair bize güvence verdi." Bu kısmı doğru.

"Bundan daha fazlası olmadığına emin misin? Kapınızı koruyan iki adam var."

"Bu sadece Sin'in aşırı korumacı olması."

"Yaşadıklarınızdan sonra biraz aşırı korumacı davrandığınızı düşünmüyorum. Peki ya bebekler?"

Plasentadaki yırtıkla ilgili detaylara girmeyeceğim. Çıldıracak. Biliyorum, Sin sonunda bana

o. "Biraz kanamam var, bu yüzden bir süre yatak istirahatinde olacağım."

"O zaman burada olmam iyi bir şey. Bana ihtiyacın olacak."

Tarikat ile yaklaşan bir savaş var. Ona burada daha az ihtiyacım olduğu bir zaman düşünemiyorum. "Dört gün önce konuştuk ve sen gelmekle ilgili tek kelime etmedin."

Gözlerini kaçırıyor, gözlerimden kaçıyor. Bu iyiye işaret değil. "Sürpriz olmasını istedim."

Ona inanmıyorum. "Yalancı. Bir şey oldu."

"İnsan yalan dedektörü yeteneklerini yine benim üzerimde mi kullanıyorsun?" "Belki."

"Şey, küçük bir şey olmuş olabilir."

Benim küçük bir şeyden anladığımla Ellison'ın anladığı genellikle çok farklıdır. "Ne tür bir küçük şeyden bahsediyoruz?"

Yüzünü düşürür ve başının üstünü sıvazlar. Çocukken başı belaya girdiğinde hep böyle yapardı. "Aman Tanrım. Bu çok aptalca, Bleu."

"Ve utanç verici" diye fısıldamadan önce Sin ve Jamie'ye bakıyor.

Kocama bakıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. Bu, ona ve Jamie'ye bizi biraz yalnız bırakmaları için verdiğim işaretti.

Anlıyor ve gelip başımın üstünü öpüyor. "Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

Saatler geçti ve kimse bana yeni arkadaşım hakkında bir şey söylemedi. "Lainie'nin durumu hakkında bilgi almak isterim."

"Tabii ki. Yiyecek bir şey ister misin?"

Hâlâ iştahım yok. Bağırsaklarını ezdirmek pek bir işe yaramıyor. "Sanmıyorum. Ama merak etme."

Serum bende."

"Bebekler için bir şeyler yemeye çalışacak mısınız?"

Tanrım, Lipton'un limonlu tatlı çayı için adam öldürebilirim. Şuruplu olanından. Ama bu güneyle bir şey. Tatlı çay istersen buradaki insanlar sana deliymişsin gibi bakar.

Şu anda kulağa hoş gelen bir şey düşünemiyorum.

"Şaşırt beni."

"Çift kişilik haggis siparişi o zaman." Burnumu kırıstırıyorum ve öğürüyormuş gibi yapıyorum.

"Üzgünüm Bonny. Dayanamadım." Sin kıkırdar.

Ellison onlar gidene kadar bekler. "Sanırım haggis sevmiyorsun?"

"Hayır."

Ellison yatağımın başucundaki sandalyeye oturdu. "Sen gittiğinden beri ulaştığım aptallık seviyesine inanamayacaksın."

Oyalıyor. Bundan nefret ediyorum. "Bırak artık şunu." "Southaven'daki işimden ayrılmak zorunda kaldım."

Bunu ondan çıkaracak gücüm yok. Bugün olmaz. "Çünkü mü?"

"Bana rastgele bir uyuşturucu testi yapıldı... ve ben başarısız oldum."

Ne? Kız kardeşim uyuşturucu kullanmaz. "Bir hata olmuş olmalı."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hata değildi."

"Testin ne için pozitif çıktı?"

"Ecstasy."

"Ne zamandan beri bunu kabul ediyorsun?"

"Hiçbir zaman... bir sefer hariç. İşten bazı arkadaşlarımla dışarı çıkmıştım. Çok tatlı çocuklarla tanıştık.

Beale Street ... ve onlar müzisyendi ... ve sanırım biraz kendimizi kaptırdık. Eğlenceli bir gece olması gerekiyordu ama şimdi tamamen boku yedim."

"İşinizden ayrıldığınızı söylediniz. Bu kovulmadığın anlamına mı geliyor?"

"Hastane, kendileriyle çalışmaya devam etmek istiyorsam izin almam ve gönüllü bir rehabilitasyon programına girmem gerektiğini söyledi."

"Öyleyse yap."

"Asla olmaz. Bu çok saçma." Tamamen öfkeli görünüyor. "Benim uyuşturucu sorunum yok. Bir keresinde arkadaşlarımla parti yaparken ecstasy almıştım. Bağımlılığım yokken neden bir uyuşturucu rehabilitasyon programına katılayım ki?"

Ellison'ın uyuşturucu bağımlısı olmadığını biliyorum.

"Bunu yapıyorsun çünkü işini kurtarmak istiyorsun."

"Tüm iş arkadaşlarımdan test sonucumun pozitif olduğunu bilmesinin ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musunuz? O insanlarla birlikte işe geri dönemem."

"O zaman başka bir iş bul."

"Hemşirelik Kurulu'nda gözetim altındayım. Bunu açıklamadan bir işe başvuramam. Sicilimde var. Kimse uyuşturucu suçu olan bir hemşireyi işe almaz."

Umarım yedek bir planı vardır. "O zaman ne yapmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama evde her şey berbat durumda. İnsanlar *yardım* etmek için arıyor, oysa tek istedikleri başhemşireme ne olduğunu öğrenmek. Daha fazla dayanamadım. Uzaklaşmalıydım, böylece rahatsız edilmeden düşünebilirdim."

Ŗu anda Ellison'a burada ihtiyaım yok ama ona sırtımı dönemem. Bunu zaten çok fazla yaptım.

Doktorum bir süre yatak istirahatinde olmamı emretti. Bu, evde kalmak ve Tarikat'ın yapabileceği herhangi bir Ŗeyin ateŖ hattından uzak durmak için mükemmel bir bahane. "İstediğin kadar bizimle kalabilirsin."

"Sinclair aldırılmaz mı?" Ŗimdi mi sormayı seçti? Tam Ellison'a göre.

"Tabii ki hayır. Sen benim kız kardeŖimsin. Evimizde her zaman hoŖ karŖılanırsın."

"Aman Tanrım. Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

"Sin buraya sebepsiz yere gelmeye karar vermediğini bilecek. Ve ona yalan söylemeyeceğim."

"Anlıyorum. Aranızda sorun yaratmak istemiyorum ama lütfen benim her zaman yasalara saygılı bir vatandaŖ olduğumu bilmesini sağlar mısınız? Benim bir tür suçlu olduğumu d Ŗ nmesini istemiyorum."

Kaçmak üzere olan kahaamı zor zapt ediyorum. "ArkadaŖlarınla biraz eğlenirken bir kez yasaları  iğnediğin için Sin'in senin hakkında daha az d Ŗ nmeyeceėine dair sana en ufak bir Ŗ phe duymadan söz verebilirim."

"Biliyorum ama beni gerçekten tanımıyor. Benim hakkımda yanlış bir izlenim edinmesini istemiyorum."

Yüzüme yayılmak üzere olan sırtıŖımı engellemek çok zor. "EndiŖelenme, Elli. O bu konuda sakın olacaktır. Söz veriyorum."

Sin dönmeden önce Ellison'la bana bir saat verdi. "Geri gelebilir miyim?"

"Elbette. Lainie'nin nasıl olduğunu  ğrenebildin mi?"

"Durumu iyi. Beyin sarsıntısı yok, bu yüzden onu taburcu etmeye hazırlanıyorlar."

Yoldaşlık Lainie'yi almadı. Kendi isteğiyle Tarikat'tan kaçtı. Ölene kadar onlara bağlı kalacak. "Gidecek hiçbir yeri olmayacak."

Sin kaşlarını kaldırır. "Ve?"

"Onlara geri dönemez." Tarikat onu öldürebilir. Bu sözleri Elli'nin önünde söylemeye cesaret edemiyorum ama Sin'in bunu bildiğinden eminim.

Ellison'ın birkaç dakikalığına gitmesine ihtiyacım var, böylece bunu daha fazla tartışabiliriz.

Lainie'nin güvenliği için çok korkuyorum. Torrence'ın ölmüş olmasının bir önemi olduğunu sanmıyorum.

"Kocasının yüksek mevkilerde dostları var," diyorum.

"Gerçekten de öyle."

"Erişim alanı uzun ve yardıma ihtiyacı olacak."

"Sanırım bizimkini kastediyorsun?"

"Başka düzenlemeler yapana kadar bizimle kalmasını istiyorum."

Sessiz. Bunun, bana hayır demenin bir yolunu bulmak yerine düşündüğü anlamına gelmesini umuyorum.

Tarikat tarafından esir tutulduğum günleri Sin'e anlatma fırsatım olmadı. "Lainie bana karşı çok nazikti. Onu iyi bir dost olarak görüyorum. Ona güvenli bir sığınak sunmak, bana gösterdiği nezaket için yapabileceğimiz en az şey."

"Pekâlâ. Başka bir çözüm bulana kadar Mitch'in bizim dairede onunla kalmasını sağlayacağım."

Eminim kız kardeşim Lainie'nin neden bizim evde kalabildiğini ama kendisinin kalamadığını merak edecektir. Bir açıklama yapmalıyım. "Thane ve Isobel'in bir misafir evi var. Ben rahat değilim.

Onlara tamamen yabancı birinin orada kalıp kalamayacağını sormak, böylece sizi ağırlamaları onlar için daha iyi olur."

"Sin'in ailesine tamamen yabancıyım," diyor Ellison. "Pek sayılmaz. Hiç tanışmadınız ama siz benim ailemsiniz. Isobel özünde bir ev sahibesi, bu yüzden sizi ağırlamaktan heyecan duyacaktır. Ve misafir konaklama yerleri lüks. Seviilmeyecek hiçbir yanı yok. Muhtemelen sonsuza kadar kalmak isteyeceksiniz."

"Onları söndürmek istemiyorum."

"Eminim bir şey demeyeceklerdir."

"Annem Bleu'ya bayılır," diyor Sin. "Onun için her şeyi yapar."

Ellison'ın ikna edilmeye ihtiyacı var. "Ve o da sana tapacak." "Tamam, tamam. Kolumu bükmeyi bırak."

"Arkadaşlığınızdaki daha ne kadar zevk alacağız?" Sin sorar.

Ellison koltuğunda doğrulur ve sesini düzeltir. "Ziyaretimle ilgili bazı koşullar var. Bunların hepsini henüz çözemedim."

Bir kez ecstasy almak Sin'in kitabında önemsiz bir suç olacak ama Ellison'ın onun bu konuda ne kadar umursamaz olduğunu görmesine gerek yok. "Tüm bunları tekrar konuşmaya gerek yok. Sin'e ayrıntıları daha sonra anlatabilirim."

"Bleu bana yatak istirahatinde olacağını söyledi. Günün her saati yanında birine ihtiyacı olacak, bu yüzden bakıcıya ihtiyacı olduğu sürece yanında kalacağım."

Hayır. Bu ihtiyacım olan son şey. "Buraya kız kardeşim olmak için geldin, hemşirem olmak için değil. Bunu yapması için birini tutabiliriz."

"Ben senin kız kardeşinim ve hemşireyim. Seninle ilgilenebilecekken tanımadığın birini işe almak aptalca."

Düşün.

hemen hayır demeden önce bunu bir gözden geçirin."

Kimi kandırıyorum ki? Hayır cevabını kabul etmeyecek.

Sin araya girer. "Tamam o zaman. Jamie'ye eşyalarını toplaması için seni Agnes'e götürmesini söyleyeceğim, sonra da seni ailemin evine götürecektir."

"Ah, Jamie." Hülyalı gözlerle bakıyor. "Onunla tekrar bir arabada sıkışıp kalmayı umursayacağımı söyleyemem."

Oraya gitmesine gerek yoktu. "Aklına bir şey gelmesin. O senin için tamamen yanlış biri."

"O ateşli. Bu asla yanlış olmaz. Ne iş yapıyor?"

Ve işte başlıyoruz. "O bir doktor, acil tıpta uzmanlık eğitiminin son yılında." Jamie, Ellison'ın tipine mükemmel uyuyor -yakışıklı doktor- bu yüzden bunun sorun olacağını tahmin edebiliyorum. "Bunu aklından bile geçirme."

"Neden olmasın? Eşcinsel mi?"

"Biliyor musun, ben de sık sık aynı şeyi merak etmişimdir," diyor Sin gülümsemeden.

Ellison'ın şaka yaptığından haberi yok.

"İyi, eğer istediği buysa. Sadece sordum çünkü bir daha asla erkeklerle birlikte olmayı tercih eden bir adamla vaktimi harcamak istemiyorum." Eski erkek arkadaşı, eşcinselliğini -ya da biseksüelliğini- iş arkadaşlarından saklamak için onu bir kılıf olarak kullanmış. Her iki durumda da, bu konuda hala biraz acı çektiği açık.

"Sin seni kandırıyor. Jamie eşcinsel değil ama uzmanlık stajı onu çok meşgul ediyor. Biriyle çıkmıyor. İş her şeyden önce gelir, bu yüzden zamanını onun peşinden koşarak harcamamalısın." Gerçek şu ki Jamie'nin tıp hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yaptığınız işi sevmek bir kişilik kusuru değildir."

Bu şekilde ifade etmemeliydim. Ellison, tıp konusunda tutkulu olan doktorlara karşı güçlü bir ilgi duyuyor. Onunla ve çıktığı her erkekle ortak paydası her zaman budur.

Cesaretini kırmak için Sin'den yardım istiyorum.

"Jamie canı ne zaman isterse o zaman sikişiyor.

Randevulara ya da ilişkilere pek meraklı değil," diyor Sin.

Kahretsin. Jamie hakkında söylemesini istediğim şey bu değildi. Ellison meydan okumayı sever.

Kocam ve ben genellikle sözsüz iletişim konusunda iyiyizdir ancak Ellison söz konusu olduğunda bunun üzerinde çalışmalıyız.

"Az önce Jamie'ye mesaj attım. Annem ve babamla birlikte bekleme odasında ama çıkmak üzere olduğunu söylüyor."

"O zaman sanırım Ellison'ı Thane ve Isobel'le buluşmaya götürmeli ve ayarlamaları yapmalısın."

"Annemle babamın burada kalmak isteyeceklerinden eminim ama bu sorun olmaz. Hizmetçileri bugün orada olacak. Ellison'ın yerleşmesine yardımcı olabilir."

Ellison kollarını açmış bana doğru geliyor. "Tanrım, iyi olduğun için çok rahatladım." Elini karnıma koyup okşadı. "Ve bu iki küçük fıstığı."

"Burada olduğun için mutluyum." Onun varlığı, ele almaya bile başlayamayacağım büyük sorunlara neden oluyor ama yine de burada olduğu için heyecanlıyım.

"Ben de öyle. Arayı kapatmamız gereken aylar var." Yüzümü öpüyor. "Bir araç bulur bulmaz geri döneceğim. Bu arada bunu nasıl halletmeliyim? Taksi mi?"

"Sin sana numarasını verecek. Tek yapmanız gereken gelmeye hazır olduğunuzda aramak ve o da sizi buraya getirmek için gerekli ayarlamaları yapacak."

"Sinclair işlerin nasıl yapılacağını biliyor gibi görünüyor."

Hiçbir fikri yok. Ve umarım hiç bilmez. "Bazen."

"Jet lag beklemeli miyim?"

"Kesinlikle, bu yüzden buraya erken gelmeniz gerekiyormuş gibi hissetmeyin."

Uyu."

"Muhtemelen sizin için şoförümü gönderirim," diyor Sin. "Adı Sterling."

Ellison arkasını döndü. "Şoförün var mı?"

Edinburgh'daki hayatım hakkında en ufak bir bilgi vermedim ve Ellison da sormadı. Eminim Sin ile olan yaşam tarzımın çocukluğumuzdakine benzediği izlenimine kapılmıştır. Ama öyle değil.

Kız kardeşimin Bayan Sinclair Breckenridge olarak hayatım hakkındaki tüm varsayımlarının değişmek üzere olduğuna dair güçlü bir his var içimde. Ve daha iyisi için değil.

CHAPTER SIX

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Bleu eve geldiğinden beri oturma odasının duvarları kirli beyazdan açık çelik grisine dönüştü.

"Vay canına. Burası harika görünüyor. Kimse bir zamanlar bu duvarın her tarafına kanlı bir mesajın bulaştığını söyleyemeyecek."

"Annem seçti. Evimizi bulur bulmaz daireyi satışa çıkaracağımız için nötr tutmamızı önerdi."

Tarikat Bleu'yu kaçırmadan önce yaptığımız son konuşma, büyüyen ailemiz için yeni bir ev satın almak üzerineydi. Ona arkadan yaklaştım ve nazikçe sarıldım. Düşüncelerimi kelimelere dökmenin bir yolunu ararken parmaklarımızı birleştiriyor ve başımı onunkine bastırıyorum. "Senin için ne kadar korktuğumu asla bilemeyeceksin." Avuçlarım hâlâ dümdüz olan karnına doğru ilerliyor ve ellerini ellerimle birleştiriyorum. "Ve küçüklerimiz için."

Kollarımda dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Sana olan her şeyi anlatmam gerek."

Torrence'ın ona ne yapmaya çalıştığını zaten bildiğimin farkında değil. "Doktorunuz bana, Torrence'ın

Sınavınız."

"Size her şeyi anlatmalıyım ki tam olarak ne olduğunu anladığınızdan emin olayım."

Buna gerek yok. "Onun yaptıklarını yeniden yaşayarak kendine işkence etmene ihtiyacım yok."

"Torrence bana tecavüz etmeye çalıştı. Ama onu durdurmayı başardım." "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin Bonny. Bunu benim için yapmana iyi olduğunu duymak."

"Bunu kendim için yapmalıyım."

Ellerimden çekiştirerek beni kanepemize götürüyor. "Bir dakika boğuştuk. Gerçekten çok zayıftı, bu yüzden onu kolayca boğdum. Neredeyse çok kolay oldu. Adamın üst beden gücü yoktu. Adamları odaya girip beni durdurduğunda onu boğarak öldürmeme saniyeler kalmıştı. Tahmin edebileceğiniz gibi çok sinirlenmişti ve onlara beni dövmelelerini söyledi. Hamilelikten kaynaklanan anemi beni zayıflattı, bu yüzden savaşamadım. Tek yapabildiğim yerde bir top gibi kıvrılıp bebeklerimizi korumaya çalışmaktı."

Umarım yeterince şey yapmadığını ya da benim hayal kırıklığına uğradığımı düşünmüyordur. "Hayatta kaldın ve onları güvende tuttun. Elinden geleni yaptın ve onlar senin onları koruma şeklin sayesinde yaşıyorlar."

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorum ama bunu senin de bilmene ihtiyacım vardı."

"Bonny. Bu bebekler için canını vereceğini biliyorum, tıpkı benim yapacağım gibi. Bir daha asla senin hakkındaki düşüncelerimi küçümseme."

"Onun canını aldığın için hiç üzgün değilim."

Ben de değilim. İşte bu yüzden mükemmel bir çift olduk. "Ben affedici biri değilim ama bu daha da doğru.

aileme zarar veren biri söz konusu olduğuunda."

Ayağa kalkıyorum. Bu sefer ellerini ben çekiytiriyorum.
"Gel.

Doktor yatak istirahati şartıyla seni eve gönderdi. Sen de kabul ettin."

"Modifiye yatak istirahati dedi. Arada fark var." "Kısa duşlar ve hızlı tuvalet ziyaretleri dedi. Bu ikisi de değil." "Ben iyiyim, Breck." Hoşuna gitsin ya da gitmesin, benim tetikte olmama hazır olabilir.

Ben yanında olduğum sürece doktorun dediklerini yapacak. "Yapacaksın ama plasentadaki yırtık iyileşene kadar işi şansa bırakmayacağız."

"Sanırım bu hafta yaşananlardan sonra aşırı korumacı olmanıza izin vermekten başka seçeneğim yok."

Çok doğru. "Ve sanırım bir seçeneğiniz olduğuna inanmanıza izin vereceğim."

"Ah. Bay Breckenridge bugün çok esprili."

"Bayan Breckenridge de öyle."

Ofisin kapısında durur ve içerideki şüpheli duvarına bakar. "Bir süre görevde olmayacağım için soruşturma konusunda Debra'dan yardım istemem gerekecek."

"Bence bu uzun zamandır aklınıza gelen en iyi fikirlerden biri."

"Ofisi geçici olarak Lainie için bir yatak odasına dönüştürmeye ne dersin? Sadece ne yapmak istediğine karar verene kadar."

Eylemlerimin Lainie'nin hayatı üzerinde doğrudan bir domino etkisi oldu. Jason'ı öldürdüm, bu da Torrence'ın karısından kurtulmasına ve Lainie'yi bir sonraki varisi için damızlık olarak almasına neden oldu. Her ne kadar

Onu istismar eden bendim, başına gelenlerden dolayı suçluluk duyuyorum. Onu geri çeviremem. "Bence bu çok iyi bir fikir Bonny. Onurlu ve cömertçe."

Yatak odamıza giriyoruz ve Bleu uzun bir "Ahh" sesi çıkarıyor.

Yatağa gidiyor ve onun için bıraktığım iki İskoç oyuncak ayıyı alıyor. İkisi de İskoç eteği giyiyor, biri kırmızı ve siyah ekose, diğeri yeşil ve lacivert.

"Hatırlamışsın."

"Bebeklerimiz için sadece İskoç ayıları." "Bunlar onların ilk hediyeleri. İkisini de seviyorum."

"Onları sen hastanedeyken almıştım ama..." Cümleyi bitirmek istemiyorum. Çok gerçekçi olur.

"Sorun değil. Söyleyebilirsiniz."

Kollarımı ona doladım. "Onları kaybetme korkusu, bu küçükleri bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi fark etmemi sağladı. Onları kaybedeceğini düşündüğümde yıkıldım. Yakın tehlike geçmiş olsa da hâlâ korkuyorum."

"Dr. Kerr plasentanın büyüyerek yırtığı ve pıhtıyı kapatacağını söyledi. Aktivitemi minimumda tuttuğum sürece sorun kendiliğinden düzelecek. Yani iyi olacaklar."

"Eğer önemli olan faaliyetlerinizi sınırlı tutmaksa, bunu bizzat ben yapacağım." Yatağı işaret ediyorum. "Otur."

Çekmecelerine gidip pamuklu geceliğini, siyah yoga pantolonunu ve en sevdiği konser tişörtünü çıkarıyorum. Her birini sergiliyorum. "Hangisini istersiniz leydim?"

"Yoga pantolonları, çünkü muhtemelen onları daha uzun süre giyemeyeceğim."

"Yakında onları bırakacağını mı düşünüyorsun?"

"Bırakın iki bebeği, bir bebekten ne bekleyeceğimi bile bilmiyorum. Ama iki bebeğin iki kat daha fazla büyümek anlamına geldiğini düşünüyorum."

"Aldığım hamilelik kitabını ikiz gebelikle ilgili bir kitapla değiştirmem gerekiyor."

"Bugün yedi haftalık oldum, bu yüzden bu gece okumalıyız. Yatmadan önce bir ritüel haline getirelim."

Bu fikri sevdim. "Bu bir randevu."

Onun önünde çömeliyorum. "Ayağını kaldır."

"Ben çaresiz değilim. Ayakkabılarımı kendim çıkarabilirim."

Biraz şımartılmaya hazır olmalı. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak. "Sus, Bonny. Bunu ben yapıyorum. Sen benim karımsın ve seninle ilgilenmek istiyorum."

"Emredersiniz efendim, Bay Otoriter Pantolon."

Ayaklarını kaldırarak itaat ediyor. "Evi özledim." Ben de özledim. Bir yıldır buraya gelmemiştik.

Hafta.

Çarşafı geri çekiyorum. "İçeri gir, porselen bebek."

O tırmanıyor ve ben onu koruyorum. "Yapacak bir sürü işim var. Başlamadan önce sana bir şey getirebilir miyim?"

"Burada benimle çalışır mısın?" Kirpiklerini şakacı bir şekilde kırıştırıyor ve ben onun ellerinde bir macuna dönüşüyorum.

Onunla burada hiçbir iş yapamayacağım. "Yapmamalıyım. İkimiz de dikkatimi dağıtacağını biliyoruz."

"Benim istediğim şekilde değil." Cinsel imalarda bulunmamalı. Bunun tekrar olması için uzun zaman geçmesi gerekecek.

"Benim de istediğim şekilde değil ama bekleyecek." Modifiye yatak istirahati pelvik istirahati içerir. Bu tıbbi

seks yapmamanın terminolojisi. "Merhaba, perhiz. Seni tekrar görmek güzel. Uzun zaman oldu."

Bleu'nün eğlendiği inkar edilemez, kahkahası da bunun kanıtı. "Beklenti, Breck. Bu en iyi ön sevişme türüdür. Sonunda tekrar elde ettiğinde ne kadar iyi olacağını düşün."

Bu sözler çok tanıdık geliyor. "Beni bekletmekten ne kadar hoşlandığını unutmadım."

"Bundan hiç zevk almadım. Sadece hoşlandığımı düşündün."

"Biliyorum. Beklediğime değdiğini görmemi sağlamak için yaptığın planın bir parçasıydı. Ve değdin de. Ve bu sefer de öyle olacak." Sonuç bebekler olacak. Her dakikasına degecekler.

"Ne umuyorsunuz? Erkek mi, kız mı, yoksa ikisinden de birer tane mi?"

Öyle ya da böyle söylemeye korkuyorum. Bir kere ortaya çıktı mı, geri alamam. "Ne alırsak alalım çok mutlu olacağım."

"Herkes böyle söylüyor. Ailemizi hayal ettiğinizde ne gördüğünüzü bilmek istiyorum."

Dürüst olmamanın bir anlamı yok. "Bizi karma bir pakette görüyorum. Bir kız ve bir erkek."

"Ben de öyle. Ama dediğin gibi, bize ne nasip olursa olsun çok mutlu olacağım."

"Mükemmel bir anne olacaksın."

"Keşke annemlerden biri yardım etmek için burada olsaydı."

Yalnız kalmayacak. Annem onu kızı gibi görüyor. Sanırım Bleu'yu benden daha çok seviyor. "Annem yanında olacak. Yardım etmekten mutluluk duyacaktır. Ve kız kardeşinin de bir süre yanında olacağından şüpheleniyorum."

Ellison, iyileşme sürecinde Bleu'nun bakıcısı olması için ısrar ediyor. Yakın zamanda gitmeye niyeti olduğunu sanmıyorum.

"Bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Korkarım ki benim saldırım ona ailesinden geriye kalan tek kişiyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bir nebze olsun tattırdı. Yalnız kalmaktan çok korkuyor, o kadar ki uzun süreli kalmaktan bahsediyor."

Bleu ve ben evlenmeden önce çok kararlıyım. Ellison bizi asla bilmemeliydi. Asla ziyaret edemezdi. Ama şimdi daha önce görmediğim bir yönünü görüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Kız kardeşimin kalmasından daha çok istediğim bir şey yok ama bunun neden akıllıca olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Bleu kız kardeşini çok özlüyor. Eğer onun burada olmasını istiyorsa, bunu sağlayabilirim. "Kalıcı olarak kalmak istediğine karar verirse dünyamızı bir sır olarak saklayamayız."

"Hayır. Ellison Kardeşlik'ten asla haberdar olamaz."

"Harry çok anlayışlıydı. Ellison da iyi."

"Babam sizin yaşam tarzınızı anlıyordu çünkü suç dünyasının tüm girdisi çıktısı hakkında eğitilmiş olmasını gerektiren bir kariyeri vardı. Kız kardeşimin hiçbir şeyden haberi yok. Onun kafasında bu tür bir hayat kurgusal."

Bleu olasılıkları göremiyor. "Bazen son derece dar görüşlü olabiliyorsun."

"Tanıdığım başka biri gibi."

Bleu'nun mutlu olmasını istiyorum ve kız kardeşinin yanında olmasının bunu sağlayacağını biliyorum. "Bunu bir düşün."

"Anlatmayacağım. Ellison'a hayatımızdan bahsetmek, onu

dünyamızın bir parçası yapmak olur. Onun seçimini elinden almış olurum.

ona anlattım. Bunu ona yapmayacağım."

"Bunu beklemiyordun ama bu dünyaya mükemmel bir şekilde uyum sağladın. O da uyabilir. Şaşırabilirsin."

"Ellison yumuşaktır. Bu hayat için biçilmiş kaftan değil. Bu onu canlı canlı yer."

Sanırım karım ablalık rolünü biraz fazla ciddiye alıyor.
"Onu Harry MacAllister yetiştirdi. O kadar hassas olamaz."

"Aynı fikirde değilim. Ayrıca, inisiyasyon olmadan bizden biri olamaz. Birinin öne çıkması ve onun sorumluluğunu üstlenmesi gerekir. Kimse kız kardeşimin hayatımın bir parçası olabilmesi için tahammül göstermeyecek."

"Belki değil, ama çekici ve arkadaşlığı hoş. Ellison'ı kendisi için istediği için bunu yapacak bir kardeş olması mümkün. Belki de onu çevremize katma konusunda açık fikirli olmalısınız."

"Ben türümün ilk inisiyesiyim. Bu konuda pek bir şey anlamadık. Ama sen bir lidere. İşin içinde bir lider olmadığında kardeşliğin bunu kadınları Yoldaşlığa kazandırmanın yeni bir yolu olarak kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Liderler onlara bunun kabul edilebilir bir yöntem olduğunu söylerse yapacaklardır."

Bleu ilk kez umutlu görünüyor. "Eğer Ellison'a söylersem, bu bir sır olarak kalmalı. Karşı çıkma ihtimaline karşı kimse onun bildiğini öğrenmemeli. Çünkü bu gerçek bir olasılık."

"Nasıl istersen Bonny. Senin oyunun. Senin kuralların."

Yatak odamızın köşesindeki koltukta oturuyorum, ayaklarım sedirin üzerinde, dizüstü bilgisayarım bacaklarımın üzerinde. Beklediğimden çok daha fazla iş başardım.

Muhtemelen Bleu son bir saattir uyuduğu içindir.

İlk ziyaretçilerimiz geldiğinde evde olalı üç saat olmamıştı. Mucizevi bir şekilde zil sesi uyuyan güzelimi uyandırmadı. Vücudunun geçirdiği travma yüzünden hâlâ bitkin olmalı.

Ayağa kalkarken nefesimin altında "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. Habersiz gelen de kim?

Ellison'ı ön kapımın diğer tarafında Jamie'yle birlikte elinde onun çantaları olduğunu tahmin ettiğim şeylerle dururken buluyorum. Hem de bir sürü. "Oh, güzel. Çoktan gelmişsiniz. Sizi eve geç bırakmış olabileceğimizden korkuyordum."

Ellison yanımdan geçip oturma odasına girdi. "Bu dekora bayıldım. Gösterişsiz bir sınıf."

Elleri kalçalarında, odanın ortasında duruyor. "Dekorasyonu Bleu'nun yapmadığını biliyorum ama bu tamamen onun tarzı. O süslü püslü şeyler yapmaz."

Jamie almam için Ellison'ın iki çantasını uzattı. "Özür dilerim. Aramama izin vermedi. Gelişinin sürpriz olmasını istedi."

"Ne zamandan beri birilerinin sana ne yapıp ne yapamayacağını söylemesine izin veriyorsun?"

"Onunla tanıştın mı?"

Jamie onu çoktan çözmüş. "Evet. Tam bir prenses."

"Ben kraliçe ile giderdim."

"Son birkaç gündür onu sizden uzak tuttuğum için özür dilerim."

"O gerçekten bir sorun değildi. Sürüşlerimiz sırasında ona eşlik etmekten keyif aldım. O... ilginç biri."

"Karımın kız kardeşini senden ya da Leith'ten başkasına emanet edemezdin. Ve açıkçası, Leith'in onun donuna girmeye çalışmayacağına dair pek güvenim yoktu."

"Bunun için akıllısın. Çok fit bir kız." Görünüşe göre Jamie onun güzelliğinden etkilenmiş.

Ellison fuayeye geri gelir. "Hastaneden gelen korumalar burada. Dairende."

"Hizmetlerini eve kadar genişlettim. Ben isteyken Bleu'nun korumasız kalmasını istemiyorum."

"Ama artık buradasın. Onlar da öyle."

"Hizmetlerinin bedeli ödendi, bu yüzden onlardan yararlanıyorum." "Bu soygunda daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum.

kimsenin bana söylediğinden daha fazla."

Bir başka zeki MacAllister kadını. "Soyguncu Bleu'nun çantasını aldı, böylece nerede yaşadığımızı biliyor. Edinburgh'un bu bölgesi zenginlerin oturduğu bir yer olarak bilinir. Paramız olduğunu bilecek ve muhtemelen daha fazlası için geri gelmeyi düşünecektir. Bleu'nun güvenliği söz konusu olduğunda işimi şansa bırakmayacağım."

"Bu çok mantıklı. Görünüşe göre bunu karşılayabilirsiniz, neden olmasın?"

Ellison çantalarını Jamie'den almak için uzanıyor. "Ben alırım."

"Sorun değil. Sizin için onları misafir odasına götürmemin bir sakıncası yok."

"Teşekkürler." Ellison sırtıyor ve onu takip eden Jamie'nin sırtını işaret ediyor. Kendini yelpazeliyor ve "Seksi!" diyor.

Ellison koridorun girişinde dönüp duruyor. "Bleu yatakta mı?"

"Evet. Yaklaşık bir saattir uyuyor."

"O zaman o uyurken ben de yerleşmeye çalışacağım. Uyandığında bana haber verir misin?"

"Elbette."

Jamie misafir odasından tek başına döner. "Pekâlâ. O tamamen senin, dostum."

"Bizim için onunla ilgilendiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Sanırım bundan hoşlanmış olabilir.

"Dediğim gibi, o bir sorun değildi."

Ellison'ın konuşmamızı duymaması için Jamie'ye beni oturma odasına kadar takip etmesini işaret ediyorum.

"Kardeşlik hakkında hiçbir şey bilmediği gerçeğine karşı duyarlı olduğun için teşekkür ederim."

"Bleu'yla evlenmeni hiç düşünmemiştim ama şimdi Yoldaşlık dışında bir evliliğin neden tavsiye edilmediğini anlıyorum. Çabucak bir sorun haline gelebilir. Bu devam ettirmesi zor bir maskaralık olacak."

"Kısa bir süre için sorun olmayacak ama Ellison uzun süre kalmak istediğini ifade etti."

"Bu daha büyük bir sorun teşkil ediyor. Bununla nasıl başa çıkmayı planlıyorsunuz?"

Ben oturuyorum ve Jamie bana katılıyor. Bunun Ellison'ın kalmasına ilgi duyduğuna dair bir işaret olduğunu umuyorum. "Kalırsa Yoldaşlık'ı ondan saklayamayız. Bleu ona bizden bahsetmeyi düşünüyor."

"Yoldaşlık'a ikinci bir Amerikalı getirmeyi nasıl başarabilirsiniz?"

Bunun diplomatik bir şekilde ele alınması gerektiğini varsaymakta haklı. Karımın kız kardeşine olan sevgisi bunu kesmez. "Bleu'yu getirdiğim gibi. Başlatma. Eğer kalırsa, doğru adamın öne çıkıp gönüllü olacağına eminim."

Jamie hiç aşık olmamış. Bunun bir sınırı olmadığını anlamıyor ama ben bu fikri kafasına sokmak istiyorum ki düşünebilsin. "Bir erkek sevdiği kadın için cehenneme bile gider. Güven bana. Neden bahsettiğimi biliyorum."

"Bilemiyorum. Yoldaşlık içinde çıkmayı düşünebileceğim tek bir kadın bile düşünemiyorum, bırakın sahiplenmeyi ya da evlenmeyi."

Ufkunu genişletmeli. "Yakında yeni bir potansiyel olabilir."

"Onunla birlikte olmanın benden dayak yemek anlamına geldiğini bile bile neden Ellison'ı düşünüyim ki?"

"Şu anda anlayamazsınız çünkü duygular orada değil. Ama olduğunda, her şey değişir." Aklında hiçbir şüphe kalmayacaktı.

"Ferguson'un sana ne yaptığını gördüğümü unutuyorsun. 'Aşk' etiketli bazı karıncalı duygular bunu görmemi engelleyemeyecek."

Dayanıklılığımı artık hatırlamıyorum bile. "O kadar da kötü değildi."

"Saçmalık."

Ona düşünmesi için ilginç bir şey söyleyeceğim. "Bunu bir düşünün. Başka hiçbir kardeş Ellison'a sahip olmadı. Onu kim alırsa ilk olacak. Ve sonuncu."

Kollarını kavuşturur ve arkasına yaslanır. Sırılarak.
"Herhangi birimizin onun ilki olacağından şüpheliyim."
Aklını başından almak üzereyim. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım. Bleu bakireydi."
Başını sallıyor. "Sen lanet bir yalancısın."
Avucumu kaldırıyorum. "Tanrı'ya yemin ederim. Karısına sahip olan ilk ve tek erkek benim."
"Lanet bir bakire. Artık böyle şeylerin var olduğunu sanmıyordum." "O gelene kadar ben de öyle düşünüyordum."
"Seni Bleu ile mutlu görmek bana umut veriyor."
"Her şey doğru kişiyi bulmakta. Senin Bayan Breckenridge'in dışarıda bir yerde. Sadece onu bulmanız gerekiyor."

"Evde, kendi yatağımda, kocam yanımdayken olmak harika bir duygu."

"Katılıyorum. Hemşirenizin başımızda dikilip yatağınızdan çıkmam gerektiğini söylememesi çok güzel."

Bleu yanımda yatıyor, elleri karnının üzerinde kenetlenmiş. "Bana kitap okur musun? Aksanını dinlemeye bayılıyorum."

"İskoç aksanım gibi, değil mi?"

"Çok sıcak."

Sesimi temizliyorum ve Bleu'ya hamile olduğunu öğrendiğimizde aldığım hamilelik kitabından yedinci haftanın büyüme ve ilerleme durumunu okuyorum. Bebeklerimizin bu hafta yaşadığı değişimler beni hayrete düşürüyor. Ve ayrıca Bleu'nun vücuduna. Özellikle de göğüslerine.

Okumayı bırakıp Bleu'nun göğsüne bakıyorum.
"Bunları düzgün bir şekilde inceleme fırsatım olmadı."
Her ikisi de görüne kadar elbisesini yukarı kaldırıyor

ve aşağıya doğru bakıyor. "Kesinlikle daha büyükler."

Evet, öyle.

"Muhteşemler." Uzanıp bir tanesini avuçluyorum. Ama yeni dolgunluklarının tadını çıkaramıyorum çünkü gözlerim vücuduna dağılmış mor çürüklere takılıyor.

Başının tepesinden ayak tabanına kadar yara bere içinde. Bebeklerimizin hayatta kalması mucizeden başka bir şey değil.

Başka tarafa bakıyorum çünkü vücudunu o şekilde görmeye dayanamıyorum. Bu onu nasıl koruyamadığımın kanıtı.

Okumayı bitiriyorum ve kitabı komodininin üzerine koyuyorum. "Bir dahaki sefere kadar bu kadar."

"Yatak istirahatiyle sınırlıyken bebeklerimizin büyümesiyle ilgili haftalık okuma haftanın en önemli olayı mı olacak?"

"Umarım değildir çünkü kulağa çok kasvetli geliyor."

"Gidip bir şeyler yapamayabilirim ama boş duramam."

Bleu'nun yatakta üretken olabileceğine inancım tam.

"Neye ihtiyacın varsa Bonny. Senin için seve seve getiririm."

"Aklımda bazı şeyler var. İlk olarak, Debra'yı birkaç günde bir çağıracağım, böylece soruşturma hakkında beyin fırtınası yapabiliriz. İki kafa bir kafadan her zaman daha iyidir.

Ve Yoldaşlık'taki kadınlar için planlamaya başlamak istediğim bir projem var. Öz savunma. Kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenmeleri gerekiyor."

Daha önce de bu konuya ilgi duyduğunu ifade etmişti. Bir plan uygulamak istediğini bilmek beni mutlu etti.

"Bence bu harika bir fikir."

Eşim Fellowship olarak doğmadı ama onunla konuşurken bunu asla anlayamazsınız. Genetik olarak bizden biri olsaydı bu dünyayı daha fazla

benimseyebileceğini sanmıyorum.

Telefonum hamilelik defterinin yanında titriyor. Birinin beni bu saatte aramasının genellikle tek bir nedeni vardır.

Kimliğe baktım. Abram. Lanet olsun. Aramaya cevap vermeliyim. "Evet?"

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bir liderin varlığı gerekli. Artık bu rolde olmadığım için sizi yaralı eşinizden uzaklaştırmak zorundayım."

Bundan biraz fazla zevk alıyor. "Ne oldu?"

"Tarikat kumarhanenin dışında birkaç kızımızı öldürdü. Kız kardeşler. Lewis Adamson'ın kızları. Hızlı adalet istiyor."

Tabii ki öyle. "Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve Bonny'yi öpmek için eğiliyorum. "Gitmem gerekiyor.

Tarikat iki kadınıımızı öldürdü."

Elini kalbinin üzerine koyarken yüzü acı içindeydi.

"Olamaz. Kim?"

"Davina ve Annis Adamson."

Konsantre olarak gözlerini kısıyor. "Onları hatırlayamıyorum."

"Muhtemelen üniversiteye gitmedikleri içindir."

Giyiniyorum ve gitmeye hazır olduğumda Bonny'nin yanına dönüyorum. Yatağın kenarına oturup elini tutuyorum. "Korkma. Kyle ve Blare burada seninle olacaklar."

Elimi yanağına götürüyor. "Bu beni senin için daha az korkutmuyor. Katilleri avlamaya gidiyorsun."

"İyi olacağım."

Öpmek için öne eğildim ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni sıkıca yerinde tutuyor, böylece göz göze geliyoruz.

"Bana sağ salim dön." "Her
zaman."

CHAPTER SEVEN

BLEUBRECKENRIDGE

Sin beni kurtaralı ve Tarikat'ın liderini öldürelı dört gün oldu. Örgütleri kaos içinde olabilir ama bu onları liderlerinin intikamını almaktan alıkoymayacak. Bu iki kadını öldürmek değil.

Yoldaşlık'taki her hayat değerlidir ama kardeşliğin lideriyle hiçbir bağlantısı olmayan iki genç kadının ölümü misilleme olarak yeterli olmayacaktır. Daha büyük bir şey isteyeceklerdir. En tepedeki birini.

Günah ya da ben.

Sadece bizim ölümümüz onları tatmin edecek, bu yüzden neden iki masum kadına saldırdıklarına dair beyin fırtınası yapıyorum. Korkak olduklarını ve en zayıf gördüklerini avladıklarını biliyorum ama bu mantıklı gelmiyor. Onların ölümü bize çok az şeye mal oluyor. Sin'i pençelerine düşürmek için bir tuzak değilse tabii. Ya da benden uzaklaştırmak için.

Kyle ve Blare buradalar ama ben yine de çekmecedan Beretta'mı alıyorum. Tarikat'ın gelip korumalarını geçmeyi başarması ihtimaline karşı silahlı olmam gerekiyor.

Bu yatakta yatmak, kapıdan içeri girerlerse beni kolay hedef haline getiriyor. Yataktaki tüm yastıkları toplayıp dolaba giriyorum. Köşede bir palet yapıyorum.

Ellison'ı da düşünmem gerekiyor, bu yüzden onun odasına gidiyorum. "Elli. Bir ses duydum. Yatak odama gel. Yastığını ve yatak örtünü getir."

Sin'in dönüşünü beklemek için dolabımda yatıyoruz.

"Sin neden burada değil?" Sesindeki şaşkınlığı duyuyorum. "Müşterilerinden biri tutuklandı, o yüzden çağrıldı."

Kaçacak yerimiz yok. Bunu sevmiyorum ama açıkta korunmasız olmaktan iyidir. En azından burada kapıyı açanı ilk ben vurabilirim.

Sin için çok korkuyorum. Bir tür tuzağa düşmemesi için dua ediyorum.

"Güvenlik görevlileriniz burada mı?" Ellison soruyor. "Evet. Dışarıda."

Silah sesleri duyduğumuzda dolapta fazla kalmamıştık. Birkaç tane. Kalbim dörtmala koşan bir yarış atının bitiş çizgisine yaklaşması gibi hızlandı.

Oturur pozisyona geçtim ve silahımı kapıya doğrulttum.

Yatak odamda sesler duyuyorum. Belki Kyle ve Blare? Emin olamadığım için hareketsiz kalıyorum ve Beretta'mı sıkıca kavriyorum.

Sin'in adımı söylediğini duydum. Bonny. Bleu değil. "Sin."

Dolabın kapısını açıyor ve ben de kollarına atılıyorum. "İçimden bir ses senin ve Ellison'ın güvende olduğundan emin olmak için daireye geri dönmemi söyledi."

"Silah sesleri duydum."

"Davetsiz bir misafir vardı. Soyguncu olduğunu tahmin ediyoruz." Anlayabilmem için daha fazla açıklama yapmasına gerek yok. "Kyle ve Blare seni ve Ellison'ı ailemin evine götürüyorlar."

Elli'ye bakıyorum. "Çabuk bir çanta hazırla."

Ne olduğunu sormak için o gidene kadar bekledim. "Kyle ve Blare az önce üç Tarikat üyesini öldürdü."

İçimdeki his doğrudu. "Benim için geliyorlardı." "Evet. Bence Annis ve Davina'nın cinayetleri beni senden uzaklaştırmak için."

Korkunç hissediyorum. "O zavallı kadınlar. Tarikat'ın beni tekrar ele geçirme planının bir parçası olarak öldüler."

"Bu yüzden babalarının, ölümlerinin intikamını bizzat aldığımı bilmesi çok önemli. Şimdi. Sonra değil."

Beni tekrar terk etmesinden hoşlanmıyorum ama neden gitmesi gerektiğini anlıyorum. Halkımıza karşı yapılan yanlışların intikamını almak onun görevi.

Bu beni gururlandırıyor.

Debra ve ben, yatak odamda gerçekleşmesine rağmen verimli bir toplantı yaptık. Annemin cinayet şüphelilerini üçe indirdik. Gizem çözülmeyi ama tünelin sonuna yaklaştığımızı hissediyorum. Bir davayı kapatmanın eşigindeyken hissettiklerimin aynısı.

Debra şifonyerin üzerindeki kemanımı işaret ediyor.

"Çalıyor musun?" "Evet. Ve bu yatağa mahkûm olduğumdan beri daha sık çalıyorum." I son birkaç haftadır iyice pratik yaptım. Sin'in yardımıyla "Amanda "da ustalaştım.

"Günah da oynar."

Gülüyor. "Onu kesinlikle bir kemancı olarak düşünmezdim."

"Kendisi için yarattığı imajla uyuşmadığı için çok azı bunu yapıyor."

Debra gitmeye hazırlanıyormuş gibi sandalyenin kenarına doğru kayar. "Gelecek hafta aynı saatte mi?"

"Evet. Ama gitmeden önce, kafamda dolaşan bir fikri tartışmak istiyorum."

Yatak odamın köşesindeki koltuğa yerleşiyor ve uzun bacaklarını sedirin üzerine koyuyor. "Elbette."

Debra uzun boylu ve zayıftır, omuz hizasında kahverengi saçları vardır.

Birazcık bile gri değil. Bana Katey Sagal'ı hatırlatıyor. Peg Bundy günlerini değil ama *Sons of Anarchy*'deki belalı Gemma rolünü.

"Kendini savunmayı öğretmekle ilgilenir misiniz? Kardeşlik'in kadınları için benimle ders yapar mısın?" "O yatakta mı ders vereceksin?"

Yapabilseydim muhtemelen yapardım. Bu konuda o kadar güçlü hissediyorum. "İki hafta içinde bir ultrason daha çektireceğim. Her şey yolunda giderse yatak istirahatinden çıkarılacağıma eminim. Bu derslere bir an önce başlamak istiyorum. Eğer bir kadının saldırıdan zarar görmesini engelleyebilirim, harcadığım her emeğe ve çabaya değer. Ama bunu tek başıma yapamam. Fiziksel kısmı yapabilecek bir bedene ihtiyacım var. Sana iyi para veririm."

Debra cevap vermeden önce bir an gülümser. "Bu hayat sana yakışıyor. Keşke Harry de burada olsaydı da nasıl bir insana dönüştüğünü görseydi."

Sözleri beni şaşırttı. "Sence gurur duyar mıydı?"

"Kesinlikle. Ben de duyuyorum. Sana yardım etmeyi çok isterim. Sadece

Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyleyin, orada olacağım."

Bu konu üzerinde çok düşündüm. "Şu anda kullanılmayan küçük bir depomuz var. Sanırım Sin orayı spor salonuna dönüştürmemize izin verecek."

"Her şeyi planlamışsın."

Kafamda bir sürü şey dönüp duruyor. "Bugünlerde çok boş vaktim var."

"The Fellowship'in kadınlarına iyi hizmet ediyor."

Debra'nın böyle düşündüğünü bilmek beni mutlu etti. Umarım liderlik edeceğim kadınlar da aynı şekilde düşünür.

"Annenin katilinin peşinden gidebilmen için seni eğitmesini söylediğinde Harry'nin aklını başından almıştın. Kaç yaşındaydın? On iki mi? On üç mü?"

Debra'nın bu tür ayrıntıları bildiğinin farkında değildim. "Neredeyse on iki."

Debra gülüyor. "Harry seninle ne yapacağını bilemedi. Ve ben de yapmadım."

Midemde hissettiğim bu duyguya ne ad vereceğimi tam olarak bilemiyorum. Belki biraz ihanetle karışmış bir şok. Harry'yle olan sırrımın sadece ikimizin paylaştığı bir sır olduğunu sanıyordum. "Babamın kimseye söylediğini bilmiyordum."

"Baban bir psikiyatriste görünmen gerektiğini düşünüyordu ama seni götürmeye çok korkuyordu. Ondan alınıp bir tür enstitüye yerleştirilmenden korkuyordu. Bu konuda Julia ile konuşamıyordum ama çaresizce tavsiyeye ihtiyacı vardı. Güvenebileceği tek kişi bendim. Kızma."

Başka biri olsa beni psikiyatriste götürürdü. "Neden babamı psikolojik yardıma ihtiyacım olduğuna ikna etmeye çalışmadın?"

"Biri annenizi öldürdü ve sonra sizi ölüme terk etti. Öfke ve misilleme dürtüsünün mantıksız tepkiler olduğunu düşünmüyorum. Sanki ondan sana masum bir insanı nasıl öldüreceğini öğretmesini istemişsin gibi. Ben bunu adaletin başka bir şekli olarak gördüm."

Farkına vardım. "Beni eğitmesi için onu sen cesaretlendirdin." "Evet. Harry ve ben bu konuda birçok kararı birlikte aldık. genç bir kıızı eğitmenin doğru yolu."

Debra bunca yıldır bana ayak uydurdu. Artık her şey çok açık.

"Seni uzun zamandır uzaktan izliyordum. Bana ulaştığında çok mutlu oldum" diyor Debra

Bunu daha önce nasıl görmedim bilmiyorum. "Harry, sen Yoldaşlık'ta gizli görevdeyken sana göz kulak olmamı istedi."

Sonra her şeyi gördü. "Sin'i baştan çıkardığımı biliyor olmalıydın."

Gülüyor. "Bunun olacağını bir mil öteden anlamıştım." "Babama söylemediğin için teşekkür ederim." O tamamen çıldırırdı. Muhtemelen hastane yatağından kalkıp beni ve Sin'i öldürmek için Edinburgh'a gelirdi.

"Ben de o yollardan geçtim Bleu. Hepimiz işimizi yapabilmek için yapmamız gerekeni yaparız. Harry bunu biliyordu, ama söz konusu sen olunca hepsi pencereden dışarı çıktı. Sen onun küçük kıızıydın."

"Her zaman öyle olacak."

Debra gidiyor ve gündemimdeki ilk şey doktorumun bana verdiği hızlı günlük duş. Uzun zamandır ilk kez yogalarımı ve tişörtümü giymiyorum. Bu gece için bir randevum var.

Hayatımın son üç haftası iki yerden birinde geçti: yatak ya da kanepeler. Hiç eğlenceli değil. Neredeyse herkesi uçurumun kenarına göndermek için yeterli. Bu yüzden kız kardeşim ve arkadaşlarımla takılacağım ve kız kızıya vakit geçireceğim için çok heyecanlıyım.

Ama ben üzgünüm. Lainie bizi terk etme kararı aldı. Tarikat'ın onun nerede olduğunu öğrenip beni ve bebeklerimi tehlikeye atmasından korkuyor. Edinburgh'da olmak muhtemelen yeni arkadaşım için en güvenli yer değil ama onu çok özleyeceğim. En azından Sin, Lonca ile Dublin'de onun için güvenli bir yer ayarlayabildi. Bu da onu hâlâ görebileceğim anlamına geliyor.

Sin çok tatlı biri. Çok düşünceli. Lainie için bir veda partisi olarak bu akşamki Fellowship toplantısı sırasında arkadaşlarımla bir kızlar gecesi ayarladı. Kendimi dışlanmış hissetmeyeyim diye dört şişe şarap ve benim için de köpüklü üzüm suyu aldı. Agnes'in bizim için ordövr hazırlamasını bile ayarladı.

Bana karşı çok iyi. Ve sabırlı. Düşünceliliği için ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıyım. Sanırım aklımda bir şey var.

Tabii ki sadece yatakta yatmaktan kanepede yatmaya geçmeme izin var. Ama bunu şikayet etmeden kabul edeceğim. Westlyn ve Lorna'yı ve haftalık kız kıza kumarhaneye ya da yemeğe gittiğimiz geceleri özledim. Kıkırdamaya ve kız kıza sohbet etmeye ihtiyacım olduğunda başvurduğum kişiler onlar. Kadın arkadaşlar. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Ama onları Ellison'dan sonraki en iyi arkadaşlarım olarak görüyorum. Son birkaç haftadır çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum, bu yüzden hayatlarında neler olup bittiğini öğreneceğim için heyecanlıyım.

Lorna kanepede oturuyor, karşımda, ayaklarım kucağında. Ayak tırnaklarımı boyuyor. "Beğendin mi?"

Rengi onun seçmesine izin verdim. Kötü bir karardı. Flamingo pembesini seçti. İğrenç.

Ayak parmaklarımı oynatarak ayağımı kaldırıyorum. "Kız gibi görünüyor. Ben olsam muhtemelen siyah seçerdim. Ya da belki koyu gri."

"Pembeyi seçtim çünkü kızları destekliyorum."

"Ellison kızları istiyor ki onları şımartabilsin. O çocukların küçük huysuzlar olacağını söylüyor."

"Her halükarda onları şımartıyorum," diyor Ellison.

"Babaları gibi olurlarsa çok değerli olacaklar. Sin çok tatlı bir çocuktur. Bana karşı hep çok nazikti," diyor Westlyn.

Lorna bileğime vuruyor. "Gömleğini yukarı çek ki karnını görebilelim."

Vücudumu kaplayan morluklar neredeyse yok olduğu için şükrediyorum, böylece onları göstermekten utanmıyorum.

Yukarı çekiyorum ama görülecek etkileyici bir şey yok. Sadece on haftalık olduğum için şişliğim belki büyük bir portakal büyüklüğünde. "Önümde uzun bir yol var."

"Umarım iki kızınız olur çünkü Sin'in sizden bir oğlan çocuğu aldığını görmek istemiyorum. Annem bana Isobel Teyze'nin onu ve Mitch'i kaybetmesinin ne kadar yürek parçalayıcı olduğunu anlattı."

Aman Tanrım. Bana Westlyn'in bunu Yoldaşlık hakkında hiçbir şey bilmeyen kız kardeşimin önünde söylemediğini söyle.

Ellison'a Yoldaşlık'tan bahsetmeden burada uzun süre kalmasının bir noktada sorun yaratacağından şüpheleniyordum ama bu riski göze almıştım. Hâlâ Ellison'ı bunun bir parçası yapmaya hazır değilim.

Ellison anında canlanır. "Sin asla oğullarını Bleu'dan almaz. Kız kardeşime tapıyor. Ayrıca kız kardeşimin buna izin vermeden önce onun kışını tekmeleyeceğini biliyor."

Hızlı düşün, Bleu.

"Westlyn bunu gerçek anlamda söylemedi. Sadece bir kızım olmasını umduğunu, böylece bir anne-kız bağımız olacağını söyledi. Öyle değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Aynen öyle." Westlyn başını sallar. "Elbette Sin'in bu kadar alçakça bir şey yapacağını düşünmüyordum."

Ellison bu konuda başka bir şey söylemediği için açıklamalarımızdan tatmin olmuş görünüyor. Felaket önlendi. Şimdilik.

Lainie açık beyaz şarap şişelerinden birini seçer ve kadehini doldurur. "Bundan biraz alamaman çok kötü Bleu. Gerçekten çok güzel."

"Sorun değil. Pek şarap içen biri değilim. Johnnie Walker'ı tercih ederim."

"Sen ve Sin ikiniz de," diyor Lorna.

Lainie şişeyi uzatıyor. "Tekrar doldurmak isteyen var mı?"

Ellison onu alır ve etiketini inceler. "Güney Ophelia için şarkı söyleyen kızı hatırlıyor musun? Avustralya'dan bir adamla evlendiği için bıraktı. Bir şarap üreticisi. Bu onun üzüm bağından. Kimden bahsettiğimi biliyor musun Bleu?"

"Evet."

"Southern Ophelia'yı Coyote Ugly'de sahne almaya başladıkları ilk zamanlarda izlemiştim. Büyük bir çıkış yapmalarından çok önce. Hala onlarla birlikte şarkı söylediği eski müziklerinden var mı sizde?"

"Evet, ama sanırım o gitmeden önce sadece bir albüm çıkardılar."

"Aç şunu. Bir süredir onları dinlememişim."

Telefonumu Bluetooth ile kitaplıktaki hoparlöre bağlıyorum. Müziklerim arasında geziniyorum ve en sevdiklerimi çalıyorum.

Southern Ophelia şarkısı, "Without a Goodbye." Sin ve ben ayrıyken bu şarkıyı çok sevmiştim, bize o kadar uyuyordu ki. "Bence bu onların en iyisi."

"Evet! Bunu hatırlıyorum. Çok iyi, çok iyi."

Westlyn, Lorna ve Lainie'nin bunu bildiğinden şüpheliyim. "Bayanlar, bu country müziğin en iyi hali."

"Sesini aç, Bleu. Yüksek sesle."

Üç arkadaşım beni ve Ellison'ı nakaratı hep bir ağızdan söylerken dinledi. Bence Ellison'ın benden daha kötü bir şarkıcı olması çok mümkün.

"Siz kızlar çok eğleniyor gibi görünüyorsunuz." Agnes oturma odasına gelir ve kokteyl masasının üzerine bir tepsi yiyecek koyar. "Mini jambon ve haddie turtaları. İskoç yumurtası ve mangalda domuz tıraşı. Bunları bitirdiğinde mutfakta daha fazlası var."

"Teşekkür ederim, Agnes. Her şey çok lezzetli görünüyor." "Ben artık gideyim. Gecenizin tadını çıkarın, kızlar."

Ellison, Agnes'in hazırladığı yemekleri inceliyor. Pek çekici bulmadığını söyleyebilirim. "Bu da ne böyle? Hiçbirini duymadım. Ve bir sucuklu Pop-Tart kadar berbat görünüyor."

Aman Tanrım. En azından hoşnutsuzluğunu ifade etmek için Agnes gidene kadar bekledi. Bunu söylediğini duysa iki kere sıçar ve ölürdüm.

"Bunlar pastırmaya sarılmış deniz tarakları. Garip bir şey değil. Bunlar da İskoç yumurtası. Sosis eti ve ekmek kırıntılarına sarılmış haşlanmış yumurta. Yumurta dolgulu köfte gibi bir şey. Agnes'inkiler gerçekten güzel. Ama jambonlu ve haddie turtalarından emin değilim. Daha önce hiç yemedim."

Westlyn bir tane kapıyor ve ağzına atıyor. "Annem bunları ayda en az bir kez pişirir. "Annem bunları ayda en

az bir kere pişirir.

füme mezzit balığı ve domuz pastırması. Turta kısmı ekmek kırıntıları ve rendelenmiş İskoç çedar peynirinden oluşuyor. Bunlar oldukça lezzetli - hatta anneminkinden bile daha iyi, ancak bunu ona asla söylemeyeceğim."

Westlyn ile görüşmek için sabırsızlanıyorum. "Bu dönem seni pek göremedim. Bize üniversite hakkında her şeyi anlat."

Westlyn yanaklarını şişiriyor ve gözlerini kaçırıyor. "Ekonomi zordur. Neden bu bölümü seçtiğimden pek emin değilim."

"Peki ya dersler dışındaki hayat?"

"Bu aslında oldukça muhteşem." Üniversitede olmanın Westlyn'in Yoldaşlık dışındaki insanlarla sosyalleşmek için ilk fırsatı olduğunu tahmin ediyorum.

Yüzündeki aptal ifadeyi tanıyorum. Birkaç ay önce kendi yüzümde de görmüştüm. "Okulu muhteşem kılacak tek bir şey biliyorum."

Westlyn muhtemelen sırtıtmamak için alt dudaklarını ısırıyor. İşe yaramıyor.

"Biriyle tanışmışsın," diyorum.

Başını sallar. "Önemli bir şey değil."

İnsanlar boş yere onun gibi bakmazlar. "Gülüşün aksini söylüyor."

"Sadece birlikte ders aldığım bir çocuk. Birkaç kez konuştuk. Önemli bir şey değil."

"Sevimli mi?" "Son derece."

"Yanınıza oturmaya özen gösteriyor mu?"

"Evet."

Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor. "Ama sana çıkma teklif etmedi mi?"

"Hayır, ama bunu istediğini hissediyorum."

Ellison, "Ona çıkma teklif etmende yanlış bir şey yok," diyor. Westlyn'i bunu yapmaya teşvik etmesine hiç şaşırmadım.

Omuz silkiyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ne diyeceğimi bilemezdim."

"Yapacak bir şey yok. Sadece bir ara dışarı çıkmak isteyip istemediğini sor. Evet diyecektir. Yemeğe ve sinemaya gidersiniz. Ya da burada randevularda ne yapıyorsanız ona. Sonra da oyalanacak bir yer bulursunuz," diyor Ellison.

Westlyn kıkır kıkır gülüyor. "O kadar uzun zamandır bir erkekle takılmadım ki, muhtemelen ne yapacağımı hatırlamazdım."

Lorna yeniden doldurmak için kırmızılardan birini kapıyor. "Eminim benim için hepinizden daha uzun sürmüştür."

Westlyn yüksek sesle kıkırdar. "Bundan emin değilim. Sekiz ayın üstesinden gelebilir misin? Üstelik tam anlamıyla seks bile değildi. Bir yıldan fazla oldu."

"Yapamam ama beş ay oldu. Bu benim için bir rekor. Seks yapmaya başladığımdan beri kesinlikle en uzun süreyi yaşadım. Perişan haldeyim," diye itiraf ediyor Ellison.

Westlyn güler. "O zaman hala kazanıyorum."

"Uzun sürmeyecek. Biri bana davul çalabilir mi lütfen?" Lorna diyor ki.

Ellison öne doğru eğilir ve kokteyl masasına hızla vurur.

"Duh duh duh duh," diye ekliyor Lorna. "İki yıldan fazla oldu."

Üç olacak ama tam olarak emin değilim çünkü takip etmeyi bıraktım."

Ellison masayı tokatlar. "Lanet olsun, Lorna. Bacaklarının arasındaki örümcek ağlarını temizlemek için bir süpürgeye ihtiyacın var."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Neden bu kadar uzun?"

Bunu nasıl açıklayacağını merak ediyorum. "Erkeklerin beni zevkleri için kullanmalarına izin vermeyi bırakmaya karar verdim. Beni seven ve bana değer veren birini istiyorum. Böyle bir erkeği elde etmenin tek yolu da bunlara layık bir kadın olmak."

Bunu açıkça söylemedi ama herkes satır aralarını okuyabilir.

Westlyn ciyaklıyor. "Aman Tanrım, Lorna. Aşık olmuşsun."

Lorna, Westlyn'in yüzünde daha önce gördüğüm aynı aptal gülümsemeyi takınıyor. "Belki de."

"Belki diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Sizsiniz. Ve bize onun kim olduğunu söylemek zorundasın."

Lorna başını sallar. "Benim sırrım."

Westlyn inliyor. "Hayır! Bu hiç adil değil. Birine aşık olduğunu kabul edip sonra da bunu bizden saklayamazsın."

"Güven bana. Yapabilirim."

"Gece bitmeden senden bunu çıkaracağız."

"Sizi temin ederim ki burada beni konuşturmaya yetecek kadar şarap yok."

Westlyn, "Bunu göreceğiz," diyor.

Kimsenin Lainie'ye son cinsel ilişkisini sormasını istemediğim için konuyu başka bir yöne çekiyorum. "Seni özleyeceğiz, Lainie."

"Ben de hepinizi özleyeceğim. Ama Dublin o kadar da uzak değil.

Birbirimizi görmeye devam edeceğiz."

Ön kapıda ani bir kargaşa olduğunda hepimiz sığıyoruz. Sanki biri zorla daireye girmeye çalışıyormuş gibi bir ses. Hepimiz hareketsiz ve sessiz kaldık. Kalbim hemen uçuşa geçiyor.

"Biri içeri girmeye mi çalışıyor?" Lorna sorar.

"O soyguncu olabilir. Silahını al Bleu," diye bağıırıyor Ellison.

Kanepeden kalkıp Beretta'larımdan birini yeni sehpanın çekmecesinde saklandığı yerden aldım.

Kızlar gecesi yaptığımız için Kyle ve Blare dışarıda nöbet tutuyor. Eminim kimsenin onları geçmesine izin vermemişlerdir.

Kapıdan geçen herkesi yok etmeye hazır bir şekilde kapıya nişan alıyorum. Her kimse, onun için hazırım.

CHAPTER EIGHT

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Babam barın arka tarafında bulunan kürsüye çıktı. "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Oğlum ve ben bu toplantıyı Tarikat'la gelecekteki ilişkilerimizi konuşmak için düzenledik. Sinclair'den bir adım öne çıkıp liderlik etmesini isteyeceğim."

"Hepinizin bildiği gibi, Torrence Grieve karımı kaçırdı ve neredeyse çocuğumuzu düşürene kadar dövdü. Özellik lideriniz."

Düşük mırıltılar odaya yayıldı. Eminim Bleu'ye yapmış olabilecekleri diğer şeyler hakkında pek çok spekülasyon vardır. Kafalarındaki soru işaretlerini gidermeyi çok isterdim ama Bleu özel bir konuyu bu kadar aleni bir şekilde tartışmama izin vermezdi.

"Torrence'ı ve onu döven iki adamı öldürdüm. Karıma zarar veren hiçbir erkek yaşayamaz."

Kardeşler sevinç çığlıkları atar.

"Torrence'ın halefi yok, dolayısıyla Tarikat lidersiz. Eğer birini atarlarsa, o kişi düzgün bir eğitim almamış olacak. Bu iş için yetersiz olacaktır. Bu

kardeşliklerini zayıf bir duruma sokuyor. Onlara karşı saldırıya geçmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz."

"Peki ya sayılar? Onlar değişmedi," diye sesleniyor bir kardeş. Tarikat bizden daha büyük olduğu için bu haklı bir endişe.

"Bu gece sizi buraya tartışmak için getirdiğimiz konulardan biri de bu. Dublin'deki Lonca ile kurduğumuz yeni ittifaktan hepiniz haberdarsınız. Tarikat'ın ateşli silahlar müşterisi var ve İrlandalı dostlarımız kendi silahlarını yapmak istiyorlar. Ancak bizim gibi Lonca da sayıca az olduğu için bizden yardım istediler."

Leith köşede durmuş, kollarını kavuşturmuş.
"Sadakatini henüz kanıtlamamış yeni bir ittifaka yardım etmek için neden elimizi taşın altına koyalım ki?"

Güzel soru. "Çünkü onların bize olduğu kadar bizim de onlara ihtiyacımız var. Birlikte düşmanımızı yok edebiliriz. Bu güzel bir plan. Lonca istediği alıcıyı alır. Biz de Tarikat'ın kalan tüm iş ortaklarını alırız. Ama en önemlisi, onları yok etmenin mutluluğunu yaşarız, bu da artık Yoldaşlık'ın kadınlarına saldıramayacakları anlamına gelir."

Leith bunu anlamalı. Barında Lorna ve Greer'in peşinden gittiklerini gördü.

Hiç kimsenin karısı, kızı ya da kız kardeşi güvende değildir. Öyle olduklarını düşünmelerine gerek yok.
"Tehlikede olan tek kadının karım olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Koşullar farklı olsaydı, kaçırdıkları sizinki de olabilirdi. Bize karşı bu taktiği kullanmaktan vazgeçmeyecekler çünkü kardeşliklerinden kadınları kullanarak misilleme yapmayacağımızı biliyorlar."

"Bizden savaşa gitmemizi istiyorsunuz," diye sesleniyor Hewie.

"Savaş değil. Lideriniz olarak size savaşı kazanma ve bu işi bitirme zamanının geldiğini söylüyorum."

Kardeşler kendi aralarında konuşurken oda alçak sesle mırıldanıyor. "Bunu ne zaman yapacağız?" Leith sorar.

"Babam ve ben önümüzdeki birkaç hafta boyunca Lonca'nın liderleriyle görüşeceğiz. Her şeyin mükemmel bir şekilde hizalanmasını istiyoruz, bu yüzden bunun hemen gerçekleşmesini beklememelisiniz. Her şeyin yerli yerine oturmasını sağlamak için birkaç aylık bir planlama bekleyebilirsiniz."

"Beklersek onlara kayıplarını telafi etmeleri ve güçlenmeleri için zaman tanımış olmaz mıyız?"

"Tarikat büyüklüğünde bir organizasyona liderlik edecek birini eğitmek yıllar alır. Onların öğretmeni yok. Biz saldırmadan önce güçlenmelerinden korkmuyorum."

Odanın etrafına bakıyorum. "Başka endişeleriniz var mı?"

Yaklaşık bir saat süren tartışmalar olumlu bir şekilde sona eriyor. "Sen bizim güvenilir liderimizsin ve seni ölümüne takip edeceğiz."

Kürsüde durup bara yayılmış adamlarıma bakıyorum. "Ölümüne!" diye slogan atarken yumruklarını havaya kaldırıyorlar.

Adamlarım sadıktır, tam da beklediğim gibi. "O halde bu toplantının ertelendiğini ilan ediyorum."

Toplantı bitmesine rağmen eve gidemiyorum. Bleu arkadaşlarıyla kızlar gecesi yapıyor. Eğlencesini mahvetmek istemiyorum.

Leith ve Jamie ile her zamanki yerimizde oturuyoruz ama bu gece Mitch de bize katıldı.

"Kardeşleri heyecanlandırmak için iyi iş çıkardın. Onları yıllardır bu kadar heyecanlı görmemiştim," diyor kardeşim.

"Ateşlerini körüklemenin zamanı geldi."

"Torrence Grieve'i sen öldürdün. Sana hayranlıktan başka bir şey duymuyorlar. Eğer onları oraya götürürsen seni cehenneme kadar takip ederler."

Greer siparişimizi almaya gelmiyor. Her zamanki siparişlerimizle çıkageldi. "Johnnie Walker Black Label. Ballantine's. Ve iki Guinness. Başka bir şey ister misiniz?"

"Sanırım burada hepimiz iyiyiz."

Jamie, Lorna'nın neden bize hizmet etmediğini sormak için Greer gidene kadar bekler.

"Bu gece için izin istedi," diye cevaplıyor Leith.

"Sizin kızların hiçbiri kardeşlik döneminde toplantılar, özellikle de baş barmeniniz. Senin kuralın," diyor Jamie.

Leith omuz silkiyor. "Bu gece yapmak istediği bir şey vardı."

"Sana bunu kabul ettirmek için aletini mi yaladı?" Mitch diyor ki.

Lorna bir zamanlar böyle şeylerle ünlüydü ama artık öyle değil. "Kapa çeneni, Mitch."

Leith'in onu savunmasını bekliyorum. Böyle bir yorum yüzünden kardeşimin suratını yumruklarsa hayal kırıklığına uğrayacağımı söyleyemem. "Evet ve beni de çok iyi emdi. O derin boğaz şampiyonu. Bir ara sen de ona yaptırmalısın."

Lorna söz konusu olduğunda Leith'in neden Mitch'in palavralarına katıldığını anlamıyorum. "Siktiğimin yalancısı. Lorna hiçbir şey emmedi. O karımın en iyi arkadaşlarından biri.

Bleu onu kızlar gecesine çağırdı. Leith reddedemezdi.

Lorna onun baş barmaid'i olsa bile, liderinin karısının isteğini yerine getirecektir."

Leith ve Mitch beni kızdırdı. "Onun hakkında bu şekilde konuştuğunuz için ikiniz de pisliksiniz. Sizi özür dilemeye zorlardım ama o zaman ne söylediğinizi öğrenirdi. Bu onu incitmekten başka bir işe yaramaz ve ben bunu yapmayacağım."

"Kahretsin, Sin. Regl mi oldun yoksa?" İkisi de bana gülüyor.

"İkinizi de sikeyim."

"Sinirlenme. Sadece şakalaşıyorduk." Leith bana şaka yapıyormuş gibi gelmedi.

Mitch, "Aslında Lorna'nın sana sakso çekmesi konusunda ciddi olduğunu sanıyordum," diyor.

Jamie de onların toyluğundan benim kadar iğrenmiş görünüyor. "İkiniz de pisliksiniz."

Greer bizi kontrol etmeye geldi. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Leith elini Greer'in kalçasının arkasından eteğinin altına kadar kaydırıyor. "Şimdi değil ama belki sonra."

"Bana haber verin yeter. Size hizmet etmek için buradayım."

Leith, kızın uzaklaşırken kıcının sallanışını izliyor. Onun için çalışırken Bleu'ya da aynısını yaptığını hatırlıyorum. Bir keresinde karıma nasıl ellerini sürdüğünü hatırlamak beni yeniden sinirlendiriyor.

"Bütün barmaidlerini beceriyor musun?" Jamie soruyor. "Canım isterse yaparım."

Saçmalıklarla dolu. Lorna'yla yatmadığını biliyorum.

Jamie konuyu değiştiriyor. Minnettarım. Artık Leith ve Mitch'in saçmalıklarını duymak istemiyorum. "Ne oluyor?"

bu gece senin evinde mi?"

"Lainie birkaç gün içinde ayrılıyor. Onun için Lonca'da bir yer ayarladım. O gitmeden önce bu gecenin kızların bir araya gelmesi için iyi bir zaman olacağını düşündüm."

"Eğer kız kardeşim işin içindeyse, tırnaklarını boyuyor ve seksten bahsediyorlardır. Bunu garanti ederim."

Eğer öyleyse, bunları bol miktarda alkol alırken yapıyorlar. "Muhtemelen kafaları güzeldir. Onlara dört şişe şarap bıraktım."

"Kardeşimin evinde üçüyle akrabalığım olmayan dört bekâr kadın bol bol alkol alıyor. Yapmadıkları ama yapmak istedikleri seks hakkında konuşuyorlar. Olmamız gereken yer orası. Burada Leith'e kimin sakso çekip çekmediğini konuşmak değil." Bu muhtemelen Mitch'in bütün gece söylediği en parlak şeydi.

"Sence Bleu partisini bölmemize kızar mı?" Jamie'nin Ellison'ı tekrar görmeye hevesli olduğundan şüpheleniyorum. Uzun zaman oldu.

İçki arkadaşlarım Bleu'nun arkadaşlarını görmek için can atıyor. Lider olarak işimin bir parçası olduğu için potansiyel eşleşmelerin önünde durmamalıyım.

"Sanırım öğrenebiliriz."

Bir saat ve bir sürü içkiden sonra, evde kendi kapımı çalıyorum. Yanımdaki üç aptal sarhoş ve kadın arkadaş arıyorlar. Şanslarının yaver gitmeyeceğinden oldukça eminim. Bu gece oyun arkadaşı bulacak tek kişi benim.

Bunun yerine, son birkaç aydır çok az oyun oynandığı için bunu bir eş yapın.

Kapıda cevap yok. "Onlara bıraktığım şarabı içmişlerse muhtemelen bizi duyamazlar."

Kapıya tekrar vurdum.

"Neden çalyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Burası benim dairem. Buranın sahibiymişim gibi içeri girmeliyim. Çünkü sahibiyim.

Kapı kolunu çeviriyorum ama kilitli. "Anahtarlarım yanımda değil." Zili çalıyorum. "Bleu bu konuda sinirlenirse hepinizi suçlayacağımı bilmelisiniz."

Ellison kapıyı açar ve Bleu elinde silahıyla yanında durmaktadır. "Ne halt ediyorsun, Sin? Kapıyı kırmaya çalışıyormuşsun gibi görünüyor."

"Üzgünüm Bonny. Anahtarlarımı unutmuşum."

Ellison kalabalığı tarıyor ve gözleri Jamie'nin üzerinde duruyor. "Burada ne işiniz var? Partimizi mi bölüyorsunuz?"

"Öyle olmasını umuyoruz," diyor Jamie.

O ve Bleu dönüyorlar, kapıyı bizim gelmemiz için açık bırakıyorlar.

içinde.

"Şu fit kıça bak," diye fısıldıyor Leith. "Şunlar MacAllister kardeşler iyi yetiştirilmişlerdir."

"Kapa çeneni." Leith'in göğsüne yumruk attım. "O MacAllister kardeşlerden biri benim karım. Bunu hatırlaman akıllıca olur."

"Asla korkma dostum. İçimizden birinin Bleu'nün senin karın olduğunu unutması mümkün değil."

Diğer genç kızları oturma odasında çoğunlukla beklediğimiz şeyi yaparken buluyoruz: tırnak boyamak ve şarap içmek.

Bleu yiyecekleri işaret ediyor. "Agnes ordövr yaptı. Aç olan varsa bolca var."

Mitch bir avuç alır. "Erkekler her zaman açtır. Ve azgın."

"Şarabın çoğunu içtik bile. Onlar içti." Bleu kadehini kaldırıyor. "Benim için köpüklü beyaz üzüm suyu, böylece bu bebekleri likörlemem."

"Evet. İkizler." Leith'in sesindeki alaycılığı duyuyorum.

Bardan aşırıldığı dolu Ballantine's şişesini kaldırıyor. "Azılı liderimiz için kadeh kaldırmalıyız."

Bleu hariç herkes kocaman bir viski alır.

Leith kadehini kaldırır, herkes onun hareketini taklit eder. "Sin'e, güzel karısına ve doğmakta olan iki bebeğine. Liderimizin hayatı her zaman bugün olduğu gibi mükemmel olsun. Her zamanki gibi istediği her şeyi elde etsin."

Bu sözler başka birinden gelse hoş karşılanabilirdi ama Leith'ten değil. Kulağa bir ahmak gibi geliyor.

"Şerefede." Herkes içkisinin altını yukarı çeviriyor.

Banyoya giderken koridorda Leith'le karşılaşıyorum. "Biliyor musun, Sin? Sen inanılmazsın. Sıradan biri olup karına bir çocuk bile veremedin. Gösteriş yapmak ve onu iki çocukla hamile bırakmak zorundaydın."

Bunun için övgü alamam. "Bleu ikizlere hamile çünkü kendi başımıza gebe kalamadık. Bebek sahibi olabilmemiz için tüp bebek yöntemine başvurmak zorunda kaldı. Karımı ikizlere hamile bırakan benim bir aşık olarak hünerlerim değildi. Bunu petri kabını kim tutuyorsa o yaptı."

"Oh."

"Eğer şimdi yapmazsak kendi çocuklarımıza sahip olamayabileceğimiz söylendi. Bir çocuk için cehennem kadar korkutucuydu."

bir süre. Yani benim için her şeyin her zaman mükemmel olduğu konusunda yanılıyorsun."

"Bilmiyordum."

"Bu reklamını yapmayı planladığımız bir şey değildi."

"İşinize yaramasına sevindim."

"Teşekkür ederiz. İki tane alacağımız için çok mutluyuz çünkü bir tane bile alabileceğimizden emin değildik."

Leith sırtıma yarım bir tokat atıyor. "Tebrikler. Mükemmel ebeveynler olacaksınız. Ciddiyim."

Arkadaşlarımın keyfi yerinde ama kızlar daha da ileride. Saatler önce içmeye başladılar ve şimdi şaraplarının üstüne viski eklediler. Yarın kendilerini bok gibi hissedecekler.

"Yorgun görünüyorsun Bonny."

"Öyleyim. Onları bırakıp yatağa gitsem çok mu kaba olur?"

"Hayır. Bir ton içki içmişler. Umurlarında değil."

Bleu koltuktan kalkar. "Üzgünüm çocuklar. Bu gecelik bu kadar yeter. Bu bebekler tüm enerjimi alıyor. Siz istediğiniz kadar uyanık kalıp içebilirsiniz. Sterling sizi eve bırakabilir ya da geceyi burada geçirebilirsiniz. Benim yatağımı içermediği sürece uyku düzenini siz belirleyebilirsiniz."

Bleu kapıyı arkamızdan kilitliyor. "Ne olur ne olmaz. Sarhoş gezginlerin yatak odamıza girmesini istemiyorum."

"İyi fikir."

Gece ritüellerimizi banyoda yan yana tamamlayıp yatağa giriyoruz. "Lambayı kapatayım mı yoksa kitap mı okuyacaksın?"

"Açık bırakabilirsin."

Son birkaç haftadır, yatağa girdiğimizde kitap okuma alışkanlığı edindik. Benim için bunun bir tür dikkat dağıtma olarak başladığını itiraf ediyorum. Hoşuma gidiyor ama seksin yerini tutmuyor.

Viskinin etkisi hâlâ üzerimde ama yine de komodinden kitabımı alıp kendimi hikâyeye bırakıyorum. Belki de bu yüzden yanımdaki yatağın eğildiğini fark etmiyorum bile. Ama Bleu yorganı geri çekip karnımı uyku pantolonumun bandının hemen üzerinden öpüyor ve eliyle ince kumaşın üzerinden beni okşuyor ve dikkatimi çekiyor.

Kitabımı indirip üstünden bakıyorum. "Aşağıda neler oluyor?"

"Eğer bilmiyorsan, o zaman kesinlikle oynaşmayalı çok uzun zaman olmuş demektir." Buna itiraz etmeyeceğim.

"Ne tür bir şakadan bahsediyorsun?" İkimiz de bir sonraki emre kadar penetrasyonun söz konusu olmadığını farkındayız.

"Sadece senin için yapmak istediğim küçük bir şey." Elini uyku pantolonumun önünden aşağı doğru itiyor. Sikimi sıkıca kavırıyor ve yumruğunu şaftın üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor. Henüz tam olarak dikleşmemiştim ama hızla dikleşiyordum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi o anın içinde kaybediyorum. Yumruğu yerine sikimin onun vücuduna girip çıktığını hayal ediyorum.

Okadar iyi değil ama idare eder. "Seni boşaltmak istiyorum."

Kendi kendine mastürbasyon yapmak, seksi karının senin için yapması gibi bir şey değil. "Endişelenme. Yapacaksın. Yakında."

Uzun, yavaş vuruşlar ve hızlı, kısa vuruşlar arasında gidip geliyor. Tam tek bir hareketin ritmine girdiğimde,

hareketi değiştiriyor ve orgazmımı engelliyor. İnanılmaz bir şey.

Karışıma yeni bir şey ekledi. Taşaklarımı ovuyor. Daha önce hiç bu şekilde masaj yapmamıştı. "Hoşuna gitti mi?"

"Aynen öyle."

"Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Endişelenme Bonny. Kesinlikle iyi hissetme trenine biniyorum."

"Seni emmemi ister misin? Emerim."

Zaten doruk noktamın erken başlangıçlarını hissediyordum, bu yüzden bunu sorduğunu duymak neredeyse beni patlatmak için yeterliydi. "Bu gece çok pis bir ağzın var."

"Daha kirli olabilirdi." Eğiliyor ve başını ağzına almadan önce penisimi dibinden ucuna kadar yalıyor.

Lanet olsun. Ağzını üzerimde hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok ama zaman yok. Geriliyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama faydası yok. Bu iyi hissettiren tren raydan çıkmak üzere. "Ohh. Dur. Dur, Bleu. Boşalmak üzereyim. Hemen şimdi."

Ve ellerimi yüzünün yanlarına koyup ağzını sikimden çektikten ancak bir saniye sonra yapıyorum.

Çok yakındı. Bir saniye daha geçseydi sanırım ağzına boşalacaktım. "Özür dilerim. Seni daha önce durdurmalıydım." Ama çok iyi hissettirdi.

"Bir gün sen söylediğinde bırakmayacağım." Bunu istemiyorum ve onun da nedenini anlaması gerekiyor.

Başparmağımı alt dudağına sürtüyorum. "Sen benim karımsın.

Bu ağzı çocuklarımızı öpmek için kullanacaksın. Bunun için bir kap değil."

Parmağımın ucunu öpüyor. "Başka kadınların senin için benim yapmadığım zevk verici şeyler yapmış olmasından hoşlanmıyorum. Bu beni rahatsız ediyor."

Ona, ağzına boşalmama izin verdiği için hiçbir kadının kalbimde yer etmediğini söylemek isterdim ama bunun pek hoş karşılanmayacağından eminim. "Seni ayrı tutuyorum çünkü sana diğer kadınlardan farklı bir saygı duyuyorum. Sen benim için çok özelsin ve sana böyle davranmamın bir yolu da bu."

Bonny benim için asla sıradan bir kadın olmayacak. O benim hayatım. Benim aşkım. Kalbim. Her şeyim. Her zaman.

CHAPTER NINE

BLEUBRECKENRIDGE

Düşük tehdidimin üzerinden beş hafta geçti. Dr. Kerr, marjinal abrupsiyon olarak adlandırdığı durum nedeniyle bebekleri kaybetme tehlikesinin geçtiğini söyledi. Plasenta tahmin ettiği gibi yırtığın üzerinde büyümüş. Ultrasonda her şey normal görünüyor ve planlandığı gibi büyüyor.

Bir aydan uzun bir süredir haftalık taramalar yaptırıyorum, böylece bebeklerimizin bir haftadan diğerine büyümesini ve gelişmesini izliyoruz. Şüphesiz, bu hayatımın en gerçeküstü anlarından biri. "Aman Tanrım. Şuna bak, Breck. Çok büyüdüler."

Ekrana yapışmış durumda. "Yedi gün içinde bu kadar değişmiş olmaları inanılmaz. Kurbağa yavruları yerine daha çok küçük insanlara benziyorlar."

"Şu minicik ellerine ve ayaklarına bakın." İnanılır gibi değil.

Sin monitöre daha iyi bakmak için ayağa kalkıyor. "İkisi de sağlıklı görünüyor mu?"

"Evet, söyleyebileceğim kadarıyla. Cinsiyetlerini birkaç hafta içinde belirleyebiliriz. Belki de o kadar uzun sürmez."

Öğrenmek hakkında konuşmadık. "Bu çok erken görünüyor."

"Zayıf olduğunuz için küçüklerinizi iyi görebiliyorum."

Doğumhanede onlarla ilk kez tanıştığımızda cinsiyetlerini öğrenmek çok daha özel olacak gibi görünüyor. "Ne olduklarını bilmek istediğimden emin değilim. Şaşırmak konusunda ne hissediyorsun?"

Sin, "Öğreneceğimizi varsaydım, bu yüzden alternatifi düşünmedim," diyor.

"Bence sürpriz unsurunun iki katı çok eğlenceli olurdu."

"Bunu düşünmek için zamanımız var." Sin'in bu konuda benimle aynı fikirde olduğundan emin değilim.

"Dr. Kerr muayeneden önce ultrason sonuçlarını görmek istiyor. Şimdi ona bir rapor yazdıracağım ve mümkün olan en kısa sürede göndereceğim, böylece sizi makul bir zamanda buradan çıkarabiliriz. Fiziksel bir değerlendirme yapması gerekebilir diye altlarınızı açık bırakın."

Ugh! Bebeklerimi görebilmek için randevularıma gelmeyi seviyorum ama muayene kısmından nefret ediyorum. Sin'in, tıbbi nedenlerle bile olsa, başka bir erkeğin bana bu şekilde dokunmasından heyecan duyduğunu sanmıyorum.

Beklerken daha rahat etmek için muayene masasını yukarı kaydırıyorum.

"Sanırım Dr. Grabby Hands sizi donunuz olmadan görmekten olması gerekenden biraz daha fazla hoşlanıyor."

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için beni kontrol etmesi gerekiyor.

Bu onun için bir işten başka bir şey değil. Muhtemelen bütün gün vajinalara bakmaktan yoruluyordur. Eminim bir kez gördükten sonra hepsi birbirine benziyordur."

"Seninkinin oldukça özel olduğunu düşünüyorum."

"Orayla ilgili güzel anılarınız olduğunu bilmek beni memnun ediyor." "Gerçekten Dr. Kerr'in bize yakında onunla yeniden tanışacağım. En sevdiğim oyun arkadaşşımdan ayrılmak için on iki hafta uzun bir süre."

"Sanırım son derece uyumlu davrandım." "İstisnai olarak öyle-- ve senin için çok minnettarım cömertlik- ama aynı şey değil. Sevişirken kurduğumuz bağı özölüyorum."

O haklı. Fiziksel bir bağdan çok daha fazlasını paylaşıyoruz. "Ben de öyle. Ama en azından sen orgazm olabiliyorsun. Ben hiçbir şey alamıyorum."

"Beklemenin en iyi ön sevişme şekli olduğunu unutma Bonny."

Sanırım bunu söylemekten olması gerekenden daha fazla keyif alıyor. "Karısının cinsel hayal kırıklığı kontrolden çıkarken el ve oral seks yapan koca söylüyor bunu."

"Dördüncü ayınıza giriyorsunuz. Şansımız yaver giderse, birkaç haftadır her şey normale döndüğü için bize izin verecektir."

"Parmaklar çapraz." Yatak istirahatinden çıkmayı seksten daha çok istiyorum ama bu küçük bilgiyi kendime saklıyorum.

Dr. Kerr muayene odasına geliyor. "Bayan Breckenridge. Bu hafta nasılsın?"

"Mükemmel. Harika hissediyorum."

"Bunu duymak çok güzel. Mide bulantısı azaldı mı?" "İki haftadır hiç olmadı."

"Güzel." Muayene eldivenlerini çıkarıyor, sırada ne olduğunu biliyorum. "Kıçına soğuk ıslak dokunuş ve sonra biraz

basınç." Beni kontrol etmeden önce her hafta aynı şeyi söylüyor.

Dr. Kerr pelvik muayenemi yaparken sırtüstü yatıp yukarı bakıyorum. Sin elimi sıkarak dikkatimi çekene kadar tavan döşemelerini sayarak dikkatimi dağıtıyorum. Sırıtan kocam "Şanslı piç." diyor.

Onun anlayacağından emin olduğum basit bir kelimeyle karşılık veriyorum. "Dur."

Bana gülüyor. Yine gülüyor.

"Rahim ağzı beklediğim gibi kapalı ve kalın. Kanama yok. Ultrason normal. Bence normal aktivite düzeyinize dönmenizde bir sakınca yok."

Normal aktivitelerimin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok, yoksa böyle söylemezdi.

"Artık pelvik dinlenme yok mu?"

"Cinsel aktiviteye devam etmekte sorun yok."

Sormaya utanıyorum ama yine de soruyorum. "Orgazm mı?" Lütfen, lütfen, lütfen evet de.

"Evet. Orgazmda sorun yok ama güvende olmak için şiddetli cinsel ilişkiden kaçınmalısınız."

Sin kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Komplikasyonsuz olduğunuz için bir sonraki ziyaretinizi iki hafta sonrasına planlayabiliriz."

Sin kulağıma fısıldamak için eğildiğinde bir sonraki doğum öncesi randevumu almak için sırada bekliyordum. "Linsey bensiz de idare edebilir. İş günümün geri kalanını ona bırakacağım."

Bu hiç şaşırtıcı değil. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Günün geri kalanını seninle yeniden tanışarak geçirmek istiyorum."

"Yeniden ne kadar tanışabileceğimizden emin değilim. Bir misafirimiz ve ince duvarlarımız var. Biliyorsun ikimiz de sessiz olmayı pek beceremiyoruz." Ellison kaybettiğimiz zamanı telafi ettiğimizi duyarsa binlerce kez ölürüm.

"Siktir et. Bir oda tutacağız."

"Ve oda servisi. Açlıktan ölüyorum."

"Evet. Yapacağımız şey için bol miktarda yakıta ihtiyacınız olacak."

Asansör bizim kata çıkarken asansör kapılarının üzerindeki sayının artmasını izliyorum. On iki. On üç. On dört. Üç tane daha kaldı. Kocanız vücudunuzu kendisine yaslarken eli bacaklarınızın arasını ovmak için aşağı doğru indiğinde bu sayı çok fazla.

En hafif tabiriyle hararetli.

Sıcak nefes kulağımın üzerinde geziniyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Şu anda üzerimizde bir kamera olduğuna eminim. Bütün asansörlerde vardır. "Muhtemelen güvenlik görüntülerini izleyenleri heyecanlandırıyoruzdur."

"Umurumda değil. Hissettiğim heyecan şu anda benim için çok daha önemli."

Kapılar açılıyor ve odamıza doğru koşuyoruz. Sin o kadar endişeli ki kapıyı açmak için yaptığı ilk üç deneme başarısız oldu. "Orospu çocuğu. Anahtar kartı çalışmıyor."

Elimi uzatıyorum ve o da kartı avucuma yerleştiriyor. İçine kaydırıyorum ve yavaşça çekiyorum. Klik. "Açıl susam açıl."

"Siktir. Bu çok seksiydi."

Tek yaptığım bir kapıyı açmaktı. "Anahtar kartını deliğe soktum ve çıkardım."

"Biliyorum," diye homurdanıyor beni kapıdan yatağa doğru çekerken.

Paltolarımızı çıkarıyor ve bedenlerimizin birbirimize karşı çıplak kalmasını engelleyen tüm kumaş bariyerler üzerinde çalışmaya başlıyoruz. O soyunurken ben de aynısını yapıyorum, gözleri bedenimden hiç ayrılmıyor. "Kahretsin. Sen soyunmadan ben boşalabilirim."

Gözlerim hemen boxer külotunun kasıklarına kayıyor. İç çamaşırının üzerinde kocaman bir ereksiyon var ve ucunu ıslak bir leke kaplıyor. "Sakın buna cüret etme."

Daha hızlı soyunuyorum. Elbisemi başımın üzerinden çekerken birden fazla dikiş atıyor. Kıyafetler kırışmalarına aldırmadan rastgele yere düşüyor.

Sin yanıma geldiğinde sütyenimi açmak için arkama uzanıyorum. Külotumu kavırıyor ve ayaklarıma düşene kadar aşağı doğru itiyor. Onları tekmeliyorum ve sütyenimi de yanlarına bırakıyorum.

Ellerimi Sin'in kollarında gezdiriyorum, ta ki boynunun arkasında buluşana kadar. Yatağa doğru ilerlerken ağzı benimkini ele geçiriyor. Tek bir akıcı hareketle oturuyorum ve geriye doğru kayıyorum. Uzanmadan önce saçlarımı sırtımdan ve omuzlarımdan kaldırıyorum, böylece etrafıma dökülüyorlar. Buna bayılıyor.

Yatakta bir o yana bir bu yana uzanıyorum. Islak ve istekli. Dizler bükülmüş. Uyluklar genişçe açılmış.

Sin ayak bileğimi tutup ağzına götürüyor. İç tarafını öpüyor. Eli baldırlarımdan uyluğuma doğru kayıyor. "Bacaklarını seviyorum."

"Bacaklarımı sana sarılmışken seviyorum."

Dudakları baldırlarımda geziniyor ve öpücükler saçıyor. "Bunlar iki yavrunun peşinden koşarken çok egzersiz yapacak."

"Eminim yapacaklardır, ama umarım bu gece size ayak uydurarak bol bol egzersiz yaparlar."

"İstediğin kadar egzersiz yapacaksın, ama önce yoksunluk dönemimiz boyunca çok cömert olan ağzın için minnettarlığımı göstermek istiyorum." Dudakları iç bacaklarımda öpücükler bırakıyor. "Bana karşı çok iyiydin. Şimdi ben de sana karşı iyi olacağım."

Sin sürünerek yatağa uzanıyor ve fazladan iki yastık kapıyor. "Senden ne yapmanı istediğimi biliyorsun."

Kesinlikle istiyorum. Ağzının görevlerini en iyi şekilde yerine getirebilmesi için popomu yukarı doğru sıkıştırarak. Söz konusu oral olduğunda tam hizmet veriyor. "Sen nasıl istersen."

Bacaklarımı ayırıyor ve kasıklarımın her iki yanını ısırıyor. Sanırım coşkudan sarsılacağım.

Ağzını üzerimde hissetmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. İsteddiği buysa yalvarırım. "Lütfen."

"Lütfen ne?"

Titriyorum. "Bu alay beni öldürüyor, Breck. Yeter artık. Lütfen ölmeden önce ağzını üzerime koy."

Sıcak, ıslak dili yavaşça merkezime doğru kayıyor.

"Ohh." İkinci kez yaptığında saçlarını avuçluyorum.

"Benden istediğin bu mu?"

"Evet! Öncekinden çok farklı hissediyorum. Çok daha hassas." Hamile bir kadının erojen bölgelerinin hamilelik sırasında arttığını okumuştum. Bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi yanıldığımı görüyorum.

Beni yalamaya devam ediyor ama sadece ortasını değil. Dış dudaklarımı ısırıyor ve emiyor, ortasına geri dönmeden önce beni kızdırıyor. Kendimi onun ağzına karşı sallanmaktan alıkoyamıyorum. "Ho-ly bok!"

Kollarını kalçalarımın doluyor ve klitorisimi emerken beni sabit tutuyor. Önce yumuşak sonra sert, ikisi arasında gidip geliyor.

Tatlı işkence.

Son orgazmımın üzerinden aylar geçti ama yaklaştığının işaretlerini kolayca fark ediyorum. "Oh. Oh. Oh. Başlıyor."

Sin daha sert emiyor, daha hızlı boşalmamı sağlıyor. Saçlarını avuçluyorum ve kalçalarımı sallayarak zevkin sıcak titreşimlerini dışarı atıyorum. "Ohhh!"

Sin bacaklarımı onun omuzlarına koyuyor ve ayak parmaklarım sırtındaki kaslara gömülüyor. Geriliyorum, onu kendime daha da sert çekiyorum. Doyamıyorum. Daha fazlasını arzuluyorum. İhtiyacım var.

Yüksekten aşağı indiğimde, vücudum gevşiyor. Yüzüm nabız gibi atıyor. Öforik sıcaklık dalgaları bacaklarımdan ve kollarımdan aşağı yayılıyor. Ellerim karıncalanıyor. Muhteşem bir doruk noktasının tüm işaretleri. "Bu inanılmazdı."

Kemiksizim, kımıldamıyorum.

"Daha işimiz bitmedi." Üzerime sürünüyor ve yüzümü öpüyor. "Yaklaşmadık bile."

Vücudunu benimkinden uzaklaştırıyor ve karnıma bakıyor. Eliyle okşuyor. "Bebek yumruların karnıma bastıran bir greyfurt gibi. Bunu son yaptığımızda böyle değildi."

Bunu söylediğini duymak ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Kollarını kullanarak ağırlığının çoğunu üzerimde tutacak şekilde ayarlıyor. "Çok mu fazla baskı yapıyorum? Canını yakıyor muyum?"

"Hayır."

"Rahatsız mı oldun?"

Boynunun arkasına uzanıp onu aşağı çekiyorum, böylece vücutlarımız tekrar birbirine yapışıyor. "Ben iyiyim Breck. Durum değişirse sana söylerim."

Beni sertçe öpüyor. Kalçalarımı ayırıyorum, böylece ereksiyonu girişime doğru bastırıyor. Ayak bileklerimi onun arkasına geçiriyorum ve onu daha da sıkıştırıyorum. Pelvisimi kaldırıyorum ve ucu zar zor içime giriyor. Bu yeterli değil. Onu sonuna kadar içime almak için yanıp tutuşuyorum. "Beni gerçekten becermeni istiyorum."

Geri çekiliyor. Aradığım yön değil. "Sana ya da bebeklere zarar verecek diye çok korkuyorum."

"Öyle bir şey olmayacak."

"Sen benim porselen bebeğimsin. Sana herhangi bir şekilde zarar vermek beni öldürür."

Yüzünü tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Söylediklerimi dinle. Kırılmayacağım."

İkna olmuş görünmüyor.

"Tamam. Beni kanepenin koluna yatırmak ya da yatağa yüzüstü yatırıp kışımı havaya kaldırmak muhtemelen iyi bir fikir değil. Ama neyin işe yarayacağını bulacağız." Aramıza uzanıyorum ve sikini kavriyorum. Girişime yerleştiriyorum ve bacaklarımı tekrar etrafına sarıyorum. "Eğer seni korkutuyorsa yavaşça gir. Yavaş ve sık bir şekilde b a ş l a ve rahatladıkça daha derin ve daha hızlı bir şekilde yap."

Kımıldamıyor.

"Lütfen, Breck. Bu güvenli. Dr. Kerr bunu yapabileceğimizi söyledi ve ikimiz de istiyoruz. Sevişmek bizim kim olduğumuzun büyük bir parçası. Buna ihtiyacımız var."

"Bir yerin acırsa ya da iyi hissetmezsen hemen bana söyleyeceksin."

"Kesinlikle."

Rahatlıyor ve derin nefes alıyor. "Tamam. Yavaş deneyeceğim."

Parmak uçlarımı yüzünde gezdiriyorum. "İçime... görüyorsun."

Elimi kendi eliyle yakalıyor ve yanağına bastırıyor.

"İçime... görüyorsun."

İçime yavaşça giriyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor. "Oh lanet olsun, çok iyi hissediyorsun." Birkaç kez yavaşça itiyor. "Çok ıslak ve sıkı."

Kalçalarımı onunla birlikte yavaşça sallıyorum. Çok agresif olursam onu ürkütmekten korkuyorum.

Söyledikleri doğrudur. Elinden gidene kadar neye sahip olduğunu bilemezsin. "Tanrım, bunu özlemişim."

Yüzü boynumla omzum arasındaki kıvrıma gömülü. Tüm ağırlığını başımın her iki yanında yatağa bastırdığı kolları taşıyor. "Uzun süre dayanamayacağım."

"Bu odayı bir kez yapmak niyetiyle kiralamadığımıza eminim."

Sin geriliyor ve inliyor. Her zamanki finaline göre derin veya sert bir şekilde itmediği için doruğa ulaştığının tek işareti bu.

İkimiz de nefes nefese değiliz ya da terden sırılsıklam değiliz. Keşke olsaydık.

Ayağa kalkıyor ve yorganı arkaya atarak kalçamın yan tarafını okşuyor. "Kaldır."

"Ne yapıyorsun?"

"Sanki bir şeyler sızıyormuş gibi hissediyorum."

"Eminim öyledir. Buna meni deniyor. Ve uzun zamandır seks yapmadığımız için muhtemelen çok fazla."

Kendini alçaltıyor ve üstümde geziniyor, vücutlarımız neredeyse birbirine değmiyor. Bu çıldırtıcı. "Sadece emin olmak istedim"

kan değildi."

Onu daha yakına çekiyorum ama o kendini sabit tutuyor. "Güvenliğimiz için endişelenmeni seviyorum ama umarım bu korkuyu kısa sürede atlatırsın."

"Unut gitsin. Senin ya da çocuklarımızın iyiliği için duyduğum endişe ve korkuyu asla atlatamayacağım."

Beni çabucak öpüyor ve yanıma uzanmak için yuvarlanıyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsünde birleştirmeden önce parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Bizim için seksten çok daha fazlası var, ama itiraf etmeliyim ki bunu yapmayı çok özledim." Elimi öpmek için ağzına götürüyor.

"Ben de."

Yan yana uzanıyoruz, orgazm sonrası mutluluğun tadını çıkarıyoruz.

Herhangi bir hap ya da içecekten daha rahatlatıcıdır.

Zihnim bir konudan diğerine gezinirken kız kardeşime takılıyor. "Son zamanlarda Ellison'ı çok düşünür oldum."

"Edinburgh'da olmayı seviyor gibi görünüyor. Yakın zamanda ayrılmaya niyeti olmadığı izlenimine kapıldım."

"Bu ikisi ortaya çıkmadan olmaz." "Gerçekçi olmak gerekirse, sence kız kardeşin
"Geldikten sonra giderler mi?"

Bebekler ve ben Ellison'ın sahip olduğu tek aileyiz. Ve evde onu bekleyen hiçbir şey yok. Bu konuşmanın nereye gideceğini biliyorum. "Ona Kardeşlik'ten nasıl bahsedeceğimi bilmiyorum, böylece çıldırmaz."

"Tıpkı Harry'ye yaptığın gibi Ellison'a da çok az kredi veriyor olabilir misin?"

Sin babam konusunda haklıydı, yani ben hatalıydım. Bunu kabul edebilirim. "Belki de."

"Bu sizin seçiminiz ama bence eğer eğiliminiz bu yöndeysen bunu bir an önce yapmalısınız. Elimiz zorlandıktan sonra bunu ona söylemek pek iyi olmayacaktır."

"Sanırım kararım, ona söyleyip söylemeyeceğimden ziyade nasıl söyleyeceğime dönüştü."

"Ona her şeyi açıklamana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır. Muhtemelen en iyisi bunu yalnız yapmam. O bunu bir sürü sorumuz var. Özgürce konuşabilmemiz bizim için önemli. Siz orada olursanız kendisini rahatsız hissetmesinden korkuyorum."

"Bu anlaşılabilir bir durum, ancak istediğinin bu olduğuna karar verirsen ben her zaman bununla ilgilenmeye hazırım."

"Şu anda istediğim tek bir şey var." Ayağa kalkıyorum ve bacaklarımı Sin'in üzerine koyuyorum, böylece ona binmiş oluyorum.

Bizi incitmekten korkuyor, bunu anlıyorum ama benim dayanıklı olduğumu görmesi gerekiyor. Bu yüzden bu sefer kontrolü ele alıyorum.

Eğildim ve boynunun yan tarafını öptüm. "İkinci raunt için yeterince uzun oldu mu?"

Kalçalarını yukarı itiyor, böylece ereksiyonu beni dürtüyor. "Sen söyle."

Güzel. Sesi daha kendinden emin geliyor. Ve eğlenceli. Aramıza uzanıp sikini kavriyorum ve girişime yerleştiriyorum. "Sakin ol Bonny."

"Dikkatli olacağım." Yavaşça aşağı iniyorum ve kalçalarımı tutarak sonuna kadar gitmemi engelliyor.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Kontrol bende."

Yüzüne öpücükler kondurmak için eğildiğimde gerginliği azalıyor. Onu dışarı kaydırmak için kalçalarımı kaldırmadan önce daha derine batıyorum. "İşte bu kadar."

Sadece arkana yaslan ve yolculuğun tadını çıkar."

Altı saat boyunca dört tur seks. Son sefer Sin'in bir taviziydi, çünkü ben yalvardım. O doydı ama ben doymadım. Hormonlarım kudurmuş durumda.

Protezini takmak için yatağın kenarına oturuyor. Bacağını sabitledikten sonra bir kez daha gitmeyi kabul etmesini asla sağlayamayacağım. "Gitmeden önce bir tane daha?" Olumlu cevap vermesi için boynunun yan tarafını öpüyorum. "Lütfen, Breck."

"Hayır, Bonny. Yapmamız gerekenden üç kat fazlasını yaptık."

"Aynı fikirde değilim."

Beni öpmek için etrafında dönüyor. "Seni eve götürmem gerek. Bir saat içinde bir toplantım var."

Bir toplantıdan bahsetmedi. "İş gününü bizim için boşalttığını sanıyordum."

"Ofisteki günümü temizledim. Bu gece ilgilenmem gereken bir Arkadaşlık işim var."

Sorumlu olduğu işleri her zaman sevmiyorum. "Umarım yine bir centilmenler kulübü toplantısı değildir."

"Öyle bir şey yok. Bir ağabeyim Lorna ile bir maç için Duncan'ın evinde onunla buluşmamı istedi."

"Ona aşık olan adamın barında mı?"

"Bana bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu söylemene gerek yok. Ama belki Leith'in gözleri açılır ve önünde duran şeyi görür."

Sin'in Leith ile olan arkadaşlığı konusunda kafam çok karışık. Jamie ile olan arkadaşlığından farklı. Bir şeyler oldu ve bunun Lorna ile ilgili olduğunu tahmin ediyorum çünkü bu ikisi arasında hassas bir konu olmaya meyilli. "Bir geçmiş olduğunu söylemiştin."

Jamie, Leith ve Lorna ile birlikte ama bana ne olduğunu hiç söylemedin."

"Bunun bir sebebi var."

Ona arkasından sarıldım. "O kadar da kötü olamaz."

İç çekiyor. "Yanılıyorsun. Yaptığımız şey berbattı."

"Gerçeği her zaman kaldırabilirim. Bilmemek ne beni öldürür." Kelimeleri söylüyorum ama kalbim çarpıyor. Bana kötü olduğunu söyledi. Paylaştıkları bu sırrı gerçekten bilmek istiyor muyum?

Utanmış gibi başını öne eğiyor. Ondan hiç böyle bir tepki görmemiştim. "Bu hiç hoş değil. Lorna'yla olan geçmişimin benim hakkımda hissettiklerini değiştirmesini istemiyorum. Ya da ona karşı. O senin en iyi arkadaşlarından biri. Bu arkadaşlığa değer veriyorsun, o da öyle. Aranızda bir sorun çıkmasını istemiyorum."

"Geçmiş geçmişte kaldı."

"Bunu şimdi söylüyorsun."

Tamam. Seks yapmışlar. Benden önce oldu, o yüzden bunun ötesine geçebilirim. "Bu sırrı benden saklayarak onlara sadık kalmayı seçtiğini göremiyor musun?"

"Yapmıyorum. Seni çok çirkin olan bir şeyden korumaya karar verdim. Benim işim seni korumak. Bunu asla başkasına sadık olduğum şeklinde algılama. Benim bağlılığım sadece sana ait. Her zaman."

Öyle hissettirmiyor. "Ben mantıklı bir yetişkinim. Yemin ederim geçmişini sana karşı kullanmayacağım."

"Leith, Jamie ve ben genç ve aptaldık. Erkek olmaya çalışan çocuklardık. Lorna ilgiye aç biriydi. Biz de ona bunu verdik."

"Seks şeklinde."

"Hayır. Sikişmek şeklinde. Hem de çok."

Duymaktan gurur duyduğum bir şey değil ama neden bununla başa çıkamayacağımı düşündüğünü anlamıyorum. "Söylediğin şeylere bakarak bu kadarını tahmin etmiştim."

"Hepsini tahmin bile edemezsin. Bunlar olurken şu andan başka bir şey düşünmüyordum. Bir gün hayatımda taparcasına sevdiğim bu güzel kadına sahip olabileceğim ihtimalini hiç düşünmedim. Bir mucize eseri karım olmayı kabul edecek ve çocuklarımla annesi olacaktı. Burada oturup onun en iyi arkadaşlarından biriyle yaptığım şeyleri açıklayacak kelimeleri arayacağımı hiç düşünmemiştim."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Bunu yapmamız gerekenden çok daha ileri götürdük."

Tecavüzden bahsediyorsa hasta olacağım. "Ne gibi?"

"Hepimiz aynı anda Lorna'yla birlikteydik."

Daha net bir açıklamaya ihtiyacım var. "Aynı anda derken, üçünüzün aynı zaman diliminde onunla yattığınızı mı yoksa üçünüzün ona tecavüz etmesine izin verdiğini mi kastediyorsunuz?"

Hemen cevap vermiyor. "O kelimeyi kullandığında kulağa daha da kötü geliyor ama evet. Çok fazla üçe bir seks yaptık. Ama her zaman gönüllüydü."

Beklediğim bu değildi. Midem bulanıyor.

"Bu onun önerisiydi. Elbette üçümüz de aptaldık ve bunun harika bir fikir olduğunu düşündük. Ama ailesi öldürüldükten sonraydı. Acı çekiyordu, sevgi ve güvenlik arıyordu. Onu seks için kullandık. En gurur duyduğum an değildi." Başını sallıyor. "Eğer bir kızımız varsa ve

Bizim Lorna'ya yaptığımızı herhangi bir adam ona yapsaydı, onu öldürürdüm."

Bunun Lorna'nın fikri olduğunu, onu ikna etmediklerini bildiğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Umarım hepiniz prezervatif kullanmışsınızdır."

"Her seferinde." En azından biraz zeka kullanmışlar.

Aman Tanrım. Lorna bunu yaparak neyi başaracağını düşünüyordu?

"Ayrıntılara ihtiyacım yok ama dörtlü grubun nasıl sona erdiğini açıklayın."

"Jamie ilgisini kaybetti. Böylece ben, Leith ve Lorna kaldık.

Ondan sonra üçümüzün arasındaki dinamikler değişti."

Bu tamamen tahmin edilebilir. "İki erkek ve bir kadını cinsel bir ortamda bir araya getirdiğinizde sidik yarışına gireceklerini herkes bilir. Testosteronun doğasında bu vardır."

"Olanların adil bir değerlendirmesi gibi görünüyor. Leith, Lorna için benimle yarışmaya başladı. Onun tüm ilgisini istiyordu."

Kocamı tanırım. Kaybetmeyi sevmez. "Böylece en iyi arkadaşlar arasında bir rekabet doğdu."

"Evet. Seks için kimi seçeceğini görmek için bir rekabet. Benim için hepsi buydu. Asla onun kalbi için bir savaş değildi."

"Ama sence daha çok onun için miydi? Onun aşkı için bir düello mu?" "Artık öyle düşünüyorum. Sanırım ona aşık oldu ve beni onları ayrı tutan kişi."

O zaman bile Leith ve Lorna Sin'in bir gün liderleri olacağını biliyorlardı. İkisinin de birlikte olabilmek için ona çekilmesini söyleyeceklerini hiç sanmıyorum. "Neden böyle oldu?"

"Ugh," diye inliyor. "Bunlar bir kocanın karısına söylemesi gereken şeyler değil."

Yanlış anladı. "Sen benim kocam olduğunda öyledir."

Nefes verirken yanaklarını şişiriyor. "Leith beni ve Lorna'yı bardaki depoda bastı. Bizi birçok kez seks yaparken görmüştü, bu yüzden bir şey düşünmedim. Ama Leith ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Bugün bile sanki hala en iyi arkadaşmışız gibi davranıyoruz ama o benden nefret ediyor."

Erkekler bazen çok aptal oluyor. "Çünkü sen onun sevdiği kadınla seks yapıyordun."

"Bu iki yıldan daha uzun bir süre önceydi. O geceden sonra bir daha asla. Yemin ederim."

Bu tam bir karmaşa. "Bu kardeşin onunla bir maç teklif etmesi konusunda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Leith ve Lorna için bunu düzeltmek istiyorum. Yıllar önce yapması gerekeni yapması için ona son bir şans vereceğim. Eğer yapmazsa, bu onun suçu. Birlikte olmadıkları için hayatımın geri kalanını kendimi suçlayarak geçiremem."

Sin'in yaptığı yanlıştı. Buna şüphe yoktu ama Leith ve Lorna'nın ayrı olmasından kendini sorumlu tutmaya devam etmemeliydi. "Onlar artık olgun birer yetişkin. Birbirlerinden ne istedikleri konusunda kendi kararlarını verebilirler. Bu yüzden onu arıyorum. Neler olduğunu bilmeli ki kaderi hakkında bilinçli bir karar verebilsin. Açıkçası, her şeyi tekrar berbat etmeye karar verirse diye kader sadece Leith'in ellerine bırakılmamalı."

CHAPTER TEN

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Bleu'yu eve bıraktık ve Sterling beni Duncan'a götürdü. Noah Wallace'la bir saat sonra buluşacaktım. Leith'le konuşmam gereken bir iş olduğu için bilerek erken geldim. Lorna'nın başka bir talibine geçmeden önce ona istediğini talep etmesi için bir şans daha veriyorum.

Üçlü masamıza oturdum. Kışımın altındaki vinil kaplı koltuk, Lorna karşıma oturmadan önce ısınacak zaman bulamıyor. "Bleu aradı."

"Biliyorum. Bana yapacağını söyledi."

"Lütfen söyleyin bana, neden ben sizi hayatım boyunca tanıdığım halde karınız beni arayıp Noah Wallace ile aramızdaki olası bir eşleşmeyi görüşmek üzere bir toplantınız olduğunu haber veriyor?"

Kızgın. Acaba geleceği ile ilgili olarak ağabeyi ile yaptığım görüşmeden ona bahsetmediğim için mi yoksa bana yaklaşan Leith olmadığı için mi?

"Noah sana olan ilgisini konuşmak için bir toplantı ayarlamamı istedi. Senin kimseyle ilişkin yok, bu yüzden onu dinlemek zorundayım."

"Sen benim babam değilsin."

"Ama ben sizin liderinizim ve kimse size sahip çıkmadı."

Ağzı buruşuyor. "Bunu belirttiğin için her ne kadar minnettar olsam da, zaten oldukça farkındayım."

Her şeyi yanlış ele alıyorum. "Kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece bir kardeşin sana ilgisi varsa, bunu araştırmam gerektiğini söylemek istedim. Bu benim görevimin bir parçası. Babam ve ben senin için iyi bir eş bulmakla sorumluyuz çünkü bunu yapacak bir baban yok. Sanırım bu anlaşmayı babam yerine benim yapmamı tercih edersin."

Babamın evliliği görücü usulüydü. Annemle birbirlerine aşık olmasalar da, görücü usulü evliliklerin Kardeşlik'in yararına olduğuna inanıyor. Eğer Leith'le işler yolunda gitmezse, en azından Lorna'ya aralarında bir tür sevgi olan bir eş bulmaya çalışırdım.

"Belki de bir koca istemiyorum. Belki de hayatımdan memnun olduğumu hiç düşündün mü?"

Hoşnutsuzluğunu çoktan itiraf ettiğini unutur. "Ama sen değilsin. Ve bunun için kendimi suçluyorum."

"Mutsuzluğumun sebebi nasıl sen olabilirsin?"

Olanlar hakkında gerçekçi olmanın zamanı geldi. "Bence Jamie gruptan ayrıldıktan sonra Leith'le birbirinize aşık oldunuz ama ben üçüncü tekerlek olarak her şeyi berbat ettim."

Lorna'nın gözleri büyüdü. Onu hazırlıksız yakaladım. "Leith'i sevdim ama o beni sevmedi."

Bleu'dan aşk hakkında öğrendiklerim arttıkça, her şeyin gerçekte nasıl olduğunu daha iyi anlıyorum. "O zamanlar seni seviyordu ve sanırım hâlâ seviyor."

Başını sallıyor. "Hiçbir erkek arkasına yaslanıp en yakın arkadaşının sevdiği kadınla seks yapmasını izlemez. Bu işler böyle yürümez."

Kesinlikle haklı. "Her şey bu yüzden bitti. Daha fazla dayanamadı."

"Sadece o değil. Ben de daha fazla dayanamadım."

Beni kastediyor. "Her şey için özür dilerim. Yaptığımız şey yanlıştı ama şimdi senin için bunu düzeltmek istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ondan iğreniyorum. Haftada beş, bazen altı gün onunla çalıştığımı ve çoğu zaman gözlerimin içine bile bakamadığımı biliyor muydun?"

Leith'in ona karşı böyle davrandığını hiç fark etmemiştim. "Sana bir tavsiyede bulunacağım Sin. Emin ol

Bleu ne yaptığımızı asla öğrenmeyecek çünkü size bunun sözünü verebilirim. Sevdiğiniz kişinin size baktığında gözlerinde tiksinti görmek istemezsiniz."

"Bleu biliyor."

"Hayır!" Lorna elini masaya birkaç kez vurur. "Hayır! Nasıl?"

"Ona söyledim."

"Hayır!" Başını sallarken ağzı açık kalıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

Lorna henüz eşler arasındaki ilişkiyi anlamış değil. "Bir geçmişimiz olduğunu biliyordu ve benden bunu ona anlatmamı istedi."

Lorna başını masaya koydu. "Bu aptalca, cahilce, aptalca bir hareketti."

Ben katılmıyorum. Muhtemelen evliliğim için yapabileceğim en iyi şeylerden biriydi. "Bildiği için memnunum. Bir başkası ona söyler diye endişelenmeme gerek yok."

Lorna beni masanın altından tekmeliyor - protezime. "Siktir git, Sin! Siktir git!"

Hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için uzanıyorum.
"Neden bu kadar kızgınsın?"

"Çünkü Bleu artık benden nefret eden sevgili bir arkadaşım."

Başka bir kadınla evli olsaydım, Lorna muhtemelen haklı olurdu. Çoğu eş bizim yaptıklarımızı bu kadar kolay affetmezdi. "Senden nefret etmiyor."

Lorna sesini alçaltarak fısıldar. "En iyi arkadaşlarından birinin aynı anda birden fazla erkekle yattığını ve bunlardan birinin kocası olduğunu öğrendi. Beni nasıl hor görmez?"

Böyle söylediğinde kulağa gerçekten de kötü geliyor. "Onunla bir saatten kısa bir süre önce konuştunuz. Sesi kızgın mıydı ya da sizden nefret ettiğine inanmanızı sağlayacak bir şey söyledi mi?"

"Hayır."

"Çünkü sen onun için çok sevilen bir arkadaşsın. Yaptığımız şeylerden hoşlanmıyor ama bu konuda ikimize karşı da kötü hisler beslemiyor. Olan oldu artık. O da böyle söyledi."

Lorna ellerini yüzüyle kapatır. "Onunla bir daha nasıl yüzleşebileceğimi bilmiyorum."

"Farklı davranmayacaksın çünkü o başka türlüünü kabul etmez."

"Oh Tanrım. Bundan nefret ediyorum. Keşke bunların hiçbirini yapmamış olsaydık."

Bunu geri alabilmeyi dileyen tek kişi o değil. Ama yapamayız, bu yüzden kötü bir durumu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. "Leith'i hâlâ seviyor musun?"

Elini göğsünün ortasına koyar. "Tüm kalbim ve ruhumla."

Bununla çalışabilirim. "Bunu düzeltmeme izin verecek misin?"

"Daha fazlasını istemezdim ama nefesimi tutmuyorum."

"İşler yolunda gitmezse, o zaman daha kötü durumda olmazsın." "Ama sen bana umut verip sonra da bu umudu yok etmiş olacaksın."

altımdan çekil."

Bunu sadece onun istediği buysa yapacağım. "Bu senin kararın."

"Ona ne söyledin?"

"Ona Noah'nın seninle bir eşleşme hakkında konuşmak için buluşmak istediğini ama onun daha uygun olacağını düşündüğümü söyleyeceğim."

Lorna arkasına yaslanır ve elini karnına götürür. "Aman Tanrım. Kusacakmışım gibi hissediyorum."

Bu ona aşık olduğunun kesin bir işareti. "Ofiste mi?"

"Evet. Bu ayın hesaplarını kapatıyor."

Masadan kalkmak için ayağa kalktım. Lorna bayılacak gibi görünüyordu. "Bir viski içmeyi düşünebilirsin. Solgun görünüyorsun."

"Benim yerimde olsaydın sen de öyle olurdun. Tüm hayatım Leith'e ne söyleyeceğinize bağlı."

"Yaşadığın duyguları anladığımı söylediğimde bana güven. Ben senin tarafındayım. Leith'in sizin birbirinize ait olduğunuzu görmesi için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Ofis kapısını çaldım çünkü kapalıydı. Ve kilitliydi. "Leith."

Diğer taraftan sesleniyor. "Git buradan."

Leith benim en iyi dostum, ama en iyi gününde bile bana onu rahat bırakmamı söyleyemiyor. Kapıyı daha yüksek sesle tekrar çaldım. "Haydi, Leith. Konuşmamız gereken bir iş var ve zamanım azalıyor."

"Bekle lan." Diğer taraftan mırıldandığını duyabiliyorum. "Anne. Sikik."

Kapıyı çekip açıyor. "Ne!"

Greer çıkabilsin diye yoldan çekiliyorum. Kapıdan geçerken bluzunu düzelttiği dikkatimden kaçmıyor.

"Merhaba, Sinclair."

"Greer."

Leith ofis koltuğuna oturur. "Buraya her ne iş için geldiysen önemli olsa iyi olur. Az önce bana bir sevişmeye mal oldun."

"Greer ile bir tür ilişkiniz var mı?" "Hayır.

Canımız istediğinde sevişiyoruz. Hepsi bu."

Bir şişe Ballantine's'a uzanıyor ve bir bardak dolduruyor.

"Bir tane ister misin?"

"Elbette."

"İlgilenmemiz gereken bir iş olduğunu söylemiştin?"

"Evet. Noah Wallace aklındaki potansiyel bir eşleşme hakkında onunla görüşmemi istedi."

"Dur tahmin edeyim. Declan Stuart'ın kız kardeşinin peşinde."

Ona gerçekte kim olduğunu söylediğimde o olmasını dileyecek. "Hayır. O Lorna'yla ilgileniyor."

Viski bardağını ağzına götürüyor ama içmeden önce duruyor. "Lorna'yı sahiplenmek mi istiyor?"

Sadece onu sahiplenmek isteseydi benimle görüşmek istemezdi. Bunun için benim iznime ihtiyacı yok. "Sanırım onu karısı yapmak istiyor. Detayları konuşmak için saat dokuzda buluşacağız, o zaman daha fazlasını öğreneceğim."

"Sen onun liderisin. Onun adına onu reddetme hakkına sahipsin."

"Yapabilirim, ama ikisi de aynı fikirdeyse neden yapayım ki?"

Canlandı. Bu onun dikkatini çekti. "Lorna'ya Wallace ile bir maç hakkında ne düşündüğünü sordun mu?"

"Yapmak zorunda değilim çünkü o başka birine aşık. Yıllardır öyle."

Viskisini geri atıyor ve bir tane daha doldurmak için uzanıyor. "Neredeyse her gün birlikte çalışıyoruz ve onun birine aşık olduğunu gösteren hiçbir şey görmedim. Yine de bu konuda çok net görünüyorsun." Sesi sinirli geliyor, sanki kendimden bahsettiğimden şüpheleniyor.

"Çünkü bunu görmezden geliyorsun." "Bu da ne demek oluyor?"

Ona ne yaptığını gördüğünden emin değilim. "Lorna'yı yakınında tutuyorsun ama mesafeyi korumaya da dikkat ediyorsun. Ama arada bir viskiyi biraz fazla kaçırdığında, ikinizi ayıran o duvarı yıkıyorsun."

"Kafamı karıştırıyorsun."

"Lorna sana aşık. Yıllardır öyle." "Bence bu konuda yanılıyorsun."

"Ben değilim."

"O zaman şunu açıkla. Eğer bana aşık olsaydı, nasıl olur da seni becermeye devam ederdi?"

Bu düşündüğümünden çok daha zor. "Sanırım bizi bastığın o gece fark etti çünkü ondan sonra bir daha hiç olmadı. Yemin ederim. Ve o zamandan beri sessizce acı çekiyor."

"Lorna ve benim sensiz baş başa görüştüğümüzü biliyor muydun?"

Bu benim için yeni bir haber. "Hayır."

"Lorna'yı kazandığımı sanıyordum, ta ki seni onunla birlikte depoda bulana kadar. Tamamen mahvolmuştum, bu yüzden onun yaşadığı acının derecesine karşı biraz duyarsızsam lütfen beni bağışlayın."

"O geceye kadar benimle hiç teke tek görüşmemiştii. Bu ilk ve son seferdi."

"Şu anda bunu duymak istemiyorum."

Yapmak zorunda. Her şeyi açığa çıkarmanın zamanı geldi. "Lorna o zamandan beri bir erkekle birlikte olmadı çünkü sana aşık."

"Üçümüzü o kadar çok sikti ki amcığının tatile ihtiyacı vardı."

Bu tamamen yersizdi. "Tam bir göt gibi davranıyorsun."

"Ne bekliyordun ki? Noah Wallace onu istiyor diye oraya çıkıp diz çöküp evlenme teklif edeceğimi mi?"

Aslında, evet. Ben de bunu umuyordum. "Onu sevdiğini ve onun da aynı şeyi hissettiğini öğrenince mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Sen aklını mı kaçırdın, Sin? Seni ve Jamie'yi akla gelebilecek her pozisyonda sikmesini izledim. İsteyeceğim son şey böyle bir fahişenin karım olması. Ve kesinlikle çocuklarımın annesi olmasını istemem."

"Eğer onu sevmiyorsan, tamam! Ama o bizim arkadaşımız ve onun hakkında böyle konuşamazsın."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

İkiyüzlü davranıyor. "Hepimiz orada aynı hataları yapıyorduk, bu yüzden yargıladığınızda kendinizi dışarıda saymayın." Bu hiçbir yere gitmiyor ve onun saçmalıklarından bıktım. "Biliyor musun? Sen tam bir pisliksin!"

"Lorna biraz sik seviyor. Sanırım bu beni neden istediğini açıklıyor."

"Siktir git, Leith!"

Peşinden masaya gitmeden önce buradan çıkmalıyım.

Bana seslendiğinde kapıya doğru yürüyordum. "Senin sonsuza dek mutlu olman ve mükemmel bir hayatın olması, herkesin olduğu anlamına gelmez."

Kapıyı sarsarak açtım ve Lorna ile yüz yüze geldim, gözlerinden kocaman yaşlar akıyordu. "Ona söyleyecek kişinin ben olmak istediğime karar verdim - ta ki benim hakkımda söylediklerini duyana kadar."

Gözlerinden süzülen yaşları silmek için uzanıyor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım eve gitmeliyim. Meşgul değil, o yüzden Greer'a masalarımı aldırırım."

"Çok özür dilerim." Onun için her şeyi düzeltmek istedim ama tek yaptığım her şeyi berbat etmek oldu.

Ona doğru ilerliyorum ama beni durdurmak için ellerini kaldırarak geri çekiliyor. "Hayır. Yapma. Bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünmek aptalcaydı. Erkek kardeşler benim gibi kadınları becerir. Onlarla evlenmezler."

"Bu doğru değil." Lorna birinin sevgisine layık. Leith onu hak etmiyor. "Gitme." Bu şekilde gitmesini istemiyorum.

"Kalamam." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Buradan çıkmam gerek."

Gitmesine izin verdim çünkü bunu onun için daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Leith yıllar boyunca beni kızdırdı ama hayatımda onu hiç bu kadar kötü dövmek istememiştim. Ve ben

olabilir.

Ofisine geri döndüm. "Lorna'yla az önce koridorda karşılaştığımı bilmelisin. Seni sevdiğini söylemeye geliyordu ama senin ona karın ya da çocuklarının annesi olmaya layık olmayan bir fahişe dediğini duyunca sözünü kesti. Tebrikler! Sonsuzluğun göt deliği ödülünü kazandın."

"Kahretsin!"

"Sana aşık olması konusunda asla endişelenmene gerek yok çünkü eminim ki bu artık sona erdi. Ve sanırım burayı yönetmesi için yeni bir barmaid aramaya başlamalısın çünkü senin için çalışmaya geri dönmesi bir mucize olacak."

"Orospu çocuğu!" Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Onunla konuşmam lazım."

"Şu anın doğru zaman olduğundan emin değilim." Onun gözlerindeki acıyı görmemişti.

Paniklemiş. "Bunu düzeltmek için bir şeyler yapmalıyım." Durumun ciddiyetini kavrayamıyor.

"Leith.

Bunun bir çözümü olduğundan emin değilim." "Denemek zorundayım."

Onu sevdiğini itiraf ettireceğim. "Onun değersiz bir fahişe olduğunu söyledin. Neden peşinden gidiyorsun? Eğer temelli gittiyse senin için sorun değil."

"Çünkü yalan söyledim, tamam mı? Onun hakkında söylediğim her şey saçmalıktı."

"O zaman neden onları söyledin?" Cevap vermiyor.

"Anlat bana."

"Çünkü onu çok seviyorum." Başını öne eğiyor. "Ama o beni hayal edebileceğinden çok daha derinden yaraladı. İkinizi de."

Buna bir son vermenin zamanı geldi. Ne istediğine karar vermeli. Eğer bu Lorna değilse, onu bırakması gerekiyor.

"Ne istiyorsun, Leith?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun ama buna karşı koyuyorsun." Hiçbir şey söylemiyor.

"Onu sevebilirsin ya da ondan nefret edebilirsin ama ikisini birden yapamazsın. Karar senin. Hangisi olacak?"

"Tanrı biliyor ki istemiyorum ama onu sevmekten kendimi alamıyorum."

"O zaman peşinden git ve ona ne hissettiğini söyle."

Leith masasından ceketini alır ve kapıdan dışarı fırlar.

Noah'ı beklemek için üçlü masaya döndüm. Greer yanıma gelip önüme bir Johnnie Walker koydu. "Bleu ve bebek nasıl?"

İyi korunan sırrımızla ilgili olarak ağzımın kenarının yukarı doğru çekilmesine engel olamıyorum. Yemin törenimde ikizlerle ilgili duyuruyu yapmak için sabırsızlanıyorum. "Anne ve bebek iyi durumda. Biraz midesi bulanıyor ama onun dışında..." Barın dışında bir el silah sesi duyduğumda cümlemin ortasında duruyorum.

Greer'in kolunu tutup çekiyorum. "Yere yat."

Kapıya doğru koşuyorum ve elimde Beretta, binanın önünü tarıyorum. Kimseyi göremedim.

"Günah! Sin!" Tiz, paniklemiş bir kadın sesi. Lorna'nın yeri.

Dört kardeşimle birlikte bardan çıktık. "Koru beni."

Binanın köşesinden daldım ve Leith'i yerde yüzüstü yatarken buldum, Lorna da onun altına yayılmıştı. Altlarındaki kaldırım taşlarında kan birikiyordu.

"Vuruldun mu?"

"Hayır, ama Leith vuruldu!"

Onu Lorna'nın üzerinden yuvarladım ve yarasına baktım, omzunda olduğunu gördüm. Belki kolunda da ikinci bir yara vardır. Emin olmak için çok fazla kan var ama ikisi de hayati tehlike arz etmiyor. "Çok etkileyici değil, dostum. Jamie bunu bir çırpıda düzeltebilir."

Sokaktaki seyirciler bize bakıyor. "Biri yetkilileri aramadan önce onu buradan çıkarmalıyız."

Adamlarımdan biri Jamie'yi ararken ben de Sterling'e bizi alması için telefon ediyorum. "Ona bizimle benim evimde buluşmasını söyle."

Leith'i arabamın arka koltuğuna taşıyoruz.

Lorna, Leith'in yanına tırmanır ve başını kucağına koyar. "Ben de seninle geliyorum. Tartışma yok."

"Çok üzgünüm, Lorna," diyor

Leith. "Konuşma."

"Ama Sin'e söylediklerimin hiçbirinde ciddi olmadığımı bilmeni istiyorum."

"Kapa çeneni. Vuruldun. Şimdi ne yapıp yapmadığını tartışmanın zamanı değil." Aferin ona. Bir ya da iki kurşun yedi diye adamın yakasını bırakmayacak. Umarım ona cehennemini yaşatır.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir Tarikat üyesi beni arkamdan yakaladı ve bir arabanın arkasına itmeye çalıştı. Leith dışarı çıktı ve neler olduğunu gördü. Boğuşmalar ve adam Leith'i vurdu.

Bu da başka bir korkakça saldırı. Durdurulana kadar pes etmeyecekler.

Düzen tam bir kaos içinde. Bu hem iyi hem de bizim için kötü. En azından Torrence baştayken, tipik olarak tahmin edilebilirlerdi. Bu da liderlerinin ölümüyle zayıflamadıklarını kanıtlamak için bu rastgele saldırılardan daha fazlasını bekleyebileceğimiz anlamına geliyor.

Daireme vardığımızda Jamie arabada bekliyordu. "Onu taşımadan önce bir bakayım."

Jamie bandaj makasını çıkarır ve Leith'in gömleğini ortadan keser. "Lanet olsun. Bunun en sevdiğim Johnny Cash tişörtü olduğunu biliyorsun."

"Evet. Biliyorum."

Jamie yarasını inceliyor. "Ciddi görünmüyor ama onu çevirmeden bir çıkış yarası olup olmadığını söyleyemem. Onu misafir odasına götürün."

Ön kapıdan geçerken Bleu bizi fuayede karşılıyor. "Neler oluyor burada?"

"Leith vuruldu."

"Patron. Misafir odanızda bir kadın var."

Ellison fuayeye koşuyor. Odasının yönünü işaret ediyor. "Jamie ve diğer iki adam Leith'i yatağıma yatırdı. Vurulmuş!"

"Jamie onu burada tedavi edecek."

Ellison'ın ağzı açık kalır. "Doktorlar ateşli silah yaralanmalarını tıbbi bir tesiste tedavi ederler. Böyle bir travma için ev ziyareti yapmazlar."

Bleu'ya bakıyorum. "Ona şimdi söylemekten başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Hayır."

"Bana ne olduğunu söyle!"

Üçümüz sessizleşiyoruz, Bleu ve ben birbirimize bakıyoruz. Gözlerini bana dikti. Omuz silkip yüz ifadesini taklit ediyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Birinin bana burada neler döndüğünü anlatması gerekiyor."

Başka seçeneğimiz yok. "Sen mi ben mi olacağım?" Sin soruyor.

Kyle fuayeye geliyor. "Böldüğüm için üzgünüm patron. Jamie, Lorna için yardım getirmemi söyledi. Kendinden geçmiş."

Harika. Bu gece daha mükemmel olamazdı.

Misafir odasına gidiyoruz ve Lorna'yı Blare'in kollarında baygın halde buluyoruz. "Onu yere düşerken yakaladım."

Jamie, Leith'in yarasıyla ilgilenmekten başını kaldırmıyor. "İyileşecek. Onu ofisteki kanepeye götürün."

Ellison Jamie'nin omzunun üzerinden bakmak için hareket eder. "Deride giriş yarasının etrafında bir sıyrık var, yani küçük kalibreli bir tabancayla uzaktan vurulmuş."

"Çok iyi bir değerlendirme."

Jamie, Ellison için bir çift lateks eldiven uzatıyor. "Onu çevirmeme yardım et, böylece bir çıkış yarası arayabilirim."

Onu yan yatırdıklarında Leith yüksek sesle inliyor.

Ellison Leith'in sırtını işaret eder. "İşte orada. Yarık gibi ve girişten biraz daha büyük. Bu iyi bir şey. Demek ki mermi hızını yavaşlatacak bir şeye çarpmamış. Bunlar tedavi edilmesi gereken kötü yaralar olabilir."

"Travma hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Suç oranının gülünç derecede yüksek olduğu bir kasabada acil serviste çalışıyordum. Her gece bunlardan en az birini görüyorduk." Ellison elini uzattı. "Ben bunu temizleyip giydirirken

Yan yattı. Onu tekrar yuvarlamaya gerek yok, çünkü bu onu oldukça rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Leith kıkırdıyor ve ardından yüksek sesle inliyor.

"Rahatsızlıktan biraz daha fazlası, genç kız."

Artık iyi olacağını bildiğim için Leith'e kızmaya devam ediyorum. "Rahatsızlık, hak ettiğinin en azıdır."

"Lütfen beni görmeden gitmesine izin verme. Onunla konuşmak zorundayım." Sesi çaresiz. Güzel.

"Göreceğiz."

Ona gelmesini sağlayacağıma söz vererek onu rahatlatmak havada değilim. Bırak kaçıp gidecek diye endişelensin.

Jamie ve Ellison, Leith'in yaralarını hızla sarmak için bir ekip olarak çalışır. "Yapılması gerekenleri biliyorsun. Profilaksi için antibiyotik ve ateşin çıkarsa hemen bana haber ver. Başka bir sepsis vakasına ihtiyacımız yok."

"Bir tane daha mı?" Ellison sorar.

"Evet. Sin birkaç ay önce kötü bir vaka yüzünden neredeyse ölüyordu."

Ellison kapıya doğru yürüyor. "Bleu. Seni görmem gerek.

Özel olarak."

Bu Bonny için kolay olmayacak. "Seninle olmamı ister misin?"

Başını sallıyor. "Lütfen. Bunu tek başıma yapamam."

Ellison'ı yatak odamıza kadar takip edip kapıyı kapatıyoruz. "Biri konuşmaya başlasa iyi olur."

Kollarımı kavuşturup duvara yaslanıyorum. "O senin kız kardeşin. Bütün kat senin."

CHAPTER ELEVEN

BLEUBRECKENRIDGE

Ellison'a Yoldaşlık'taki hayatımı nasıl anlatacağım konusunda kendimi hazırlamak için bir aydan fazla zamanım oldu. Kelimeleri bulmaya beş hafta önce beklenmedik bir şekilde hastane odamda belirdiğinde olduğumdan biraz daha yakın değilim. "Muhtemelen oturmalısın çünkü bu hikâyenin kısa bir versiyonu yok. Neredeyse on dokuz yıl öncesine dayanıyor."

Köşedeki sandalyeye çekildi. "Beni korkutuyorsun." Korkmalı.

"Annemin öldürülmesinden sonra hastanede uyandığımda korkuyordum. Onu öldüren adamın ölmediğimi öğreneceğini ve muhtemelen benim için geri geleceğini biliyordum. Bu yüzden yedi yaşındaki aklım o gece olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davranmam gerektiğine karar verdi. Onu teşhis edemeyeceğime inanırsa hayatımı bağışlayabileceğini düşündüm. Travmatik bir deneyim yaşamış bir çocuktum, bu yüzden kimse beni bir şey hatırlamaya zorlamadı."

Ellison acı çekmiş görünüyor. "Tanrım, Bleu. Bunu hatırlıyor musun?"

"Her korkunç saniye."

"Ve bunu kimseye söylemeden içinize attınız."

İşte başlıyoruz. "Tüm çocukluğumu annemin katiline bize yaptıklarını nasıl ödeteceğimi düşünerek geçirdim. On iki yaşına geldiğimde, bunu nasıl yapacağımı öğrenmeye hazırdım."

"Anlamıyorum." Tabii ki anlamıyor. Normal bir insan ona söylemek üzere olduğum şeyi anlayamaz.

"Babama her şeyi hatırladığımı ve annemin katilinin peşinden gideceğimi söyledim."

"Ciddi olamazsın."

"Niyetim onun katilini öldürmekti - tıpkı anneme yaptığı gibi onu vurmak. Babama bunu onun eğitimi olsa da olmasa da yapacağımı söyledim. Güvenliğimden endişe ettiği için bana öğretmeyi kabul etti."

Ellison'ın kaşları çatılmış. Onu o kadar iyi tanıyorum ki, bu bakışın "derin düşünme" bakışı olduğunu kolayca anlıyorum. "Babamın on iki yaşındaki kızına nasıl öldürüleceğini öğrettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor musun?"

Bu hikayede hayal edebileceğinden çok daha fazla çılgınlık var. "Polis akademisine girene kadar beni o eğitti. Memurluk ve ardından ajanlık kariyerimin tamamı, Kardeşlik adlı organize bir suç örgütüne nasıl sızılacağını öğrenmek için eğitimimi ilerletebilmek içindi. Yaptığım her şey onun katili Thane Breckenridge'e yaklaşabilmek içindi. Plan bunu oğlu Sinclair aracılığıyla yapmaktı. Ben de öyle yaptım."

Breck elimi tutuyor ve sıkıyor. "Ama sonra Sin'e aşık oldum ve bunların hiçbirini yapamadım."

"Kayınpederin annenin katili mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama yanılmışım. Hâlâ kim olduğunu bulamadık ama her geçen gün daha da yaklaşıyoruz."

Elimi karnıma koydum. "Hamileyken potansiyel katilleri takip etmem güvenli olmadığı için soruşturmayı devralması için babamın eski ortağı Debra'yı tuttum."

"Fellowship nedir?"

Bu kısım daha zor olacak. "Bir grup insan, tıpkı bir aile gibi, belirlenmiş liderleri var. Thane baş otorite. Oğlu Sin ikinci yetkili ve Thane emekli olmaya karar verdiğinde bir gün lider olarak onun yerine geçecek."

Ne olduğumuzu gizlemek yalan söylemek olur. Bunu kardeşime yapmayacağım. Kalmayı düşünecekse Kardeşlik hakkındaki her şeyi anlaması gerek. "Mafya olarak bildiğiniz şeye benziyoruz ama İtalyan değil. İskoç versiyonu."

"Onlar suçlu ve siz de bunun bir parçası mısınız?"

"Sin benim kocam ve bu onun yaşam tarzı. Karısı olarak, yaptığı her şeyin bir parçasıyım."

"Sen bir FBI ajanısın ve suçlu bir aileyle evlenmeyi mi seçtin? Bu hiç mantıklı değil."

Suç kısmına takılmış. "Biz bundan daha fazlasıyız. Bu insanlar benim ailem. Onları çok seviyorum."

"Ben senin ailenim." İncinmiş görünüyor. İstedğim hiç de bu değil.

"Sen öylesin ve hep öyle kalacaksın ama benim yerim burada, kocamın yanında, Kardeşlik'in içinde."

"Babam mezarında ters dönüyor."

Balonunu patlatmak üzereyim ve bundan nefret ediyorum. "Babam biliyordu. Ölmeden önce ona her şeyi anlattık."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Babam bize onay verdi."

"Tüm bunların ne anlama geldiğini anlasaydı bunu yapmazdı."

"O her şeyi anlıyordu. Yıllarca Yoldaşlık'ı izledik, böylece sızmam için en iyi yolu bulabilecektik. Babam Breckenridge'ler ve çevreleri hakkındaki her ayrıntıyı biliyordu. Sin'i çok sevdi ve evlendiğimizi görmekten mutlu oldu."

Sonraki bir saat pek çok şeyden oluşuyor: dürüstlük. Gözyaşları.

Bağırma. Yoldaşlığın neye inandığı ya da inanmadığı veya neyi uyguladığı hakkında bir sürü açıklama. Bu dünyanın bir parçası olmanın gerçekte ne anlama geldiği.

Kız kardeşimle yaptığım konuşma pek hoş değildi ama Sin yanımdan hiç ayrılmıyor. Yoldaşlık hakkında benim açıklayamadığım şeyleri o açıklıyor.

"Artık kim olduğunu bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçek şu ki Ellison gerçek beni hiç tanımadı ama bu ona göstermek için bir fırsat. "Ben seni seven kız kardeşinim. Kalmanı ve benim dünyamın bir parçası olmanı isteyen kişi. Sana ihtiyacım var. Bebeklerimin de sana ihtiyacı var. Sen onların sahip olabileceği tek Elli Teyze'sin."

Evet. Onu kalmaya ikna etmek için bebeklerimi kullanmak alçakça olabilir ama umurumda değil. Onu hayatımda tutmak için biraz bencil olmaya hazırım.

"Sizin dünyanızın bir parçası olmak demek, bu kültürü kendi kültürüm olarak kabul etmek demek. Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Tereddüt etmesini anlıyorum. Bir oturuşta öğrenilecek çok şey var. Aklımda yer etmesi için yıllarım vardı.

"Harika bir hayatım var, Ellison. Daha mutlu olamazdım."

"Sen bulutların üzerindesin. Buna hiç itirazım yok ama

biz çok farklı insanlarız. Bu iş için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim.

Bu."

"Ben de yapabileceğimden emin değildim ama şimdi dünyanın başka bir yerinde olmayı hayal bile edemiyorum."

"Bir adamın benim yerime dövülmek için gönüllü olması çok tuhaf, böylece ben onun olabilirim. Ve bunun bir parçası."

Onun kafa karışıklığını anlıyorum. Ben de bir zamanlar dışarıdan bakan biriydim. Anlaması kolay bir şey değil.

"Bunun aşırı olmasının bir nedeni var; böylece bir kişiyi kardeşliğe getirme eylemi pek olası görülüyor. Sadece sizi gerçekten seven bir adam bunu yapmaya gönüllü olur. Bu büyük bir fedakârlık ama size şu sözü verebilirim: Onun size olan sevgisinden asla şüphe duymazsınız ve Kardeşlik içindeki hiç kimse de duymaz."

"Bu barbarca."

Sin kahkahayı patlatır. "Sanırım kız kardeşin bizim yöntemlerimizi çok iyi anlıyor."

Sin'in koluna yumruk attım. "Yardımcı olmuyorsun."

"Eğer o adamı sevseydim, kendini bu duruma sokmasına nasıl izin verebilirdim?"

"Eğer Sin gibiyse, bunu sana söylemeden yapar." Muhtemelen en iyisi de bu. Bilseydim bunu kabul edeceğimi sanmıyorum. Özellikle de o sırada Yoldaşlık'ın bir üyesi olmayı planlamadığım için.

"Olaydan sonra mı öğrendin?"

Hem de nasıl. "Evet. Sin kıyma makinesinden geçirilmiş gibi görünüyordu."

Ellison başını sallar. "Bu korkunç."

"Öyle olduğunu düşünürsünüz ama değil. Olayın şokunu atlattığınızda, onun fedakarlığının ne kadar güzel bir şey olduğunu, sizin yerinize acı çekmeyi seçtiğini görebiliyorsunuz."

Ellison Sin'e bakar. "Onu yakalamışsın. Ben olsam muhtemelen İskoç eteği giymiş yaşlı bir moruk bulurdum."

"Öncelikle, Sin'in sizin adınıza herhangi bir eşleşme yapabilmesi için sizin onayınız gerekli. İkincisi, Yoldaşlık'ta ciddi anlamda ateşli İskoçlar var."

Sin'e bakıp omuz silkiyorum. "Üzgünüm ama bu doğru."

Ellison iç geçirir. "Jamie çok güzel. Onunla ne zaman konuşmaya çalışsam aptallaşıyorum."

"Ve o harika bir adam. Onu çok sevmeye başladım." Kız kardeşimi onunla görmeyi hiç umursamazdım.

"Siz bu dünyada olmayı bir fedakârlık olarak görmüyorsunuz ama benim için öyle. Bu benim açımdan büyük bir taviz olurdu. Tüm hayatımı geride bırakmış olacağım. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Ellison'dan tüm varlığını değiştirmesini istiyorum. Bunu hafife almıyorum, o da almamalı. "Tabii ki. İstedığın kadar zaman ayır. Baskı yok. Herhangi bir sorunuz o l u r s a Sin ve ben buradayız."

"Uzun zamandır buradayız. Muhtemelen Leith'i kontrol etmeliyiz." Sin haklı. Zaman benden uzaklaştı. "Ve Lorna'yı da."

Kafamı ofise sokuyorum ama Lorna yok. Leith'in olduğu misafir odasına gidiyoruz ama kapı kapalı. Diğer tarafta ne olduğundan emin değilim ama içimden bir ses uzaklaşmamı söylüyor.

Oturma odasına gidiyoruz ve Jamie'yi buluyoruz. "Lorna iyi mi?"

"O iyi. Şu anda Leith'in yanında."

Oh. Bu umut verici görünüyor. Kocamın planı işe yaramış olmalı.

Ellison portmantoya gider ve yün ceketini giyer. "Ben biraz yürüyeceğim. Düşünecek çok şeyim var."

Ah canım. Ona bunun güvenli olmadığını söylemek istemiyorum ama söylemek zorundayım. "Üzgünüm, Elli. Tek başına dışarı çıkamazsın."

Jamie, "Arkadaşlığımın sakıncası yoksa seninle yürüyeceğim," diyor.

"Bu hoşuma giderdi." Ellison onay için bana bakıyor. "Sorun olur mu?"

Jamie'ye kız kardeşimi koruması için güveniyorum.

"Kesinlikle."

"Leith ile ilgili herhangi bir değişiklik olursa arayın. Fazla uzağa gitmeyeceğiz."

Sin ona Lorna'dan bahsettiğinde Leith'in ne dediğini bilmek için sabırsızlanıyorum. "Misafir odasının kapısı kapalı. Bunu Leith'le işlerin yolunda gittiğine dair bir işaret olarak alıyorum."

"Oh, Bonny. Hiç de iyi gitmedi. Her şey ters gitti."

Bleu için gecenin olaylarını anlatıyorum.

"Olamaz." Kalbi tamamen kırılmış olmalı.

"Hayatım boyunca onu hiç bu kadar incitmek istememiştim." "Onu şimdi incitmek istiyorum." Bunu bir saat önce bilseydim,

Tedavi edilmesi için evime girmesine izin vereceğimden emin değilim. Sin'e onu kaldırıma bırakmasını söyleyebilirdim.

Leith'in sesinin koridorda yankılandığını duyduğumuzda Sin ve ben sustuk. "Lütfen gitmeyin!"

Cevap yok.

Lorna oturma odasına gelir. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama beni bırakmanız gerek. Sterling'den beni eve bırakmasını rica edebilir misiniz?"

"Elbette. Hiç sorun değil, ama istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Leith'in kanına bulanmış. "Sana kıyafet getireyim," dedim.

Elini kaldırdı. "Hayır. Artık onun iyi olacağını bildiğim için buradan gitmek istiyorum."

Leith'in tepkisi hakkında bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. "Sin bana ne olduğunu anlattı. Özür dilerim."

Bu görmeye alışık olduğum arkadaşım değil. Bu kişi içine kapanıyor, duruşu nasıl hissettiğini anlatıyor.

"Hayatımda hiç bu kadar incinmemiş ya da aşağılanmamıştım."

Sin'in onu daha iyi hissettirecek bir şey söylemesini istiyorum, bu yüzden ayağımla onu dürtüyorum.

"Aptalca davrandığınızı biliyorum ama seni seviyor. Sen gittikten sonra bana öyle söyledi."

"Mümkün değil. Bir erkek sevdiği kadın hakkında asla böyle şeyler söylemez."

Bunun için bir argümanım yok ve Sin'in de olmadığından eminim.

Leith oturma odasının girişinde belirir. Üstsüzdür ve sol omzunun üst kısmında büyük beyaz bir sargı vardır. Üzerinden az miktarda kan sızıyor. "Tanrıya şükür seni gitmeden yakaladım."

"Şu anda kapıdan çıkıyorum."

Destek için duvara tutunarak ona yaklaşır. "Gitme. Konuşmamız daha bitmedi."

"Benden bu kadar."

"Hiçbirini kastetmedim. Tek kelime bile."

"Sin bize bir maç teklif ettiğinde, tek söylemen gereken ilgilenmediğindi. Onun yerine

Zalim. Beni küçük düşürdün ve bu kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı. Hiçbir şey olmasa bile en azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama bir arkadaş asla bu kadar kalpsiz olamaz."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Leith'in sesi çaresizdi.

"Seni kıran aynı kişi tarafından düzeltilemezsin."

Lorna çantasından bir anahtarlık çıkarır ve Leith'e uzatır. "Benim pozisyonumu Greer'e vermelisin. En yetenekli kişi o."

Leith anahtarları reddediyor. "Hayır. Onları senden almayacağım çünkü bardan ayrılmıyorsun."

"Öyleyim. Bunları alsan da almasan da fark etmez. Geri dönmeyeceğim."

"Nereye gideceksin?"

"Leon'un kulüpte işe alındığını ve maaşının iyi olduğunu duydum."

Leith'in çenesi sertleşir. "Kesinlikle olmaz. Çıplak dans etmene asla izin vermem."

"Tahmin et ne oldu, Leith? Fahişelerin iş tanımları oldukça sınırlıdır."

Lorna anahtarları kokteyl masasının üzerine bırakır ve arkasına bakmadan ön kapıdan çıkar.

Leith iki elini alnına koyarken saçlarının önünü yumrukluyor. "Çok aptalım."

Umarım Lorna'ya yaptıklarından dolayı kendini bok gibi hissediyordur.

Tökezler ve Sin ona doğru koşar. "Bok gibi görünüyorsun. Yere yığılmadan önce yatağına dönmelisin."

"Onun peşinden gitmeliyim."

Her an çökecekmiş gibi görünüyor. "Hayır. Yapmanız gereken tek şey, kanamanıza neden olmadan önce uzanmak."

Leith gözlerini kapatıp başının ön tarafını tutarken sallanıyor. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir olmayabilir."

Sin ve ben Leith'in yatağına dönmesine yardım ediyoruz. "Bleu. Bunu nasıl onaracağımı söyle."

Bana kadın olduğum için sordüğünü varsayıyorum ama ilişki draması konusunda deneyimli değilim. Tek yapabildiğim ona nasıl hissedeceğimi söylemek. "Bu taze bir acı. Ona tekrar tekrar üzgün olduğunuzu söyleyebilirsiniz ama şu anda kelimeler onun için anlamsız. Tek duyacağı senin ona fahişe demenin yankısı olacak."

"Beni asla affetmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Lorna adına konuşamam. "Belki. Belki de unutmaz. Bahse girerim ki unutsa bile asla unutmayacaktır. Ben unutmazdım, biliyorum."

"Onunla olan ilişkiyi sonsuza dek mahvettim." En azından pişmanlık duyuyor gibi.

"Kafamı karıştırıyorsun, Leith. Onunla ne tür bir ilişkin olduğunu düşündüğünden emin değilim. Durduğum yerden tek gördüğüm onu görmezden geldiğin."

"Her zaman birlikte çalışıyoruz. Onu görmezden gelmem mümkün değil."

"Yine de öyle. Aynı odayı işgal ediyor olabilirsiniz ama sanki orada değilmiş gibi doğrudan ona bakıyorsunuz."

"Böyle mi hissediyor?"

"Her gün, tüm gün boyunca. Senin için görünmez hissediyor." "Hiçbir fikrim yoktu."

"Lorna söz konusu olduğunda düşüncesiz davranıyorsun." "Onu incitecek hiçbir şey yapmadım."

"Onu incitecek hiçbir şey yapmadım. beni incitti."

Ağla lan nehir gibi.

Onu bu kadar kolay bırakmamın imkanı yok. "Ofisine girip çıkan kadınları onun gözünün içine sokuyorsun. O aptal değil. Onları becerdiğini biliyor ama yine de iki yıldan fazla bir süredir bir erkeğin ona dokunmasına izin vermiyor. Bunu senin için yaptı. Ona bakış açını değiştirmek için. Ama kendini inkar etmesi hiçbir şeyi değiştirmedir. Sen de bunu fark edemeyecek kadar meşguldün. Üçünüzün arasında olanları atlatamadığınız için onu cezalandırmayı bırakmanın zamanı geldi."

Leith dönüp Sin'e bakıyor. "Ona söyledin mi?" "Biz birbirimizden sır saklamayız."

"Bu geçmişte kaldı, Leith. Olanlar için Sin ve Lorna'yı cezalandırmaya devam edemezsin."

"Bazı şeyleri olurlarına bırakma konusunda iyi değilim."

"O zaman bu işte iyi olmayı öğren. Ya da hayatının geri kalanını Lorna olmadan mutsuz geçirmeyi göze al. Seçim senin."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın," diyor Sin'e. "Onu sevdiğimi biliyordun."

"Şimdi biliyorum ama o zamanlar bilmiyordum. Yemin ederim."

Konuşmaları gerekiyor ve benim bu konuşmanın bir parçası olmamam gerekiyor. "Bu ikinizin çözmesi gereken bir konu."

Kapıyı arkamdan kapattım. Yatmayı düşünüyorum ama henüz erken olduğu için kendimi oturma odasındaki kanepeye bırakıyorum. Televizyonu açıyorum ama uykuya dalmam için gözümü yavaşça kırpmam yeterli oluyor. Bu hamilelik ve beraberinde gelen anemi, vitamin ve demire rağmen enerjimi çalmaya devam ediyor.

Ellison ve Jamie yürüyüşten döndüklerinde ben kanepede uyukluyordum. "Uzun bir yürüyüş değildi."

"Brrr. Dışarısı çok soğuk, fahişeler ellerine üflüyor."
Klasik Ellison yorumu. Ve buna bayıldım. Onun espri anlayışını özlemişim.

"Siz ikiniz sanki Antarktika'daymışınız gibi davranıyorsunuz. O kadar da soğuk değil." "Geldiğimiz yere kıyasla soğuk. Bu da
Kalma kararımı verirken düşünmem gereken başka bir şey daha var. Sıcak bir günde bir teknede bikiniyle gölün ortasında soğuk bir bira içmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Jamie'nin gözleri bariz bir şekilde Ellison'ın vücudunda geziniyor. Evet. Bunun neye benzeyeceğini hayal ediyor.

"Hayır. Burada öyle bir şey olmayacak."

Jamie'nin kız kardeşimden etkilendiğinden hiç şüphem yok.

Belki de Sin'i Ellison'la bir maç için onunla konuşturmalıyım. Zaten istekli olacağını biliyorum. Tabii kalmaya karar verirse.

"Aramadığınıza göre ben dışarıdayken Leith'in iyi olduğunu varsayıyorum."

"Lorna gittiğinde ayağa kalkıp peşinden gitmeye çalışmasını saymazsak iyi."

Jamie sinirli görünüyor. "Ne salak herif. Kendi kanamasına neden olabilirdi."

"Onu tekrar yatağına yatırdık."

"Gitmeden önce yarasının yeniden kanamaya başlamasına neden olmadığından emin olmak için onu kontrol etmeliyim."

Sin ve Leith uzun süredir konuşuyorlar ama Jamie'nin araya girmesini istemiyorum. "Onu kontrol etmek için iyi bir zaman olmayabilir. Sin ve Leith birkaç yıl önce Lorna'ya olanlardan sonra yaşadıkları sorunu çözmeye çalışıyorlar."

Jamie'ye kaşlarını kaldırıyorum ve Ellison'ın önünde söyleyebileceğim tek şey bu olduğu için beni anlamasını umuyorum.

Ellison, "Eğer eve gitmek istersen, konuşmaları bittiğinde Leith'in yarasını kontrol edebilirim," diyor.

Jamie ikna olmuş görünmüyor. "Sakıncası olmadığına emin misin?" "Sorun değil. Hangi komplikasyonları arayacağımı biliyorum ve ben zaten buradayım. Bir işe yarayabilirim."

"Biraz uyumak iyi olurdu. Yarın yirmi dört saatlik bir vardiyaya başlıyorum."

Sin ve Leith'in bir süre daha kalacağını tahmin ediyorum. "Gitmen için bir sebep daha. Merak etme. Ellison tecrübeli bir hemşiredir."

"Evet. Dışarıdayken bana deneyimlerini anlattı. Zaman açısından benden daha fazla tecrübesi var. Çok şey gördü."

Ellison zaman zaman esprili ve çocuksu olabiliyor ama çok iyi bir hemşire. "Çok yetkin ve bir sorun olduğunda sizi aramamızı sağlayacak."

"Tamam. Sabah vardiyam başlamadan önce kontrol edeceğim."

Ellison'ın yardım etmeye istekli olması ve Jamie'nin bunu kabul edebilmesi iyiye işaret. Jamie'nin yardıma ihtiyaç duyacağı zamanlar olacak ve ben daha iyi bir aday düşünemiyorum.

Ona yürüyüşleri sırasında ne konuştuklarını sormak istiyorum ama zorlamak istemiyorum. Kalma kararı ona ait olmalı. Onu sonradan pişman olacağı bir karara zorladığım için beni suçlamasına izin veremem. Sin'in evlenme teklif etmesinden bir farkı yok. Artılarını ve eksilerini tartabilmem için geri adım atmakta haklıydı, ben de aynısını kız kardeşime yapacağım.

CHAPTER TWELVE

SINCLAIR BRECKENRIDGE

"Vay canına. Bu elbiseyi iki hafta önce yemin töreniniz için almıştım ve üzerime tam oturmuştu. Bu gece giydim ve neredeyse çok dar değilse ne olayım."

Bleu dönüp boy aynasında profilini inceler. Elini küçük bebek yumrusunun altında birleştiriyor. "İki haftada o kadar büyümüş gibi mi görünüyorum?"

Kollarımı arkadan sarıyorum, ellerim karnının alt kısmını örtüyor. "Bence büyüyen onlar. Sen değilsin."

"İyi cevap."

Parmaklarını benimkilerle örüyor. "Bana böyle sarılman uzun sürmeyecek ve kolların etrafıma zar zor sığacak."

Dört gözle bekliyorum. "Bu sadece bebeklerimizin güçlendiği ve sağlıklı olduğu anlamına geliyor."

"Böyle büyümeye devam edersem, kocaman olacağım."

Sesindeki endişeden hoşlanmadım. "Vücudun bebeklerimizin büyümesine uyum sağlamak için genişliyor. Amaç da bu zaten. Doğduklarında hasta ya da cılız olmamaları için mümkün olduğunca uzun süre içeride kalmalarını istiyoruz."

"Biliyorum. Büyük ve sağlıklı bebekler olmalarını istiyorum."

Boynunun yan tarafını öpüyorum. "Vücudunu çekici bulmadığım için asla endişelenme. Benim çocuklarımı taşıyorsun, benim bir parçamı içinde taşıyorsun. Hiçbir şey bundan daha çekici olamaz. Ve bu gece eve gittiğimizde sana ne kadar seksi olduğunu göstermeyi planlıyorum."

Kollarımda dönüyor ve ellerini omuzlarıma doğru kaydırıyor. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Dudaklarındaki mükemmel kırmızı ışıltıya dikkat ediyorum. "Ama yapmayacaksın."

Ağzını işaret ediyor. "Bunu sürüp Joker gibi görünmek istemiyorum."

"Bu ağzı daha sonra kullanmak niyetindeyim ama şu anda istediğim başka bir şey var."

Ellerini omuzlarımdan çekiyorum. "Arkanı dön."

Elbisesinin eteğini kaldırıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Elimi külotunun önünden aşağı doğru itiyorum. "Karıma bu gecenin ilerleyen saatlerinde olacakların tadına baktırıyorum."

Ortasındaki kısa saç şeridi dışında tamamen pürüzsüz. Hay sikeyim. Her seferinde tahrik edici.

Ayağımı onunkilerin arasına koyuyorum ve ayak bileklerinin iç kısımlarına dokunuyorum. "Aç onları Bonny."

Birbirinden ayrılıyor ve parmaklarım onun hassas çıkıntısını buluyor.

Ben klitorisini okşarken kıcı sikime karşı dairesel hareketlerle kıvranıyor. Bunun benimle ilgili olmasını istememiştim ama beni taş gibi sertleştiriyor.

Biraz güvensizlik gördüm, bu yüzden niyetim onu seksi hissettirmektir. Onu şimdi okşayabileceğimi düşündüm ve

Sonra benim için endişelenirsin. Ama ona sahip olmak için bu geceye kadar bekleyebileceğimden emin değilim. Beni çok fazla tahrik ediyor.

Onu kendime doğru çektim ve sikimi kıkına doğru ittim. "Ne kadar formda olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Elimi tutuyor ve ona sürtünüyor. "Beni boşalt." Sesi nefes nefese geliyor, sanki maraton koşuyormuş gibi.

Klitorisini daha hızlı ve daha sert ovuyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?" "Evet. Böyle yapmaya devam et."

Omzunun üzerinden uzanıp boynumun arkasını sıkıca kavırıyor ve bir yandan da orgazmının dalgalarını atlatmaya çalışıyor. "Oh Tanrım. Bu çok iyi." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve bana doğru eğiliyor. "Geliyorum."

Çok kaygan. Sikim şu anda içine kolayca kayabilir.

"Bonny..." Ne söylemek istediğimi bile bilmiyorum. Ya da sormak. Tek bildiğim zorlandığımı ve inmezsem perişan olacağım.

"Seni domaltmak ve deli gibi becermek için can atıyorum ama kötü bir şey olmasına neden olursam kendimi asla affetmem."

"Dikkatli olacağız." Elbisesinin eteklerini belinden tutuyor ve külotunu aşağı doğru itiyor. "Pantolonunu çıkar."

Düğmelerimi açtım ve talimatlarını bekledim. Muhtemelen bunu asla itiraf etmeyeceğim ama seks sırasında bana patronluk taslamasını duymak hoşuma gidiyor.

Şifonyere doğru ilerliyor ve avuçlarını üstüne koyuyor. Omzunun üzerinden bakar. "Buraya gelin, Bay Breckenridge. Töreninizden geri kalamayız. Yoldaşlığın yeni liderinin karısını becermekle meşgul olduğu için geç kalması pek hoş görünmez."

Çok şanslı bir piçim. "Evet, hanımefendi."

Ereksiyonumu onun girişine yerleştiriyorum. Biraz içeri itiyorum ve geri çekiyorum, daha fazla ilerlemeden önce ucunu kayganlaştırıyorum. Dik duruyorum ve yavaşça içine doğru iterken kalçalarını kavriyorum. "İyi misin?"

"Mmm-hmm."

Geri çekildim ve tekrar daldım. "İyi misin?" "Evet, ama iyi olup olmadığımı sorarsan bu biraz zaman alacak.

"Her hareket ettiğinde tamam."

Keşke onun özgüvenine sahip olsaydım. "Elimde değil. Senin içinde olmak beni hâlâ geriyor."

"Ben aksini söylemedikçe her şeyin yolunda olduğunu varsaymaya ne dersiniz?"

"Bu işe yarar."

İçine girdim ve hiçbir şey söylemedi. Ben de tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Sıkımın onun içine girip çıkışını izliyorum. Sadece bu görüntü bile beni patlatmaya yetiyor.

Başparmağımı kıcının yarığına götürüyorum ve parmağımı aşağı doğru sürüklüyorum. "Bunun içine girmek istiyorum. Ama şimdi değil. Bebekler doğduktan sonra."

Hamilelik sırasında anal seksin tavsiye edilmediğini okumuştum. Bu iyi bir şey. Bir anda denenecek bir şey değil. Biraz çaba gerektirecek, bu yüzden onun için iyi.

"Gün ışığında yapılamayacak kadar kirli bir iş mi?"

"Aynen öyle."

Zaten boşalmaya yakındım ama anal seksten bahsetmek - ve Bleu'nün bana hayır dememesi- beni sınırın ötesine itti.

Otuz dakika içinde resmi bir davete katılacağız. Etrafta seks kokarak dolaşmasını istemiyorum.

"İçine girmeyeceğim." Şifonyerin üst çekmecesine uzanıyorum ve ilk gördüğüm şeyi, Bleu'nun pamuklu geceliklerinden birini çıkarıyorum. "Kusura bakma. Umarım bu gece yatarken bunu giymeyi planlamıyordun."

"Yıkanacaktır."

Resmi elbisesini aşağı çeker ve döner. "Belki beni sert sikemezsin ama yine de iyi sikebilirsin."

"Kimi kandırıyorsun? Seni harika becerdim."

"Kesinlikle yaptın. Kötü bir şey olmadan da harika seks yapabileceğimizi görmeye başladın mı?"

Kendime güvenim arttı. "Haklıydın." "Şirket yeni bir politikayı onayladı. İyi olduğumu varsay aksi belirtilmedikçe. Anladınız mı?"

"Anlaşıldı."

Düğmelerimi ilikliyordum ki kıcıma bir tokat attı. Sarsıldım çünkü bunu beklemiyordum. "Bunun daha sonra olacakların bir tadı olduğunu söylemiştin. Etkileyici şeyler bekliyorum."

"Gözlerinizin kamaşmasını bekleyin."

Yemin törenim kardeşlerden birine ait bir otelin içindeki ziyafet salonunda yapılıyor. Bu gece görevde olmayan tüm Kardeşlik üyeleri katılıyor, bu da büyük bir kalabalık oluşturuyor.

Halkımız bu gecenin iki yönlü bir tören olacağından habersiz. Bleu ve ben, bir değil iki gelecek Yoldaşlık liderinin gelişini resmen duyurmayı planlıyoruz.

Ellison'ın da gelmesini istediğini biliyorum ama kız kardeşi Kardeşlik törenlerine katılamıyor.

O bizden biri.

Annem, babam, Abram ve eşi Torrie ile birlikte liderlik masasının en önünde oturuyoruz. Abram liderlik rolünü kaybetmeyi pek iyi karşılamadığı için gelmelerine şaşırdım. Amcamın ne beklediğinden emin değilim. Geçici rolünün şartları üzerinde anlaşmıştık ve o da bunları yerine getirdi. Babamın yanında yerimi almayacağımı düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

Bleu sefalet rozetini kazanıyor. Abram'ın arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldığı için sinirli. Onu suçladığımı söyleyemem. En azından annem bizim masada, Westlyn de komşu masada.

"Özür dilerim. Artık liderlik rolünde değil ama hâlâ aileden biri. Breckenridge'ler resmi törenlerde hep birlikte otururlar."

Ona doğru bakmayacak bile. Muhtemelen en iyisi bu. "Olan oldu. Ben hayatta kalacağım. Ve belki o da kurtulur, tabii beni taciz etmeye karar vermezse."

"Ona seni rahatsız etmesine müsamaha göstermeyeceğimi söyledim. Adil bir uyarı aldı."

Bleu arkadaşlarına doğru bakar. "Resmi işlerden sonra bir süreliğine ortadan kaybolabilirim. Lorna ile beyefendiler kulübündeki iş hakkında konuşmayı planlıyorum."

Lorna'ya Leith ya da benden başka birinin üstsüz dans etmenin iyi bir karar olmadığını söylemesi gerekiyor.

"Bence bu harika bir fikir."

"Muhtemelen bana yardım etmesi için Westlyn'i işe alacağım."

Akşam yemeği servis edildi ve Bleu hemen etrafındaki tabakları incelemeye başladı. İlk üç aylık dönemdeki mide bulantısı geçtiği için artık çok iştahlı.

Bleu bir süre tabağımı inceliyor ve çatalıyla tabağımı işaret ediyor. "Güzel görünüyor. Nedir bu?"

"Geyik eti." Bir sonraki kısmı ona anlatmaktan zevk alacağım. "Haggis ile."

"Yalancı." atalıyla dürtüyor. "Daha önce gördüğüm haggis'lere benzemiyor."

"Bu puf böreğine sarılmış."

Haggis'in geleneksel olmayan formunu inceliyor ve ona büyük ilgi gösteriyor. "Denemeyi düşünüyor musun?"

"Gerçekten iyi görünüyor."

"İstersen biraz alabilirsin."

"İştahım ve zevklerim gelişiyor. Sanırım gelişeceğim."

Annem eğildi. "Karının elinde bir çift Haggis yemeye kararlı İskoç çocukları. Oğlanlar. İkisi de. Sözüümü unutma."

"Beş ay içinde göreceğiz."

"Bleu'nun bir sonraki randevusunda cinsiyetlerini öğreneceğinizi sanıyordum." Annemin sesindeki hayal kırıklığını duyuyorum.

"Bu konuyu konuştuk ve doğduklarında bunun bir sürpriz olmasını istediğimize karar verdik."

"Ne olduklarını bilmezsek hazırlanamayız." Karar verildi. Bizi ikna edemezsiniz.

"Onlar daha bebek. Gerekli şeyleri alacağız. Pembe ya da mavi şeyler bekleyebilir."

"Bilmemenin verdiği beklentiyle patlayabilirim." "Lütfen yapma. Bleu'nun senin yardımına ihtiyacı olacak. onları."

Bleu'nun konuşmaya hiçbir katkıda bulunmadığını fark ettim. "Bonny. Tabağımın yarısını yedin."

Ağzını siliyor, şüphesiz peçetesinin arkasında bir sırtıtış saklıyor. "Özür dilerim. Tam tadına bakacaktım ki bir baktım yarısı gitmiş. Gerçekten çok güzel."

Tabağımdaki geyik etini onun tavuğuyla değiştiriyorum. "Başımızın üstünde yerin var. Tabii benimkini ve seninkini yemeyi planlamıyorsan."

Pazuma yumruk attı. Sertçe. "Kapa çeneni."

Yemeğimizi bitiriyoruz ve Bleu sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elleri küçük şişkinliğini kavırıyor. "Vay be. Bu elbisenin daha önce üzerime tam oturduğunu sanıyordum."

"Sana bayıldım. Çok seksi."

Odanın karşısında çok özel birini görüyorum. "Benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Bleu'nun elini tutup kalabalığın içinde ona yol gösteriyorum. "Bu Brooke Drummond, Callum'un dul eşi."

Bleu henüz Brooke'la tanışmamış olsa da, onun ve doğmamış çocuğunun bakımı ve güvenliğiyle bizzat ilgileneceğime dair verdiğim sözün farkında.

Bleu'nun gözleri onaylarcasına parlıyor. Hatırlamasına sevindim.

Brooke'u kucaklıyor. "Sin bana sen ve Callum hakkında harika şeyler anlattı. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum. Yatak istirahatinden çıktığına da sevindim."

"Bu çok acımasızcaydı."

"Callum öldüğünde doktorum bana bir süre ilaç verdi. Stresin bebeği kaybetmeme neden olacağından korkuyordu." Elini karnının üzerine koydu. Benimkinden iki kat daha büyük. "Ama kaybetmedim."

Babam bana zamanın geldiğini işaret etti. "Sıra bizde."

Bleu elini Brooke'un omzuna koyar. "Varlığımız rica olunur ama kesinlikle daha sonra konuşacağız."

Bleu ve ben bir podyumun arkasındaki kürsüde babama katılıyoruz. Bu geceki etkinlik şu ana kadar büyük bir akşam yemeği partisinden başka bir şey gibi gelmedi. Bağlılığın gerçek olduğu yer burası. Bundan sonra geri dönüş yok. Ve ben hazırım.

Babam açılış konuşmasını yapıyor, Yoldaşlık inancını okuyor ve ardından bana da tekrar etmemi söylüyor. Bu formaliteler, neredeyse altı yıl önce Abram'ın geçici olarak yerime geçtiği yemin törenine katıldığım zamandan aklımda hala tanıdık geliyor.

"Ben, Liam Sinclair Breckenridge, Kardeşlik olarak bilinen bu organizasyonun lideri olarak rolümü özgürce ve isteyerek kabul ediyorum." İşte böyle başlıyor. Bunu takip eden uzun yemin, çoğunlukla kardeşliğimin insanlarına mutlak ve sarsılmaz sadakat beyan etmekle ilgilidir.

Babam ayine Bleu'yü de dahil etti ki bunu beklemiyordum. Kocası ve Yoldaşlık'ın lideri olarak beni desteklemek için tam ve sarsılmaz sadakat yemini ederek benzer beyanları tekrarlattı. Tüm kararlarımda beni destekleyerek yanımda olacağına yemin etti.

Yemin töreni tamamlandıktan sonra halkımız benden bir söz bekliyor. Bunun görevimin bir parçası olduğunu anlıyorum ama konuşma yapmaktan nefret ediyorum. "Doğduğum günden beri bu iş için eğitildim, bu yüzden uzun zamandır bu görevdeyim. Hepinizin bilmesini isterim ki lideriniz olmaya hem hazırım hem de hazırım."

Bleu'ya doğru bir işaret yapıyorum, böylece tüm dikkatler onun üzerinde toplanıyor. "Çoğunuz henüz karımla tanışmadınız. Onu tanıdıkça, eminim ki onu daha iyi göreceksiniz.

harika bir insan. O tanıdığım en güçlü kadın ve yanımda olduğu için sizin için daha sert bir lider olacağımdan eminim."

Elini kendi elime aldım. "Liderleriniz olarak görevlerimizden biri de bir varis sağlamaktır. Bildiğiniz gibi Eylül ayında ilk çocuğumuzu bekliyoruz. Size söylemediğimiz şey ise Bleu'nun ikizlere hamile olduğu."

Kalabalık o kadar yüksek sesle alkışlıyor ve bağırıyor ki, devam etmeden önce gürültünün azalmasına izin vermek zorunda kalıyorum. "Bu çocukların gelişini heyecanla bekliyor ve onları Yoldaşlık yolunda yetiştirmek için sabırsızlanıyoruz."

Onlara oğullarımızın nasıl yetiştirileceğine dair planlarımızı anlatmayı tartışıyorum ama bunu daha sonra ele almaya karar veriyorum.

"Kardeşlik kadınlarının lideri olarak Bleu, başkanlık edeceği kadınlar için pek çok yeni fırsat yaratmak ve organize etmek için yoğun bir şekilde çalışıyor. Bunların neler olduğunu açıklamasına izin vereceğim."

Bonny podyuma çıkar ve mikrofonu ayarlar. "İyi akşamlar. Öncelikle, beni çevrenize kabul ettiğiniz için size en içten minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Bunun Kardeşlik içinde kolay bir şey olmadığının farkındayım ama siz çok nazik ve misafirperver davrandınız. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim."

Bleu mikrofonu standından çıkarır. "Özür dilerim. Bu podyum benim için fazla resmi."

Elinde mikrofonla kürsüye doğru ilerliyor. "Kocam ve kayınpederim erkek kardeşlerden sorumludur. Benim rolüm kardeşliğin kadınlarına hizmet etmek, bu yüzden kadın hizmetleri hakkında konuşmak istiyorum - daha doğrusu bunların eksikliği. Düşündüğüm pek çok şey var

Ama Şu an için en büyük endiŐem kadınların kendilerini koruyamaması. Onlara herhangi bir savunma becerisi  ğretilmedi. Tarikat'ın kadınlarımızı hedef almak gibi bir alışkanlığı olduğunun hepimiz farkındayız, bu nedenle bu sorunla mücadele etmek için bir çözüm üretmeye çalışmak istiyorum.

"Onlar tarafından kaırıldım. Torrence Grieve bana cinsel saldırıda bulunmaya çalıştı. 'Denedi' kelimesinin altını iziyorum. Başarısız oldu çünkü onu savuşturacak becerilere sahiptim. Bunu tüm kadınlarımız için istiyorum. Onlar bu gücü hak ediyorlar."

Bencilce ama bir yanım Bonny'nin bu konuya değinmesinden memnun, böylece erkeklerim ne olduğu konusunda netleŐtiler. Muhtemelen tecavüze uğrayıp uğramadığının sorgulamaları beni rahatsız etti.

"İyi bir oban sürüsünü korur ama daha iyi bir oban koyunlarına saldırıya uğradıklarında aslan olmayı  ğretir. Erkek ya da kadın, hepimiz kendimizi korumak için eşit eğitimi hak ediyoruz. Tarikat panik halinde. Liderlerinin ölümüyle zayıflamadıklarını kanıtlamak için çaresiz durumdalar. Sence kimin için gelecekler? Onları yenebilecek erkeklerimiz mi yoksa alt edebilecekleri kadınlarımız mı? Bir koyuna saldırmayı umarak gelip onun yerine bir aslan bulmaları ne kadar harika olurdu?"

Güvenilir bir kardeşin kızı elini kaldırdı. "Bir sorunuz mu var?" Bleu sorar.

Genç kadın ayağa kalkar. "Merhaba. Ben Lacey Taggart." "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Bizi aslan yapmak istediğini söylerken ne demek istiyorsun?"

"İlgilenenlere temel öz savunma dersleri verilmesini öneriyorum. Almak isteyen kadınlar için

Muay Thai'yi tavsiye ederim. Öğretilen beceriler en küçük kadının bile kendinden büyük bir erkek rakibi alt etmesini sağlar. İsterseniz bu gerçeği Leith Duncan'dan teyit edebilirsiniz."

"Gerçek hikaye," diye sesleniyor Leith ve gülüyor.
"Genç kız tek yumrukla beni ringin zeminine yapıştırdı."

"Kendini savunma derslerini vermeme yardımcı olacak mükemmel bir kişi var aklımda ama Muay Thai dersleri için birini bulmam gerekecek. Hamileliğim sırasında gerekli fiziksel mücadele benim için çok fazla olacak. Ama fiziksel savunma bu işin sonu olamaz. Ateşli silahları nasıl kullanacağınızı bilmeniz gerekiyor. Silah kullanmayı bilenler el kaldırsın -sadece kadınlar-."

Sadece üç kişi. Ve onlardan biri benim annem değil. Çok yazık. Bleu'nun bu sorunu görüp düzeltmek istemesine sevindim.

"Sadece birkaç el görüyorum. Bu beni şaşırtıyor. Bir an için Tarikat'ın bir üyesinin kötü niyetle peşinizde olduğunu varsayalım. Kaçırarak. Tecavüz. Cinayet. Her neyse. Ellerinizi kaldırın, kaçınız kendinizi ona karşı nasıl savunacağınızı öğrenmek ister?"

Torrie, Evanna ve Westlyn de dahil olmak üzere odadaki her kadın elini kaldırıyor. Eminim bu Abram'ı kızdırmıştır.

"Kendinizi savunmayı öğrenmenin ötesine geçerek, iş gücüne daha fazla fırsat sunmanın yollarını bulmak istiyorum.

Belki de bir evliliğiniz var ya da hak iddia ediyorsunuz ve çalışmak zorunda değilsiniz. Belki de böyle olmasını seviyorsunuz. Sorun değil, yani bu size göre değil. Ancak bağımsızlıkla ilgileniyorsanız, bu fırsat ilginizi çekebilir. Kardeşler, Derneğe nasıl katkıda bulunacaklarını seçmelidir.

Arkadaşlık. Pek çok kişi profesyonel olmayı, üniversiteye gitmeyi ve bir meslek ya da hizmet öğrenmeyi tercih ediyor. Kadınlara da aynı fırsat verilmelidir."

Abram elini kaldırır ama onaylanmayı beklemez. "Bir konuda kafam karışık. Savunma becerilerinizi ve silah kullanmayı ABD hükümeti için FBI ajanı olarak çalışırken mi öğrendiniz yoksa başka bir yerde mi öğrendiniz?"

Orospu çocuğu durmuyor.

Bleu hiçbir şeyi kaçırmıyor. "İlk olarak babam tarafından eğitildim. Bana zarar vermeye çalışanlara karşı kendimi korumak için gerekli becerilere sahip olmam onun için önemliydi. On iki yaşındayken tabanca kullanmayı öğrendim. Hedefimi asla ıskalamam. Ancak akademiye girene kadar yüksek güçlü tüfeklerin kullanımında ustalaşmadım."

"Bir zamanlar FBI için çalıştığınızı inkâr etmiyorsunuz, değil mi?" "Hayır. Bu doğru, neden inkar edeyim ki?"

Aferin kızıma. Kendini şeffaflaştırıyor. Bu onun tek savunması.

"Bir FBI ajanıydın ve şimdi Kardeşlik'in bir parçasısın. Bu şüpheli. Bleu'nun güdülerini şüpheli bulan başka kimse yok mu?" Sesi küçümseyici.

Halkımızın zihnine Bleu hakkında şüphe yerleştirmeye çalışıyor.

"Sin bir avukat. Mesleki kariyeri onu hukukun bir tarafına yerleştiriyor ama sadakati Yoldaşlık'tan yana. Aynı şey benim için de geçerli. Bir zamanlar ABD için kolluk kuvvetlerinde bir kariyerim vardı ama şimdi bağlılığım Kardeşliğe ait. Önceki işim kardeşliğimiz için faydadan başka bir şey değildir."

"FBI'dan ayrılalı bir yıldan az oldu. Baban bir ajandı, bu yüzden yasalara saygılı olarak yetiştirildin. Artık yasalara saygı duymadığına inanmamızı mı bekliyorsun?"

Bleu soğukkanlılığını koruyor ve Abram'ın suçlamalarından etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Yoldaşlığın bir sonraki lideriyle evlilik yemini ettim. Onun çocuklarına hamileyim, kardeşliğin gelecekteki liderlerine. Yasalara bu kadar saygı duyduğum için kendimi ve yavrularımın hayatını feda ettiğimi öne sürmenin gerçekten geçerli bir argüman olduğunu düşünüyor musunuz? Sanmıyorum.

Dahası, ben Amerikalıyım. Hala bir ajan olsam bile, İskoçya'da hiçbir yetkiye sahip değilim.

Kovuşturamayacağım bir örgüte sızmak için Edinburgh'a gelmem faydasız olurdu. Önerdiğiniz şey hiç mantıklı değil. ABD'deki tek bir kurum bile Yoldaşlık'ı umursamıyor."

"Sebebinize değinmediniz."

"Sadece bir tane var. Sevgi. Sinclair'i ve çocuklarımızı seviyorum, yasayı değil. Bu konuda net olmayan başka biri var mı yoksa Abram tek mi?"

Oda sessiz kalır.

"Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyarım. Aslında daha sonra kafa karışıklığı yaşanmaması için tüm soruların şimdi cevaplanmasını tercih ederim."

Arka taraftaki bir adam elini kaldırmadan önce oda bir dakika daha sessiz kalır. "Benim üç kızım var. On dört, on iki ve on yaşında. Onların güvenliği için endişeleniyorum, bu yüzden onlara sunmayı planladığınız şeyleri hangi yaşta öğretmelerini önerirsiniz?"

Eğilip Bleu'ya fısıldıyorum. "Birkaç ay önce Tarikat tarafından dövülen ve tecavüze uğrayan kızın babası."

"Tavsiye edilen yaş on iki ama kızların vücutları farklı oranlarda olgunlaşıyor. Kız erken olgunlaşırsa muhtemelen o kadar geç beklemenizi tavsiye etmem. Hiçbir Tarikat üyesi saldırmadan önce ona kaç yaşında olduğunu sormayacaktır."

Abram, Bleu'ya karşı şüphe uyandırmakta başarısız oldu. Halkımız onun geçmişi hakkında hiç endişeli görünmüyor. Kadınlar ve kız çocuklarının ebeveynleri, karımın bir zamanlar kim olduğundan ziyade güvenlikleri için neler planladığını duymakla daha çok ilgileniyorlar.

İçgüdülerim Abram'ın kendini kontrol edemeyeceğini söylüyordu, bu yüzden taşkınlık yapmasına hazırlıklıydım. Kontrolden çıkma ihtimaline karşı güvenliğin hazır olmasını emrettim. Artık dikkatler onun üzerinde olmadığına göre, sanırım törenden çıkarılmasının zamanı geldi.

Güvenlik adamlarımın onun için öne çıkmasını istiyorum. Onu kara bölgeye götürmek için emirler çoktan verildi.

Abram bu geceyi benim için mahvetti. Eve gidip karımla sevişmek yerine, ona karşı kefaretimi ödemek zorunda kalacağım. Bleu'nun peşinden gitmeyi seçtiği güne pişman olacak.

Soru-cevap beklediğimden uzun sürdü ama sonunda Bleu'yu dans pistine getirdim. "Sevgili Bayan Breckenridge. Kardeşlik şu anda sizinle son derece mutlu."

Parmaklarını saçlarımın önünde gezdirerek onları düzeltiyor. "Belki de. Bence onlar da en yeni Breckenridge liderlerinden oldukça memnunar."

Halkımızın beni sevmek gibi bir seçeneği yok. Ben onların lideriyim, bu yüzden dediğimi yapmak zorundalar. Bu bir anlaşma. Ama karımdan hoşlanıp hoşlanmayacaklarına kendileri karar verecek. Ve seviyorlar. Hem de çok. Gözlerinde ve ifadelerinde bir şey daha gördüm.

-Saygı ve hayranlık. "Söylediğiniz şeyler gerçekten hoşlarına gitti."

"Ben de öyle düşünüyorum ama spot ışıklarını senden çaldığım için özür dilerim. Planlarımız o kadar iyi karşılandı ki, onlar hakkında konuşmaya başladığımda duramadım."

Bleu'nun zeki olduğunu biliyordum ama bu gece beni kesinlikle şaşırttı. "Bunlar bizim planlarımız değil. Onlar sizin planlarınız. Her fikir sizin gelecek için gördüklerinizden doğdu. Bunun için tüm övgüyü sen alıyorsun."

"Kredi umurumda değil ya da buna ihtiyacım yok. Tek istediğim kadınlarımız için değişim görmek."

"Bunu gerçekleştiriyorsun ve bunun için seni sevecekler." Ben sevdiğimi biliyorum.

İki şarkı boyunca sallanırken onu yakınımda tutuyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve sessizleşiyor. Bunu söylemiyor ama tükenmiş durumda. "Ortalık sakinleşiyor, bu yüzden seni eve Sterling götürecektir. Kyle ve Blare de seninle gelecekler çünkü ilgilenmem gereken bir mesele var."

Avucuyla yüzümü okşuyor. "Daha önce bana eve döndüğümüzde olacakların sadece küçük bir kısmını tattığımı söylemiştin."

"Yine de yapacaksın." Alnından öpüyorum. "Yorgunsun. Eve git ve dinlen. Seni şaşırtmak için birazdan orada olacağım."

"Kötü bir şey mi oldu?"

"Evet. Abram oldu, ben de onu özel olarak ilgilenmem için kara bölgeye gönderdim." Bleu'ya yaptıklarının bu kadar aleni olduğu düşünülduğünde oldukça cömert olduğunu düşünüyorum.

"Onunla başa çıktım. Ve yapmaya çalıştığı şeyi başarmanın yakınından bile geçmedi."

Doğru. "Beni gururlandırdın ama o tüm kardeşliğin önünde sana karşı hareket etti. Sen benim karım olduğun için, yaptığı şey bana karşı bir ihanet eylemidir. Bunun kefareтини ödeyecek."

"Onu dövdürtecek misin?"

"Hayatının bir santim içinde." Ve ben bundan zevk alacağım. "Thane bu konuda ne diyor?" O büyüdü Avram'ın maskaralıklarından bir süre önce bıkmıştı. Kardeşini sevdiği için onları görmezden geldi ama Avram'ın torunlarının annesine saldırmasına göz yummayacaktı.

"Bu konuda bana karşı gelmeyecektir." "Uzun sürmesini bekliyor musun?" "İki saat. Belki üç."

"O zaman eve döndüğünde çıplak, ıslak ve istekli olacağım."

Mükemmel. Tam istediğim gibi.

Abram yüzüstü bağlanmış, sırtı açıkta. Kendini kurtarmak için savaşıyor ama nafiye. Bunu biliyor olmalı. "Ne yaptığını sanıyorsun, Sinclair?"

Abram'ın başında durup bir zamanlar en sevdiğim amcam olarak taptığım adama bakıyorum. Bu, olgunlaşmamış zihnimin onun yapabileceği kötülükleri kavrayabilmesinden önceydi. "Dedim ki

karıma karşı başka bir davranışa müsamaha göstermeyeceğimi söyledim. Uyarımı dikkate almamanın sonucu budur."

"Karınızın sadakatinin bizimle olduğuna inanıyorsanız aptalsınız."

"O benimle evlendi. Kardeşlik'in gelecek liderlerini taşıyor. Onun bizden biri olduğunu ve sonsuza dek burada kalacağını kabul etmen için ne gerekiyor?"

"Hiçbir şey beni buna ikna edemez."

"O zaman belki de iyi bir kırbaç sizi başka türlü ikna eder."

Sangster'a başımı salladım. "Başlayabilirsiniz."

Sangster'ın yüzünde bir sırıtış görüyorum. Ben de içimden sırıtıyorum. Bleu'ya yaptıklarından dolayı Abram'a diz çöktürmek içime neşe aşıyor.

Çok kuyruklu kırbaç Abram'ın sırtına çarpıyor ve acı içinde bağırıyor. Tam düşündüğüm gibi. Vurabiliyor ama kaldıramıyor.

"Karıma yaptığınız şeyler için kaç kırbaç uygun sizce? Olay başına on ile başlayalım mı? Bence bu adil olur."

"Kes şunu, Sinclair. Ne yaptığını görmüyor musun? O bizi birbirimize düşüren küçük bir sürtük." "Hayır. Bunu yapan sensin."

Sangster'dan kırbacı almak için elimi uzattım. "Onu ben alırım."

Bunu birden fazla kez söyledim. Bonny içimdeki ışığın karanlıkla savaşmasının tek sebebi. Ama artık içimde hiç ışık yok. Abram'a bakıyorum ve tek hissettiğim nefret. Sevindim çünkü yapmak üzere olduğum şey için buna ihtiyacım olacak.

"Hissettiğin her kırbaç, karıma karşı işlediğin suçların bir sonucudur. Seninle işim bittiğinde, bir daha ona karşı gelme fikrini aklından bile geçirmeyeceksin."

CHAPTER THIRTEEN

BLEUBRECKENRIDGE

Debra ve ben bir saattir ilk öz savunma sınıfımızla çalışıyoruz. İkimiz de eğitmenlik yapıyoruz ama bu işin arkasındaki fiziksel makine o. En az elli yaşında olmalı ve hiç terlemedi. Tam bir baş belası. Umarım onun yaşına geldiğimde ben de böyle formda olurum.

Sin bize eğitim merkezimize dönüştürmemiz için boş depolardan birini verdi. Binanın ortasına küçük bir eğitim arenasını inşa ettirdi. Oturma yerleri ringin her tarafını çevreliyor, böylece tüm kursiyerlerimiz nerede otururlarsa otursunlar izleyebiliyorlar.

Bize ağırlık ve fitness ekipmanları da sağladı. Ve çocuklar için bir kreş. Hiç beklenmedik bir şey. Kardeşlik'teki kadınlardan ciddi puanlar kazanıyor. Ve benim de.

Eğitimin aşırı fiziksel kısmına başlama zamanı geldi, bu yüzden Debra kendini savunma eğitmeni kıyafeti giydi. Kırmızı bir Michelin Adam'a benziyor. "Kim ilk olmak ister?"

Kimse gönüllü olmuyor.

Kız kardeşim ve en iyi arkadaşlarımın katılmasından mutluyum. Onlara sataşabilirim.

Ellison'a bakıyorum, öne çıkmasını işaret ediyorum ama o başını sallıyor. Westlyn ve Lorna da aynısını yapıyor.

"Haydi. Utanmayın. Hepiniz bir noktada bu bölümü yapacaksınız."

Odadaki en az olası kişi gönüllü olmak için ayağa kalkar.

Alanna Studwick. "Yapacağım."

Debra onun arenaya yaklaşmasını izliyor. "Bugünkü dersin sadece yetişkinler için olduğunu sanıyordum."

"Planım buydu ama babası isteyince bu kıza izin vermek zorunda kaldım. Güçlü bir geçmişi var."

En genç stajyerimiz Debra'ya yaklaşıyor. "Bana adını ve kaç yaşında olduğunu söyle."

"Alanna, ben de on dört yaşındayım. Ama yaşımdan yüzünden bana kolay davranma. Beni yatak odamdan alan Tarikat üyeleri beni döverken ve tecavüz ederken bunu yapmadılar."

Debra, Alanna'nın açıklaması karşısında şok olmuş gibi görünmüyor. Gerçekten şaşırmadığı için mi yoksa kız için soğukkanlılığını koruduğu için mi bilmiyorum. "Pekâlâ. Yapmayacağım."

Ona yaklaşıyorum. "Koruyucu başlıkları ve yastıkları giymene yardım edeyim."

Alanna elini uzatıyor ve ben de eldiveni üzerine geçiriyorum. "Yedi yaşındayken bir adam tarafından saldırıya uğradım. Tecavüze uğramadım ama ölüme terk edildim. Yaşadığın bazı duyguları anlayabiliyorum."

Ben ilk elimi bitirdiğimde o ikinci elini uzatıyor. "Sinclair bana saldıran adamları öldürdüğü için insanlar olanları sihirli bir şekilde atlatmam gerekiyormuş gibi davranıyor. Ben unutamıyorum. Her zaman bunu

düşünüyorum."

Takıntıyı benden daha iyi kimse anlayamaz. "Başına gelenler yüzünden hâlâ kızgın olman sorun değil. Öfkenizi iyilik için kullanın. Kendi yararınıza kullanın. Motivasyon kaynağınız olsun. İhtiyacınız olan becerileri öğrenmeniz için sizi harekete geçiren bir katalizör olsun ki bir daha asla başınıza gelmesin."

"Yaptığın bu muydu?"

Başımı salladım. "Erkekler daha büyüktür. Daha güçlü. Bunu değiştiremeyiz, bu yüzden daha hızlı ve daha zeki olmak için çalışmalıyız."

"Senin gibi olabilmem için bana bunları öğretmeni istiyorum."

İkinci eldiveni bağlamayı bitiriyorum ve koruyucu giysiyi başının üzerine itiyorum. "Bu derste öğrendiklerinizde yetkinleşin. Kendini savunmada ustalaştıktan sonra Muay Thai'ye geçeceğiz."

Alanna'da gördüğüm dürtü beni şaşırtmadı. Bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyor.

Ara vermeden önce altı kadınla çalışabiliyoruz. "İyi iş çıkardınız hanımlar. Yirmi dakika sonra tekrar minderde buluşalım."

Debra, Ellison, Lorna, Westlyn ve ben Sin'in benim için özel olarak inşa ettiği ofis alanına giriyoruz. Dersleri planlamak ya da biraz yalnız kalmak istediğimde kaçmak için kullandığım yer.

"Alanna çok sinirli bir çocuk," diyor Ellison. Sanırım onda gördüğü saldırganlıktan bahsediyor.

"Bunu dışarı çıkarması onun için iyi." Bir çıkış yolu bulmasının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. "Yaşının iki katı olan kadınlardan daha iyiydi. Dövüş sanatlarında ne kadar başarılı olacağına dair son derece büyük umutlarım var."

"Kardeşlik kadınlarının senin hakkında söylediklerini duyuyorum. Senin harika bir lider olduğunu düşünüyorlar. Senin onlar için yaptıklarını daha önce kimse yapmadı. Seni seviyorlar" diyor Ellison.

"Ben de onları seviyorum. Hepsi için en iyisinden başka bir şey istemiyorum."

İşte bu yüzden onların güvenliği ve eşitliği için çabalamaktan vazgeçmeyeceğim.

Sin, Lonca ile görüşmek için son dakikada Dublin'e gitti. Bu gece geç saatlere kadar dönmeyecek. Biraz kızgınım çünkü bu, bugünkü 18 haftalık ultrasonumu kaçıracağı anlamına geliyor.

Sin'in liderlik rolü, bebekler ve benimle ilgili pek çok şeyi kaçıracağı anlamına geliyor. Artık bunu kabullenmeliyim.

Ellison benimle. En azından bugün ve kalmaya ya da gitmeye karar verene kadar.

Edinburgh'daki kadın doğum kliniğinde tüm taramalarımı yapan ultrason teknisyeni Savannah bugün de sonogramımı yapıyor. "Bay Breckenridge nerede?"

"İş için uzakta." İrlandalı bir suç örgütüyle iyi ilişkiler içinde kalabilmek için yasadışı silah taşımakla meşgul. Ve muhtemelen düşmanımız olan üçüncü bir suç örgütünün yok edilmesini planlıyorlar.

"Kocanız ne tür bir iş yapıyor?" "Savunma avukatı."

"Onları göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki dayanamıyorum. Altıma işeyebilirim," diyor Ellison. Kıpırdanıyor, dizleri bacaklarını aşağı yukarı hareket ettiriyor.

Savannah asayı karnımın üzerinde gezdiriyor ve içimde büyüyen iki küçük canı yakınlaştırıyor. "Herhangi bir hareket hissettin mi?"

"Hayır." Ama çok istiyorum. Hiç çırpınma hissetmediğim için hayal kırıklığına uğradım. Bu hafta kesin hissederim diye düşünmüştüm.

"Yakında yapmalısın. Muhtemelen önümüzdeki on dört gün içinde."

Bu rutini iyi bilirim. Savannah her zaman önce belgelemesi gereken şeyleri yapar ve sonra eğlenceli şeyleri yaparız - küçüklerime casusluk yaparız. "Bugün çok hareketliler. Kız mı erkek mi olduklarını kontrol ediyor muyuz?"

"Evet!" Ellison ciyaklıyor.

"Hayır. Kocam ve ben sürpriz yapmaya karar verdik."

Ellison huffs. "Eğer öğrenmezseniz öleceğim."

Çok dramatik olabiliyor. "Şimdi ölmek bir trajedi olur çünkü doğduklarında ne olduklarını öğrenmek için etrafta olmayacaksın."

"Sen ve Sin bilmek zorunda değilsiniz. Bırak ben öğreneyim. Yemin ederim ağzımdan kaçırmayacağım."

Bu tam bir saçmalık. "Tanıdığım en büyük ağız sende var. Bunu sır olarak saklamana imkan yok."

"Yapabilirim. Yemin ederim."

"Hayır. Herkesin bizimle birlikte şaşırmasını istiyoruz." İnliyor. "Bunu bana yaptığınıza inanamıyorum."

"İster inanın ister inanmayın, bu benim ve kocamın ne istediğiyle ilgili. Seninle değil."

"Biliyorum ama ben heyecanlı bir teyzeyim. Onlara bir şeyler almak istiyorum."

Neden herkes her şeyi şimdi almak zorunda olduğunu düşünüyor? "Onlara hala bir şeyler alabilirsiniz, sadece onlar buraya gelene kadar cinsiyete özel bir şey alamazsınız."

"Sende bir azizin sabrı var. Hep öyleydin." Bu arada Ellison da bir şeyler atıştırıyor.

"Pekâlâ. Ölçümler bitti. Eğlence zamanı." "Evet!"

Ellison alkışlıyor, bana iki yaşındaki bir çocuğu hatırlatıyor.

bir kurabiye almak üzere. "Elli Teyze sonunda bebeklerini görebilecek."

Ayağa kalkar ve makinenin monitörüne gider. "Aman Tanrım. Kafa kafaya çarpışıyorlar gibi görünüyor."

"Kardeşlerin zaman zaman bunu yaptığını duyuyorum." "Çok erken başlıyorlar."

Ekranı dikkatle inceliyor, gözlerini bebeklerden hiç ayırmıyor. "Ne olduklarını mı görmeye çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Evet, öylesin." Ellison'ın acil servis deneyimi onu kadın doğum sonogramlarına ne kadar aşina yapıyor bilmiyorum ama bunları okuyabilecek kadar biliyor olması muhtemel. "Dur yoksa seni buradan g ö n d e r i r i m . "

"Bleu. Tek yaptığım bebeklere bakmak, tıpkı senin gibi."

Masum görünmeye çalışıyor ama omzunda oturan küçük şeytanın kulağına fısıldadığını görebiliyorum.

"Kıçını buraya getir ve otur. Şimdi."

Yerine oturuyor ama pis pis sırtıyor. "Gördün, değil mi?"

"Evet! Ama sadece bir tanesini seçebildim."

Şimdi sinirlendim. Ve belki biraz da kıskandım. Ben bilmiyorsam o da bebeklerimin ne olduğunu bilmemeli.

"Bilmekle ilgili fikrinizi değiştirirseniz, tek yapmanız gereken sormaktır."

"Hayır. Ve eğer ağzından kaçırırsan, yemin ederim seni asla affetmem." "Affetmem. Söz veriyorum."

Hayatı boyunca ağzını kapalı tutmayı hiç beceremedi. Şimdi de farklı olmayacağından şüpheleniyorum.

Doğum randevumdan çıkıyoruz ve ben kendimi özellikle somurtkan hissediyorum. "Özür dilerim, Bleu. Bilerek görmeye çalıştığımı düşündüğünü biliyorum ama öyle değildi. Asayı hareket ettirince ortaya çıktı. Yanılıyor da olabilirim. Onları okumaya o kadar aşina bile değilim."

Doğruyu mu söylüyor yoksa geri adım mı atıyor anlayamıyorum. "Artık bu konu hakkında konuşmayalım."

"Öğle yemeğine ne dersin? Ya da belki alışveriş?" diyor. Öğle yemeği kulağa harika geliyor. Tam olarak ne istediğimi biliyorum.

Haggis.

Ellison'ı en sevdiğim hızlı servis restoranına götürüyorum. Menüdeki ürünlere benim kadar aşık değil.

Tabaklarımız geldi ve o benim yemeğime baktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç görünümlü bok."

"Hamile kalana kadar ben de öyle düşünüyordum. Şimdi sürekli canım çekiyor." Bu çılgınca.

"Bu çok yanlış, her ne ise."

Çatalımdaki bir lokmayı ona doğru uzattım. Ondan iğrendiğini biliyorum. Zaten bu yüzden yapıyorum.

"Güzelmiş. Denemek ister misin?"

"Hayatta olmaz," diye hırslıyor.

"O zaman benim için çok daha fazlası."

Ellison eğilir ve çatalını yere bırakır. "Sorun ne?"

Burger iyi değil mi?"

"Sorun değil."

Bir şeyler oluyor. "Yemek yemiyorsun."

"Bebekleri ve gidersem her şeyi nasıl özleyeceğimi düşünmeden edemiyorum."

Ellison'ın hazır olduğunda bu konuyu açmasını istedim. Sanırım bu zamanı geldi demek. "Seni burada istediğimi zaten biliyorsun. Sin de kalmanı istiyor." Jamie'nin de onun kalmasını istediğinden şüpheleniyorum.

"Bunu çok düşündüm. Ayrılabilceğimi sanmıyorum."

"Edinburgh'da kalmaya karar verdiğinizizi bana bu şekilde mi söylüyorsunuz?"

"Sanırım öyle."

"Geçici olarak mı?"

"Uzun vadeli kalmak istiyorum."

Bu da üye olması gerektiği anlamına geliyor. "Bizden biri olarak mı?"

Omuz silkiyor. "Bu konuda çözülmesi gereken çok şey var, sanırım her şey buna bağlı."

Ellison, Yoldaşlık tarafından zarar görmekten daima korunacaktır.

O benim kız kardeşim ama aramızdaki ailevi bağlar kardeşliğin onu başkalarının zarar vermesinden korumasını gerektirmiyor. Bizimle olan bağı onu tehlikeye attığı için bu tehlikeli bir durum.

Kadın eşitliği konusunda benden daha büyük bir savunucu olmadığını biliyor, ancak gerçek şu ki, öne çıkıp sorumluluk alacak bir Yoldaşlık üyesine ihtiyacı olacak

onun için. "Keşke seni Sin'in yemin törenine götürebilseydim. Yoldaşlık'taki tüm bekarlarla tanışmak için mükemmel bir fırsat olurdu."

"Benim için neredeyse ölene kadar dövülmeye gönüllü olacak bir adam arayacağımı bilmek garip hissettiriyor. Bu konuda doğru hissetmiyorum."

"Dayanıklılık, Yoldaşlık için normal bir uygulamadır. Zayıfları ayıklamanın sert bir yoludur, bu yüzden sadece güçlü bir adamın sizi talep etmek için öne çıkacağını bilin."

"Eğer bunu yaparsam kesinlikle güçlü birini istiyorum."

Yoldaşlık'ta zayıflar olduğundan pek emin değilim. "Endişelenme. Sin sana harika bir eş bulacağından emin olacaktır."

"Kayınbiraderimin bana koca bulması kulağa hiç de romantik gelmiyor. Ya da seksi."

Sonunda kiminle birlikte olabileceğine bakmazsanız sanırım olmaz. "Jamie gibi biri olsa bile mi?"

"Onun gibi biriyle birlikte olmayı umursadığımı söyleyemem." "Ya onunla eşleşseydin?" Jamie bir ilişki. Bildiğim kadarıyla müsait.

"Onu ağzımın suyunu akıtmaya değer bulduğumu zaten biliyorsun ama benden etkilendiğini sanmıyorum."

Ellison çok güzel. Ve çok komik. Aslında Jamie'nin onun için harekete geçmemiş olmasına şaşırdım. "Bunu sana söyleten ne?"

"Hiç ilgi göstermedi."

Ellison kardeşliği anlamıyor. "Yoldaşlık dünyası karmaşık bir dünyadır. Hiçbir kardeş

ağır bir cezayı göze almadan bir kadın için bunun dışında."

"Sizden biri değilsem ve biri beni sahiplenene kadar Yoldaşlık'ın bir parçası olamayacaksam potansiyel bir eşı nasıl bulacağım?"

Bu bir çeşit yumurta mı tavuktan tavuk mu yumurtadan çıkar muamması. "Geçerli bir soru. Bence bir tür sosyal etkinlik düzenlemeliyiz, böylece kardeşliğin bekarlarıyla tanışabilirsin."

"Kardeşlik bekarları. Bir reality şov olmalı." Umm ... hayır. "Sanmıyorum."

Koltuğuma geri oturuyorum ve tuniğimi çekiştiriyorum. "Artık gerçek hamile kıyafetleri almaktan kaçınamıyorum. Tüm bol ve esnek kıyafetlerimi eskittim."

"Ugh! Korkunç hamilelik gardırobu. Sakın o lanet hamile tulumlarını almaya kalkma."

Tanrım, bu şeyler iğrenç.

"Bebekler için bir şey alamazsam, belki sana bir şeyler almak yeterli olur. Eve gitmeden önce alışveriş yapalım. Eminim Kyle ve Blare bize bir anne-ben mağazasında eşlik etmekten başka bir şey istemezler."

"Eğer onlara bunu yaptırırsam benden nefret ederler." "Bunu yapmaları için gerçekten kötü bir şey yapmış olmalılar. seni korumakla görevlendirildi."

Tam tersi olduğuna eminim. "Gerçekten doğru bir şey yaptıklarını hayal ediyorum. Kocam bana ve çocuklarına göz kulak olmaları için onları seçmedi çünkü işe yaramaz olduklarını kanıtladılar."

"İkisi de çok kötü görünüyor. Ne yaptıklarını düşünüyorsun?"

Üç masa ötede oturan iki koruyucuma bakıyorum. Bana askerleri hatırlatıyorlar. Kısa saçlı. Kaslı. Taş suratlı. Sessiz kalmaktan memnunar. "Öldürdüler. Hem de çok."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hiç şüphesiz."

"Sin öldürdü mü?"

Bu soruya cevap vermeyi düşünüyorum ama kalacaksa gerçeği bilmesi gerektiğine karar veriyorum. "Evet. Ve eğer bize katılırsan, kocan da katılacak. Onun hayatının bu kısmıyla başa çıkmaya hazır olduğundan emin olsan iyi edersin. Yaptığı şeyleri anlatması gereken zamanlar olacaktır. Hatta başa çıkılamayacak kadar ağır geldiği için omzunuzda bir bebek gibi ağlayabilir. Ve siz ona izin vereceksiniz. Onu karanlıktan kurtaran ışık olacaksınız. Çirkinliğin güzelliği sizi daha da yakınlaştıracak olmasındır."

"İlk seferin en kötüsü olacağını tahmin ediyorum. Sen nasıl üstesinden geldin?"

"Sin, kendini savunma sınıfımızdaki kız Alanna'yı döven ve tecavüz eden üç adamın peşine düştü. Bana kıza yaptıkları korkunç şeyleri anlattığında, yapabileceği tek şeyi yaptığını anladım -kendi başının çaresine bakmak. Masum bir genç kıza karşı yapılan bir yanlışın intikamını alacak bir adamla birlikte olduğum için mutluydum. Onun gibi biri benim için böyle bir şey yapsaydı, ne kadar farklı biri olabilirdim diye düşündüm."

"Başına gelenlerden nefret ediyorum ama bu seni bugünkü haline getirdi. O kişiden çok hoşlanıyorum."

"Hayatım boyunca gerçek benliğimi senden saklamışım gibi hissediyorum. Sonunda gerçek beni tanıdığın için mutluyum."

"Ben her zaman gerçek seni tanıdım. Tüm bu diğerk şeyler sadece ayrıntı."

Ellison yeni hamile elbiselerimden birini askıya yerleştiriyor. Yakası metalik boncuklarla süslenmiş siyah bir elbise. "Bu çok şirin. Bence bebekler doğduktan sonra bunu taytlarla giyebilirsin."

Onlar gelene kadar çadır giymekten bıkaıma eminim. "Ya da hamile kaldığında senin için saklayabilirim."

"Bebėim olduğunda bu elbisenin modası geçmiş olacak." Hayır. Bu planımı mahveder.

"Bebeklerimizin bizim gibi yakın yaşlarda olmasını istiyorum."

"ocuklarımızın yaşlarının bu kadar yakın olmasını planlıyorsanız beklentileriniz yüksek demektir. Bu da önümüzdeki yıl içinde bir koca bulup hamile kalmam gerektiği anlamına geliyor. Bu hayatımı tamamen ileri sarmak olur."

Olabilir. "Sin ve benim planladığımdan çok daha erken bebek sahibi olduğumuzu kabul ediyorum ama kader ve ben aynı takvimi paylaşmıyorduk. şu anda bundan daha fazla memnun olamazdım."

"Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Breck gibi bir kocayla zor değil.

"Günah her şeyi değiştirdi. Beyaz şvallyenin bana göre olmadığını fark ettim. Ben alfa kurdu tercih ederim. O beni yutmaktan asla ekinmez."

"Kahretsin. Bu çok ateşli."

Ne kadar yakıcı olduğunu hayal bile edemez. "Her yönden alfa mı?"

"nemli olan her şekilde."

Kapı çalındı. Yeni hamile kıyafetlerimi giymenin tam ortasıındaydım, bu yüzden banyoya doğru koştım. "Eminim Kyle ya da Blare'dir. Ne istediklerine bakar mısın?"

Ellison banyoya girdiğinde saçlarımı at kuyruğu yapıyordum. "Arayan Kyle'dı. Bay Breckenridge'in seni görmeye geldiğini ve Blare ile ona gecenin geri kalanında izin verdiğini söylememi istedi. Kyle sabah göreve döneceklerini söyledi.

Thane, Sin ile Dublin'e gitti. Kalbim hemen çarpmaya başladı. "Aman Tanrım. Bir şey oldu."

Oturma odasına koşuyorum.

"Aman Tanrım. Sanırım beni gördüğünüz için heyecanlandınız."

Abram. Beklediğim Bay Breckenridge değil ama şikayet etmeyeceğim. En azından Thane kötü haber vermek için burada değil. "Neden buradasın?"

"Kocanız bana altmış kırbaç vurduğundan beri konuşma fırsatımız olmadı. O kardeşlik işleri için uzaktayken arayış kapatabiliriz diye düşündüm." Günah Abram'a altmış kırbaç mı indirdi? Bunu bana söylemedi.

Ellison kapıya geldiğinde Abram'ın sırtı dönük olduğu için onu göremiyor. Elini ceketinin içine soktuğunda kısa bir süre gözlerini kaçırıyor, ben de hızlıca başımı sallayarak gitmesini işaret ediyorum. Hemen geri çekildi.

"Ne istiyorsun?"

"Sen gelene kadar benim dünyamda her şey oldukça mükemmeldi."

Bu konuda mızızlanacağına inanamıyorum. Ondan daha iyisini beklerdim. "Kusurlu bir dünyada bize katılmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Zirvedeydim ama şimdi hiçbir şeyim yok."

Acaba onu atamaya karar verdiklerinde Abram bugün olduğu kişi miydi? Eğer öyleyse, bu kötü bir karardı. "En tepedeydin çünkü Thane ve Sin seni geçici olarak oraya yerleştirdi. Hiçbir zaman gerçekten senin olmadı."

"Yıllarca Sinclair'in sorumluluklarını üstlendim, o ise eğlendi ve istediği kadınla birlikte oldu. İnanın bana, onlardan çok vardı. Demir yumrukla yönettim. Çok iyi bir iş çıkardım ve fedakârlığım için çok az minnettarlık gördüm."

Tam bir psikopat. "Bence fedakarlık, liderlikteki ikinci rolünüzü tanımlamak için kötü bir kelime seçimi."

"Kullandığımız isim ne olursa olsun, her şey senin yüzünden sona erdi."

Suçu Abram'a atmak gibi. "Stajını bitirdikten sonra Sin'in onun yerini alması kararlaştırılmıştı. Ben işin içine girmeseydim bile bu olacaktı."

"Yıllardır olduğu gibi devam etmekten memnun olurdu ama siz onun aklına fikirler soktunuz. Evlilik. Bebekler. Sen beni kapı dışarı ederken, Kardeşlik'i ikili bir güç merkezi olarak yönetmek için bir araya gelmek."

Konuşmamız uzadıkça bana daha da yaklaşıyor ve beni alarma geçiriyor. "Kyle ve Blare seni söndürmeden önce geri çekilmelisin."

Cebinden silahını çıkarır ve konuşurken etrafta sallar. "Onları gönderdim. Bir molaya ihtiyaçları vardı, bu yüzden bu gece senin koruyucun benim."

Abram kocamın amcası. Kyle ve Blare yaşadığımız sıkıntıları bilmiyorlar. Onlar için bir sebep yok

Abram'ın bana zarar vereceğini sanmıyorum. Güvenliğim için endişelenmeden gittiklerine eminim.

Zeki bir insan, beyninin yerine tabanca kullanan birini alt edebilir. Her zaman söylediğim bu değil miydi?

"Yeğeninin karısını ve çocuklarını öldürerek ne kazanacağını sanıyorsun? Eminim bunun senin için iyi sonuçlanacağını düşünmüyorsundur."

"Belki de değil, ama bu beni çok memnun edecek."

"Bunu yaparsan günah yaşamana asla izin vermez. Beni öldürmek senin ölüm cezan olacak."

"Ben olduğumu bilmeyecek. Tarikat seni ziyaret etmiş gibi göstereceğim."

Bir planı var. Bu da demek oluyor ki bu sadece onun aklına gelmedi ama onu her şeyi düşünmediğine ikna etmeliyim. "Kyle ve Blare'i gönderen sendin. Sin'e söylemeyeceklerini mi sanıyorsun?"

"Ölürlerse ölmezler." Kusursuz bir plan olmayabilir ama bu kısmı düşündüğü belli. Yaratıcılığının olmaması onu bu planı uygulamaktan alıkoymuyor.

Hayal görüyor. Yakalanmayacağını düşünüyor çünkü ona göre bunun için fazla zeki.

"Silahını bırak yoksa ateş ederim." Ellison kapının girişinde durup Beretta'yı doğrudan Abram'a doğrulttu.

Harry'nin tabanca kullanmayı öğrettiği tek kızı ben değildim. Bu prenses atış poligonunda kendi başının çaresine bakar. Bazen beni bile geride bırakıyor.

Abram gözlerini benden ayırıyor ama silahını ayırmıyor.

"Ah.

Sevgili Rahibe kurtarmaya mı geliyor?"

"Seni vurmak istemiyorum ama kız kardeşimi korumak için vuracağım.

Şimdi silahını indir."

Abram ondan uzaklaşıyor ve kolunu sabitliyor.

Göğsüme nişan alıyor. Kalbimi.

Sırıttıyor. Çünkü kazandığını düşünüyor.

Ellison'ın ilk kurşunu sağ omzuna isabet etti. İkincisi sağ kolunun üst kısmına.

Sendeleyerek duvara doğru gider ve destek için duvarı tutar. Silahı düşürüyor, yere düşmeden önce duvara bir mermi isabet ediyor. Silahı elinden almak için hızla hareket ediyorum.

"Aman Tanrım. Ben ne yaptım?" Ellison çılgılık atıyor. Eliyle ağzını kapatırken gözleri büyüyor.

Güvenceye ihtiyacı var. "Başka seçeneğin yoktu. Beni öldürecekti."

Abram kımıldamıyor. Gözleri kapalı. Ahşap döşememde kanıyor.

Onu değerlendiriyor. "Nefes alıyor ve kalbi atıyor."

Kalp atışı, kalpsiz olduğunuzda başarılması zor bir şeydir.

"911'i ya da burada her ne deniyorsa onu aramalıyız."

Aklını kaçırmış. Ona yardım etmesi için kimseyi aramıyorum. "Aradığım tek kişi Sin."

Telefonumu aldım ve kocamı aradım.

Ellison, Abram'ın yanında yere oturur. "Kim bu adam?"

"Abram Breckenridge. Sin'in amcası. Jamie ve Westlyn'in babası."

"Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!"

Az önce Jamie ve Westlyn'in babasını mı vurdum?" Sin

cevap verir. "Merhaba, benim tatlı Bonny'm. Beni

özledin mi?"

"Bir sorunumuz var."

Sin için olayları anlattım. İyi olduğumu öğrenince rahatlıyor ama Abram'ın işini bitirmek için bir sonraki uçakla eve dönmeyeceğinden emin değılim. Çok kızgın.

"Oturma odamızın zemininde baygın ve kanlar içinde yatıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu karmaşıa senin düzeltebileceğın bir şey değıl. Onu alması için Jamie'yi arayacağım. Bir sonraki uçakla eve gideceğım, böylece bu işi çabucak halledebilirim."

"Ona ne yapacaksın?"

"Başıa seçeneğım yok. Yaşamasına izin vermek, bunu tekrar denemesi için ona bir fırsat daha vermek demek. Bir dahaki sefere başarılı olabilir. Bunun olmasına izin veremem."

CHAPTER FOURTEEN

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Dublin'den eve geldiğimde sabahın erken saatleri, hâlâ zifiri karanlık. Yatak odamıza girdiğimde Bleu kıpırdanıyor ve lambayı yakıyor. "Hey."

Yatağın onun tarafına gidip onu kollarıma çekiyorum. "Sana hiç zarar verdi mi?"

Kollarını bana doluyor ve sıkıyor. "Biz iyiyiz."

Bir anlığına ona sarıldım, kokusunu içime çektim. Şeftaliler ve kiraz çiçekleri.

"Senden nefret ettiğini biliyordum ama bunu yapabileceğinden hiç şüphelenmemiştim." Bilseydim, onu çoktan kendim öldürmüş olurdum.

"Bir psikopat harekete geçene kadar kimse onun neler yapabileceğini gerçekten bilemez."

"Abram için geldiğinde Jamie nasıldı?" Ben sordum.

"Tam bir karmaşa. Ellison da bir o kadar kötü." Eminim öyledir. Bleu'nun kız kardeşinin alışık olduğu hayat bu değil. Daha önce kimseyi vurmadığına eminim.

"Ellison seni ve bebeklerimizi kurtardı. Bunun için ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıyım."

Bleu kravatımı çekiştiriyor. "Bunların hepsini çıkar ve benimle yatağa gir."

Takım elbisemi çıkarıp köşedeki sandalyenin üzerine atıyorum, sonra da yanına tırmanıyorum. "Daha iyi misin?"

Lambayı kapatıyor ve bana yaklaşıyor. Başını göğsüme koyuyor ve bacağına benimkinin üzerine atıyor. "Çok."

Elimi kolunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Evine gidip ona bir kurşun daha sıkıkmamamın tek nedeni önce senin yanına gelmek istememdi. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

Elimi karnına götürüyorum. Bu ay büyüme atağına kalktı. Karnındaki şişlik derisinin altında bir kavun gibi hissediliyor. "Minikler nasıl?"

"Bugün ikisi de mükemmel görünüyordu."

Ultrasonda Bleu'nun yanında olamamak acı vericiydi. Bir dönüm noktasını daha kaçırdığım anlamına geliyor. "Bana onlardan bahset. Son taramadan bu yana çok büyüdüler mi?"

"Bu kadar çok olduğuna inanamadım. Çok komiktiler--şimdiden kafa kafaya vermişlerdi."

Mitch ve bana çok benziyor. "Erken başlamak." "Ellison da öyle dedi."

İçimde bir his var. "Bence ikisi de erkek." "Bunu sana söyleten ne?"

"Sadece bir önsezi. Henüz bir şey hissetmiyor musun?"
Annelerin bir tür özel sezgileri olduğunu sanırdım.

"Hiçbir şey. Nada."

Savannah bu taramayla cinsiyetlerini söyleyebileceğini söyledi. "Arkamdan iş çevirip öğrenmedin değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Onunla olamadığım için kendimi çok suçlu hissediyorum. "Kaçırdığım için üzgünüm. Gerçekten orada olmak istedim. Yemin ederim bunun bir daha olmasına izin vermemek için elimden geleni yapacağım."

Elleri omuzlarımda, gergin kaslarıma masaj yapıyor. "Sorun değil. İş için uzakta olman gerektiğini anlıyorum. Bu hayal kırıklığı yaratıyor çünkü seni hep yanımda istiyorum ama kızgın değilim."

Bleu bana hiçbir konuda bok vermez. Onu hak etmiyorum. "Böyle anlayışlı bir karım olduğu için çok şanslıyım."

Ayağa kalkıyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Elim vücudunun yan taraflarında gezinirken boynunun yan tarafını öpüyorum. "Senden uzak olmayı sevmiyorum. Yakın olmak istiyorum. Sorun olur mu?"

"Her zaman."

Yatağın ayak ucundaki şiltenin altındaki örtüleri açmak için hareket ediyorum ve yukarı doğru hareket ederken bacaklarını öperek vücuduna sürünüyorum. İç uyluğunun derisini ağzıma alıyorum. Bıraktığımda şapırdayan bir ses çıkarıyor. "Beni özledin mi?"

Parmakları saçlarımdan geçiyor, tırnakları kafa derimi hafifçe kazıyor. "Korkunç."

Yüz yüze gelecek şekilde hareket ediyorum ve bacaklarını ayırıyorum.

Yumuşak ve pürüzsüzler. "Yeni tıraş edilmiş. Sevdim."

Onu öpmeye çalışıyorum ama başını sallayarak ağzını geri çekiyor. "Fırçalamam lazım."

Çenesini kavrayıp yüzünü olduğu yerde tutuyorum. "Umurumda değil."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ama o inatçı, açmayı reddediyor. "İnatçı göt."

"Sert kıç." Yanaklarımı avuçluyor, parmak uçlarını

yanaklarıma batırıyor.

Ağzımı çenesinin üzerinden boynuna doğru götürürken kıkırdıyorum. Uyluklarının arkasından kavrayarak onları yukarı ve birbirinden ayırıyorum.

Ayak bileklerini sırtımın arkasına kilitliyor ve bacakları beni tamamen sarıyor. "Seni etrafımda hissetmeyi seviyorum."

Parmaklarımı onun yarığında gezdiriyorum. İstediğim kadar ıslak değil ama bunu düzeltebilirim.

"Sence küçük vibratörü kullanmak güvenli mi?" "İçine sokmadığın sürece neden olmasın bilmiyorum."

Üç şey istiyorum: Gecenin olayını unutturmak, onu sıırıslıklam ıslatmak ve ona muhteşem bir orgazm yaşatmak. "Hadi oynayalım."

Komodinin üst çekmecesinden mermisini getirdim. Düğmeyi açıyorum ve küreyi dış dudaklarını kızdırmak için kullanıyorum. Karanlıkta olduğumuz için onu göremiyorum ama yavaş, derin nefesler duyuyorum - onu başarıyla ısıttığının ilk işareti.

Vibratörü girişine bastırıyorum. Nefesi daha da yükseliyor. Yavaşça yarığından aşağı yukarı sürüklüyorum. Kısa sürede kayganlaştı ve içine girmem için hazır hale geldi.

Ucumu onun girişine yerleştiriyorum. İçine girmeden önce oradaki nemin içinden geçirip kayganlaştırıyorum. İçeri girdiğimde, küreyi birleşmemizin üzerindeki klitorisine bastırıyorum. Bacaklarını iki yana açıyor ve kalçalarını yukarı doğru pompalıyor.

Bu küçük vibratör çok güçlü. Cehennem gibi uyarıcı, benim için bile.

"Ohh... kahretsın."

Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. "O kadar iyi, ha?" "Oh... evet. O kadar iyi."

Mermiyi klitorisine doğru tutarken içeri ve dışarı ittim.
"Ben yokken seni çok özledim."

Yüzüme uzandı ve beni öpmek için aşağı çekti. Hâlâ dili yok. "Ben de seni özledim. Yatağımızda yalnız olmaktan nefret ediyorum."

Yavaşça hareket ediyorum, karnımın sert çıkıntısının karnıma baskı yaptığına dikkat ediyorum. Vücut ağırlığımın daha fazlasının ona baskı yapmasına izin verdikçe merminin titreşimi yoğunlaşıyor. Bacaklarını sertçe etrafımda sıkıyor. "Kahretsin. Şimdiden geliyorum."

Kasılıyor, beni sertçe kendine doğru çekiyor. Etrafımda dönüyor. İçsel bir güç sikimi kavırıyor, sahip olduğu her şey için onu sağlıyor. Bu her seferinde benim felaketim oluyor.

Tamamen boşaldığımda ve doyduğumda, onun yanına yuvarlanıyorum. Elini bulup öpmek için ağzıma götürüyorum. "Bu harikaydı. Hızlı ama yine de harikaydı."

"Elimde değil. Aşağıdaki her şey şu anda çok hassas. Tek bir dokunuşla patlamaya hazır bir dinamit gibi."

"Şikayet etmiyorum."

Sessizleşiyoruz. Rahatladım, gözlerim kapalı. Beni bilincime bağlayan sadece yıpranmış bir iplikmiş gibi geliyor.

Harika seks en iyi uyku ilacıdır.

Telefonum çaldığında uykuya dalmadan hemen önce o alemdeyim. Görmezden gelmeyi çok isterdim ama bu bana bahşedilmiş bir lüks değil.

Babam arıyor.

"Abram'la birlikteyim. Seni ve Bleu'yu soruyor."

Bu dikkatimi çekti.

Karımı öldürmek için evime geliyor ve sonra da onu ziyaret etmemizi mi istiyor? Aklını kaçırmış. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Hiç de değil."

Ben de onu görmek istiyorum. Ona öleceğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Ve çabuk değil. "Yola çıkıyoruz."

Bleu, Abram'ı görmeye gitmeye pek hevesli değil. Gitmek zorunda olmadığını söyledim ama o da benim gibi. Şeytanın bizden ne istediğini merak ediyor.

Abram'ın yatak odasına girdiğimizde. Krallara layık lüks çarşafarla kaplı, sayvanlı devasa bir yatakta yatıyor. Etrafı onu sevenlerle çevrili. Torrie, Jamie, Evanna ve Westlyn.

Bir zamanlar benim de onu sevdiğime inanmak benim için çok zor.

Ama artık yok. Ona karşı nefretten başka bir şey beslemiyorum.

"Bizi yalnız bırakın," der yakın ailesine. "Thane, Sinclair ve Bleu ile konuşmam gereken şeyler var."

İlk sözleri Bleu için. "Beni oturma odanızda yerde yatarken öldürebilirdiniz. Ama öldürmedin. Bence bunun nedeni Fellowship'e sadık olman."

Bleu sırtıyor. "Karakterimi çok abartıyorsun."

"Kendi sağduyuna karşı gelmiş olabilirsin ama yine de bana yardım etmesi için Jamie'yi aradın. Bu da sana hayatımı borçlu olduğum anlamına geliyor."

Bunu yumuşatmaya çalışıyor. "Daha fazla tutunamayacağın bir hayat çünkü bana başka seçenek bırakmadın. Seninki en büyük ihanet ve başka bir ihanet olmayacak. Sen ailem için bir tehditsin ve Kardeşlik kurallarına göre hayatına son vermek için her hakka sahibim."

"Duygularını anlıyorum Sin, ama seni buraya yaptığım şeyin kefaretinin ödemen için çağırdım. Bir takas yapmak için. Karının en çok istediği şeye karşılık benim hayatım."

Tabii ki yaşayabilmek için takas yapmak istiyor. "Hayır. Karıma karşı bir girişimde daha bulunabilesin diye seni canlı bırakmayacağım."

"Hayatıma o son vermedi ama fırsatı vardı. Onu bir daha asla öldürmeye çalışmayacağım. Sözüme güvenebilirsiniz."

Yaşamalarına izin verdiğim için beni pişman etme şansını ona veremem. Bedeli çok ağır olur. "Ona bir sonraki bıçağı saplayana kadar bunu söyleyeceksin. Sana bir daha asla güvenemem."

Bleu elini koluma koydu. "Bana en çok istediğim şeyi verebileceğini söyledi. Ne önerdiğini duymak isterim."

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirliyor. Kızın dikkatini çekmişti ve bunu biliyordu. "Amanda Lawrence'ın cinayetiyle ilgili gerçeği ortaya çıkardım."

Karımın çektiği eziyeti kendini kurtarmak için kullanacak. "Senin onurun yok. Kardeşlik için bir utanç kaynağısın ve dünyayı senden kurtarmaktan mutluluk duyacağım."

"O zaman kendinize hangisini daha çok istediğinizi sormanız gerekecek: beni öldürmek mi yoksa karınızın arayışına son vermek mi, ki bu onu çok mutlu edecektir."

"Beni gerçeklerden mahrum mu bırakacaksın?" diye soruyor babam. "Edeceğim, yeter ki bu bilgiyi bir koz olarak kullanabileyim. pazarlık k o z u."

"Ne söyleyeceğini duymak istiyorum." Bleu tereddüt etmez, teklifinin sonuçlarını düşünmek için zaman ayırmaz.

"Öğrenmeyi o kadar çok istiyorsun ki, sana yaptığı onca şeyden sonra yaşamalarına izin vermeyi mi tercih ediyorsun?"

Cevabı zaten biliyorum. "Evet."

Abram hayatını sürdürecektir ama Kardeşlik içinde yaşamayacak. Bu konuda boyun eğmeyeceğim. "Bunu kabul edeceğim çünkü Bleu'nun istediği bu ama bazı şartları var. Şu andan itibaren Kardeşlik'ten sürgün edildin. Yakın ailen de dahil olmak üzere hiçbirimizle temas kurmayacaksın. Torrie, Jamie, Evanna ya da Westlyn'i bir daha asla görmeyeceksin."

Karısı ve çocuklarıyla bir daha asla görüşemeyeceğinin söylenmesine hiçbir tepki vermeden, gecikmeden cevap veriyor. "Tamamdır."

Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. "Devam edin."

"Kardeşlik, ABD'deki ilk kumarhanesini Doksanların başında Mississippi sahilinde. Amanda Lawrence bizim için blackjack dağıtıcısı olarak çalışmaya başladı."

"Bunu hiç bilmiyordum," diyor babam.

"Onu bir zamanlar işe aldığımızdan haberiniz yoktu çünkü bizimle olan görevi siz babamın yerini almadan önce sona ermişti. Kardeşlik'e ait bir tesiste çalıştığından da haberi yoktu. Bu yüzden yıllar sonra onunla tanıştığınızda bu konu gündeme gelmedi. Kıyıdaki kumarhanenin kapıları yaklaşık bir yıl açık kaldıktan sonra iki milyon ABD doları kayboldu.

Amanda Lawrence da öyle."

Bleu elini kaldırır. "Annemin Kardeşlik'ten çaldığını söyleyeceksen şimdi durabilirsin."

"Annenizin hırsız olduğuna inanmamızı sağlayacak hiçbir kanıt yok. O kadar paraya erişimi olmayan bir satıcıydı. Ama hırsızlık olayını tesadüfen öğrendiğini ve kaçtığını düşünüyorum. Quinn Stroud adında bir adam suçtan sorumlu tutuldu, ama büyük olasılıkla suç ona atıldı."

Onay için babama bakıyorum. "Bu kadarı doğru. Para kayboldu ve Stroud suçlandı."

"Hırsızın annemin katili olduğuna inanıyorsun, peki o kim?" Bleu soruyor.

"O kumarhaneyi inşa ettiğimizde, babam birçok kardeşimizi çalışması için oraya gönderdi. Orayı işletmek için kumarhane yönetimi konusunda uzman birine ihtiyacımız olduğu açıktı. Todd Cockburn onun seçimiydi," diyor Abram.

Edinburgh kumarhanemizin şu anki pit patronu Todd Cockburn, Bleu'nun şüphelilerinden biriydi ancak soruşturmasının başlarında onu görevden aldı.

"Yıllar sonra Tunica, Mississippi'de mevcut bir kumarhaneyi satın aldık. Todd'u yönetmesi için oraya taşıdık. Amanda farklı bir kumarhanede çalışıyordu ama Tunica küçük bir kasaba. Muhtemelen yolları bir noktada kesişmiştir."

Bleu bir ayağından diğerine ileri geri sallanıyor, dudağını çiğniyor. Düşünüyor. Şüpheli duvarının önünde dururken de aynı şeyi yapıyor. "Annemin Thane ile ilişkisi vardı. Todd bunu bilseydi, annemin kıyıdaki kumarhane olayı hakkında konuşmasını engellemek için her şeyi göze almış olması çok muhtemel."

Parçalar uyuyor. Abram bir şeylerin peşinde olabilir. "Sana hayatımı borçlu olduğum için ve bu size hiçbir şeye mal olmayacak. Amanda ve Todd birlikte çalışırken bir yıldan fazla sevgili olmuşlar. Sana hamile kaldığında romantik bir ilişki yaşıyorlarmış. Orijinal doğum belgenizde babanız yazmıyor. Todd Cockburn'ün baban olduğuna inanmaya meyilliyim. Ama öyle olsun ya da olmasın.

Annenize olan benzerliğinizin onun dikkatinden kaçmadığına sizi temin ederim. Benim gibi o da bunu tesadüf olarak kabul etmeyecektir. Sen onun için bir tehditsin ve bu da etrafındaki duvarların yıkıldığını hisseden bir adam için potansiyel olarak tehlikeli bir durum."

"Todd Cockburn benim babam olamaz. Eğer bu doğruysa, o zaman öz babam annemi öldürmüştü ve kendi kızını öldürmeye teşebbüs etmiş demektir."

"Sizi gerçeğe götürebilirim ama buna inandıramam. Ajan sensin. Bir yolunu bul."

Torrie, Jamie, Evanna ve Westlyn'in toplandığı oturma odasına gidiyoruz. Kararı duymak için sabırsızlandıklarından eminim.

"Kefaret ne olacak?" Torrie soruyor.

Yoldaşlık inancını biliyorlar. Hiçbir üye başka bir üyeye ya da ailesine zarar veremez. Abram'ı idam etmeye hakkım var. Bunu onlara hatırlatmaya gerek yok. "Takas yaptık. Bleu'nun istediği bilgiye sahipti. Annesinin katilini bulmuştu, bu yüzden ölüm yerine sürgün karşılığında bu bilgiyi pazarlık konusu yaptı."

Torrie ayağa kalkıyor. Konuşurken dudakları sertleşiyor. "Kardeşlik için yaptığı onca şeyden sonra onu sürgün mü ediyorsunuz?"

Abram ve karısı arasında sevgi kaybı olmayacağına eminim. Karısının, Abram'ın gidişinin kardeşlik içindeki statüsünü ne hale getireceği konusunda daha fazla üzgün olduğundan şüpheleniyorum.

Torrie'nin kendisi için endişelenmesi beni öfkeliyor. Vücudum öfkeden titriyor. "Karımı ve çocuklarımı öldürmeye çalıştığını bu kadar çabuk mu unutuyorsun?" Homurdanıyorum.

Jamie annesinin yanına gider ve elini omzuna koyar.

"Ailemiz hoşgörölü kararınız için size teşekkür ediyor."

"Ona iyileşmesi için üç gün veriyorum ve sonra gitmeli."

Jamie ve Westlyn'i seviyorum. Onların incindiğini görmek beni üzüyor ama karım ve çocuklarım her şeyden önce gelir. Her zaman.

CHAPTER FIFTEEN

BLEUBRECKENRIDGE

Sterling'le eve dönerken Abram'ın verdiği yeni bilgiyi konuşmak için uygun bir yer değildi. Sin ve ben bu konuyu açmak için evimizin mahremiyetine geçene kadar bekledik, ancak konu bir an bile aklımdan çıkmadı.

"Çay ister misiniz?"

Viskiyi tercih ederim - ve hamile olmasaydım muhtemelen zamana rağmen biraz içerdim. "Lütfen. Nane, eğer varsa."

Ellison'ın yatak odasına gidiyorum ve uyuduğundan emin olmak için kapıyı yavaşça açıyorum. Ölü gibi.

Oturma odasına dönüyorum ve Sin'in çayı demlemesini beklerken bir heykel gibi kıpırdamadan kanepeye oturuyorum. Milyonlarca şey aynı anda zihnimi karıştırıyor, bu yüzden tek bir düşünce bile ihtiyaç duyduğu alana sahip değil.

Sin masaya bir fincan ve fincan tabağı koyar. "İki küp ve bir tutam süt, tam istediğiniz gibi."

"Teşekkür ederim."

Fincanı kaldırıyorum ve dudaklarıma götürmeden tutuyorum. "Annem bana babamın adının Bryan Fletcher olduğunu ve evlenemedi alkollü bir araba kazasında öldüğünü söyledi. Birlikte çekilmiş bir fotoğrafları vardı."

"Doğum belgenizde babanız olarak onun adı var mı?"

"Boş." Abram bu konuda haklıydı ama
Tasadüfî.

"Annen bunu nasıl açıkladı?"

"O yapmadı. Küçük bir çocuktum, bu yüzden sorduğum
tek şey neden benim de diğer çocuklar gibi bir babam
olmadığı oldu."

Bana anlattığı her şeyin yalan olması mümkün mü?

"Abram'ın gerçek olduğuna inandığı şeyi söylediğine
inanıyor musunuz, yoksa tüm bunlar hayal ürünü müydü -
hayata tutunmak için çırpınıyor muydu?"

Sin'e cevabını bilemeyeceği bir soru soruyorum.

"Bildiğim şu. Abram seni hayatımıza neyin soktuğunu
öğrenmeye kafayı takmıştı. Geçmişinizi araştırmaya devam
etme konusunda doğruyu söylediğinden eminim. Bilgi
sahibi olarak avantaj elde etti ama gerçek mi uydurma mı
bilemiyorum."

Son birkaç ay boyunca kumarhanede kumar oynarken
Todd'la konuştuğum tüm zamanları düşünüyorum. Onun
benim babam olabileceğini düşünmek çok tuhaf. "Todd
Cockburn hakkındaki en küçük ayrıntıyı bile hatırlamaya
çalışıyorum. Benzerlikler için kendimi onunla kıyaslamak
istiyorum ama nedense yüzünü gözümde canlandırmakta
zorlanıyorum."

"Onu hayatım boyunca tanıdım ve aranızda hiçbir
benzerlik görmüyorum."

Katılıyorum. Todd'un neredeyse siyah saçları,
kahverengi gözleri var. Bir erkeğe göre kısa boylu. Ben de
çok uzun değilim ama topuklu giydiğimde ona tepeden
bakıyorum.

Fiziksel görünüm, babalığı belirlemek için bir araç
değildir. "Ben annemin klonuyum. Annemin klonuyum.

başka birinin özelliklerinin ortaya çıkması için yer yok. Abram'ın iddia ettiği şeyi kolayca kanıtlayabilir ya da çürütebiliriz. Babam olup olmadığını anlamak için babalık testi yapabilir ve annemin katili olup olmadığını anlamak için bacağına inceleyebiliriz. Bunlar bize bilmemiz gereken her şeyi söyleyecektir."

Somut kanıt. Son olarak.

Bu oluyor. En kötü düşmanımın yardımıyla annemin katilini doğruluyor olabilirim. Bu beklenmedik bir şey, en hafif tabiriyle.

Onun peşinde olduğumuzu bilmeden babalık testi yaptırmamız gerekiyor. "O yokken dairesine girip DNA örneği alabilirim," diyorum.

"Hayır, yapmayacaksın. Ben yaparım." Buna bir engel koyacağını bilmeliydim.

"DNA'nın nasıl toplanacağını biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim çok zeki eski FBI ajanı eşim bana uygun talimatları verebilir. Oraya gitmişken evini de arayacağım. Eğer annenizin katili değilse, yine de hırsız olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

Kesinlikle. Yoldaşlık'ta hırsızlara yer yok. "Ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir dahaki sefere çalıştığında tam bir tarama yapmak için ihtiyacım olan zamanı garantilemiş olacağım."

İyi fikir. "Her ihtimale karşı yanına birini almanı istiyorum. Abram haklıysa, Todd köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tepki verebilir." Bu onu çok tehlikeli yapabilir.

"Süpürmek Leith'in güçlü yanı değil. Jamie'ye de soramam.

Bundan sonra olmaz."

Kötü bir sonuç potansiyeli var. "Bunun Jamie'yle olan ilişkilerimize ne yapacağından korkuyor musun?"

Westlyn?"

Sin tavana bakar ve ellerini saçlarında gezdirir. "Evet. Onun yöntemlerine karşı kör değiller ama o hâlâ onların babası."

Sin'in telefonu çalar. Yüzünde şaşkın bir ifade belirir. "Babam arıyor."

Thane'i az önce Abram'ın evinde bıraktık, bu yüzden hemen en kötüsünü hayal ediyorum. Lütfen sürgünü geçersiz kılmak için aramasına izin vermeyin.

Thane, Abram'ın nasıl bir adam olduğunu biliyor ama yine de ona karşı bir zaafı var. Onlar kardeş. Eminim onun sonsuza dek gittiğini görmek istemiyordur. Ama Abram yatağını yaptı. Şimdi o yatakta yatmalı.

Thane ile telefon görüşmesi neredeyse başlamadan biter. "Babam evine gelmemizi istiyor."

Eve yeni geldik. "Şu anda mı?"

"Evet. Önemli olduğunu söylüyor." Oh Tanrım. Bu kötü olacak.

Yolda aklıma gelebilecek her türlü senaryoyu düşünüyorum ama bir tanesi öne çıkıyor. "Korkarım baban Abram'ın kalmasını istiyor."

Sin zaten elimi tutuyor ama destekleyici bir şekilde sıkıyor. "Bunu bilmiyoruz."

Kayınpederim kötü doğasına rağmen kardeşini seviyor. "Thane her zaman Abram'ın paçayı sıyırmasına izin verir. Bunu sana söylememe gerek yok."

"Haklısın, ama babamın kararımı bozmasına izin vermeyeceğim."

Sin'i beni savunmak istediği için seviyorum ama Thane hâlâ Yoldaşlık'ın başı. Onun sözü her şeyin üstündedir.

Günah karar verir. Eğer Thane Abram'ın kalmasını isterse, o zaman kalır. Hikayenin sonu.

Benim için tekrar gelecek. Bundan eminim.

Aynı senaryoyla tekrar tekrar yüzleşeceğim. Öldürmek ya da öldürülmek. Seçimim her seferinde aynı olacak.

Öldürülmek yerine öldürmek.

Kayınpederimin evine giriyoruz ve onları oturma odasında bizi beklerken buluyoruz. "Sizi tekrar soğuğa sürüklediğimiz için özür dileriz ama bunun iyi bir nedeni var."

Sin hiç vakit kaybetmeden neden burada olduğumuza atlıyor. "Sanırım Abram'dan ayrıldıktan sonra bir şeyler oldu."

"Evet. Affedilmeyi ve Yoldaşlık'a dönmesine izin verilmesini talep etti. Kabul etmezsem Tarikat'a katılmakla ve yeni liderleri olmakla tehdit etti."

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz. Abram, Thane'i manipüle ediyor ve yine istediğini alıyor.

Isobel Thane'in bacağına destekleyici bir el koyar. Çok garip.

Onları hiç yakın mesafede görmedim. "Örgütleri şu anda tam bir kargaşa içinde. Bence Fellowship'in yükselişine aldırmadan onun teklifini kabul edecek kadar çaresizler. Ünü ondan önce geliyor. Onu liderleri olarak görmekten mutlu olurlar," diyor Thane.

Orospu çocuğu. Ondan nefret ediyorum.

"Ona af olmayacağını söyledim ve Tarikat'a katılmamasını istedim çünkü bu bizi ezeli düşman yapacaktı. Aslında, lideri olarak bunu yasakladım. Bana verdiği yanıt, Yoldaşlık'a dönmesine izin verilmezse ikizlerinizin onun yönetimi altında ilk ölenler olacağı yönündeydi."

Midem bulanıyor. Gerçekten hasta olabilirim.

Sin elimi tutuyor ve babasına bakıyor. "Onu sürgüne göndererek hayatına devam etmesine izin verdim ve şimdi geri dönmesine izin verilmezse çocuklarımı öldürmekle mi tehdit ediyor? Bunun daha fazla devam etmesine izin veremeyeceğimi biliyorsun. Bana başka seçenek bırakmıyor. Onu öldürmek zorundayım."

Thane'in oğlunun açıklamasına vereceği yanıtı diken üstünde bekliyorum. Sin'in aleyhine, Abram'ın lehine karar verirse kalbim kırılacak.

"O acımasız biri. Kontrol edilemez," diyor Thane.

Gözlerindeki acıyı görüyorum ve az sonra ne olacağını biliyorum. "Küçük yaşlardan beri, bir şeyler yanlıştı. Abram ile. Kafasının bir yerinde bir kopukluk vardı. İnsanları incitmekten zevk alıyordu. Onu düzeltemedim ama kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Ama şimdi Tarikat'a gitmekle tehdit etti. Düşmanımız olmak. Elimizdeki tek seçenek onu kimin öldüreceği."

"Ben yaparım," diyor Sin. "Tek kardeşini öldüremezsın. Bu, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacaktır."

Thane için rahatladım ama üzüldüm de. Kardeşini kaybetmenin yasını tutmayı kısa sürede bırakmayacak.

Bu kaçınılmazdı. Abram'ın ölmesi gerekiyordu, böylece bizden biri, özellikle de çocuklarım ölmeyecekti. Yakında öleceği için üzgün değilim.

CHAPTER SIXTEEN

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Hiç şüphem yok. Bu hayatımda yaptığım en zor şey olacak. Amcama olan sevgimden dolayı değil. Ailesine vereceğim acı yüzünden. Özellikle Jamie ve Westlyn'e.

Sevdiğiniz iki insana babalarını öldüreceğinizi nasıl söylersiniz?

Eve döndüğümde aile oturma odasıındaydı. Sangster'ı yanımda gördüklerinde neden geldiğimi hemen anladılar.

"Hayır. Sürgün için pazarlık yaptınız!" Evanna bağırır.

Onlara Avram'ın taleplerini ve tehditlerini anlattım.

"Çocuklarımı öldürmeye yemin ettiğinde kaderini mühürledi. Ona başarılı olması için bir şans daha veremem. Artık takas olmayacak."

Benim sözüm nihaidir ve kimse beni aksi yönde ikna etmeye çalışamaz.

Abram'ın yatak odasına gidiyorum. Bizimle barışçıl bir şekilde geleceğini umuyorum. Onu evlerinde öldürmek korkunç olurdu ama gerekirse yaparım.

"Thane yeni şartlarımı sizinle konuşmuş olmalı." Kendinden çok emin görünüyor, sanki dokunulmazmış gibi.

Yanlış.

"Tehditlerinizden beni haberdar etti. Ancak ikimiz de taleplerinize boyun eğmediğimiz için herhangi bir tartışma olmadı."

Abram'ın gözleri kısıılır, çenesi sertleşir. "O zaman sana söz veriyorum, ikizlerin ilk doğum günlerini asla göremeyecekler!" diye bağıırır.

"Sana söz verebilirim, görecekler. Bunu görmek için burada olmayacak olan sensin."

Sangster'a odaya gelmesi için sesleniyorum. "Onurlu davranıp bizimle barış içinde gelebilirsin ya da seni ailenle birlikte yan odada öldürebiliriz."

Kolunun yorganın altına girdiğinden habersiz değilim. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

O onursuz bir korkak. Bunu bildiğim için yatağın altından silahını çektiğinde hazırlıklı oluyorum.

Ama ben daha hızlı ateş ederim. Alnının ortasına bir atış ve bitti.

Bir kadının çığlıkları yatak odasına taşınıyor. Torrie'nin.

Yapılacak tek bir şey var. Oscar Lennox'u aradım, cesetlerden kurtulmamız için ceset yakan kişi. "Almak için Abram'a gelin."

Jamie ve Westlyn beni bulduğunda Torrie'nin abartılı bahçesinde soğuk beton bir bankta oturuyorum.

"Oscar onu götürdü," diyor Jamie.

Abram'ı öldürmek zor kısmı değildi. Zor olan buydu. "Sana zarar vermek istemedim ama bana başka seçenek bırakmadı. Tarikat'a liderlik etmeyi teklif edecekti. Gündemindeki ilk şey çocuklarımı öldürmekti."

"Babamın yatak odasına geldim. Seninle konuşmak istedim. Bir şeyler yapabilir miyiz diye. Ama sonra sana ikizlerinin ilk doğum günlerini asla göremeyeceklerini söylediğini duydum. Ondan sonra benim için her şey bitti. Bir koca ve babanın ailesini korumak için yapması gerekeni yaptın. Westlyn ve ben anlıyoruz. Sana karşı bir kin beslemiyoruz."

Westlyn kollarını bana doluyor ve sıkıyor. "Anlıyoruz." İçimi bir rahatlama kapladı. "İkinizin de benden nefret edeceğinden çok korkuyordum."

Westlyn şöyle devam ediyor: "Kaybımızın yasını tutacağız çünkü o bizim babamız. Ama çocukluğumuzda tanıdığımız adam değildi. İyi değildi ve bir süredir de iyi değildi. Size başka seçenek bırakmadı."

Abram'ın ölümünün üzerinden beş gün geçti. Babam tek kardeşinin yasını tutmayı kısa sürede bırakmayacak. Ama bence kafasını dağıtmak için bir şeyler yapması önemli. Bu yüzden Todd Cockburn'ün dairesini ararken bana eşlik etmesini istedim.

Cebimden Bleu'nun kilit açma setini çıkarıyorum ve ihtiyacım olan aletleri seçiyorum. "Bu bir dakika sürebilir. Paslanmışım."

Gergi anahtarını anahtar deliğinin alt kısmına yerleştiriyorum. Kazmayı üst bölüme sokuyorum ve pimleri tırmıklıyorum. Bunu sekiz yaşındayken öğrenmiş olmama rağmen, uzun zamandır bu becerileri kullanmak zorunda kalmadım.

Kazmayla iğneleri tırmıklamaya başarısız bir şekilde devam ediyorum. "Bunun için Bleu'yu getirmeliydim. Bu işte çok iyi. Bir kilidi bir çırpıda açabilir."

Kazmayı son bir kez daha geçiriyorum ve sihirli klik sesini duyuyorum. "Tamamdır."

Kapıyı iterek açıyorum ve girmeden önce içeriye bakıyorum. Büyük miktarda para çalan bir hırsız parayı elinde tutmak isteyecektir, bu yüzden girmeden önce girişi ve fuayeyi inceliyorum. "Temiz görünüyor."

Todd Cockburn'ün evini hiç ziyaret etmedim. Temiz, hayır, tertemiz demek daha doğru olur. Çoğu bekar bu kadar düzenli değildir, hizmetçileri olsa bile. Bleu ile evlenmeden önce ben değildim.

Gitmek zorunda kalırsak diye önce buraya ne için geldiysek onu almalıyız. "Şimdi numuneyi alacağım ve sonra önden arkaya doğru bir arama yapacağız."

Todd'un banyosuna gidip diş fırçasını tutucusundan alıyorum. Bleu'nun dediği gibi kılları temizledim.

Evin önünde babama tekrar katılıyorum. Her seferinde bir odayı tarıyoruz, her yerde aranacak bir şey kalmayana kadar devam etmiyoruz.

Hiçbir şey.

"Eğer hırsızsa, çok iyi bir hırsızdır," diyor babam.

İçimden bir ses kanıtları kaçırdığımızı söylüyor. "Yoldaşlık'taki kimsenin daha az metodik olmasını beklemezdim. Kanıt burada. Sadece bulmamız gerek."

"Mobilyaları ve yatakları parçalamaya başlamak istemiyorsanız kontrol edecek başka bir şey yok."

Tüm potansiyel saklanma yerlerine bakıyorum. Sonuna kadar gitmezsek buna kapsamlı bir arama diyebileceğimizi sanmıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Arka cebimden bıçağımı çıkarıp kanepenin minderinin ortasına saplıyorum ve tek bir hamlede aşağıya doğru sürüklüyorum.

Balığın içini boşaltmak gibi bir hareket. Hiçbir şey bulamadım.

Her bir mobilya parçası parçalandıktan sonra köpük ve tüyler yere dökülüyor.

"O bizden daha zeki değil, bu yüzden bir dakika düşünelim."

Etrafıma farklı bir açıdan bakabilmek için oturma odasının zeminine oturuyorum. Gömme kitaplığın üstündeki tavanda çok sayıda ezik ve çizik olduğunu fark etmem birkaç dakika alıyor. Kesinlikle orada bir şeyler olmuş gibi görünüyor.

Yemek odasındaki bir sandalyenin üzerinde duruyorum ve elimi geniş dekoratif çentikli pervazın gizlediği üst kısımda gezdiriyorum. "Bir şey buldum."

"Burada iyi bir şey saklıyor," diyor babam.

Keşfettiğimiz şey para yığınları değil. "Para sunum kutusuna benziyor. Ve kilitli."

"İnsanlar başkalarından korumak istedikleri şeyleri saklarlar. Nadir paralar tonlarca değerinde olabilir. Doğru insanlarla ticaret yaparsa, para izi kalmamasını sağlamak için iyi bir yol olurdu." Babam haklı. Bu küçük ahşap konteynerin kaç milyon tutabileceğini kimse bilemez.

Kutunun üzerindeki cıvatayı inceliyorum. "Bunun için küçük bir kazma gerekecek."

Bleu'nun gereç koleksiyonunu ikinci kez açıyorum ve en küçük aleti seçiyorum.

"Bleu'nun küçük seti bu gece çok işe yarayacak. Sizinle birlikte gönderecek kadar ileri görüşlü olmasına sevindim."

"Evet. Karım zeki biridir."

Aletin ucunu kilidin deliğine itiyorum ve gecenin ikinci kilidini açıyorum. "Tamamdır."

Kutuyu açıyorum ama bulduklarımız milyonlar değerinde nadir paralar değil. Bir çift elmas kadın küpesi. Ortasında yeşil bir taş olan bir çocuk yüzüğü. Küçük bir altın madalyon. Hiçbir değeri olmayan en az bir düzine eşya daha var.

Neden bu değersiz şeyleri bir kutuya kilitleyip saklasın ki? Sadece elmas küpeler değerli olabilir.

Gözlerim kolyeye takılıyor ve onu kutudan çıkarıyorum. Zincirinden tutuyorum, altın madalyon ileri geri sallanıyor. Onu tanıdım.

"CEB." Cara Elizabeth Breckenridge.

Babam titreyen eliyle kolyeyi alır. "Benim tatlı Cara'm."

Bu kız kardeşimin. Hiç çıkarmadı ama boğulmuş cesedini bulduğumuzda boynunda değildi. Sadece katilinde olabilir.

Babam yumruğunu kapatıp göğsüne götürüyor. "Öz kardeşim kızımı öldürdü."

Bu eşya koleksiyonunun ne olduğuna dair aydınlanma neredeyse nefesimi kesiyor. "Bunlar onun ganimetleri. Öldürdüğü insanlardan alınmış."

Bu da onu, kendisine nasıl öldüreceğini ve bundan nasıl kurtulacağını öğreten insanların arasında yaşayan bir seri katil yapar." Onun için daha mükemmel olamazdı.

Yeşil taşlı küçük yüzüğe bakıyorum. "Zümrüt Bleu'nun doğum taşıdır. Sanırım bu onun olabilir."

Babam elmas küpeleri inceliyor. "Bunları Amanda'ya ben verdim."

Aklımda hiç şüphe yok. Todd Cockburn kız kardeşimi, Bleu'nun annesini öldürdü ve yedi yaşındayken Bleu'yu öldürmeye teşebbüs etti. Bu kutunun içindekilere bakılırsa tek kurbanı onlar değil.

Todd Cockburn canavarların en kötüsüdür. Spor olsun diye öldürüyor. Zorunluluktan değil.

Eve vardığımda saat gece yarısını geçiyordu. Bleu çoktan uyumuştı. Beni bekleyeceğini söylemişti ama görünüşe göre vücudunun başka planları varmış.

Lambayı açıyorum ve Bleu'nün yanına çömelmek için kendimi alçaltıyorum. Omzunu hafifçe dürtüyorum. "Uyan Bonny." Şakağından öpüyorum. "Benim için uyan."

Sonunda kıpırdanır. "Üzgünüm, uyuyakalmışım. Uyuyabildiğim kadar uyanık kaldım."

"Sorun değil. Seni uyandırmak istemezdim ama bir şeye bakmanı istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet. Bu önemli."

Oturmak için ayağa kalkıyor ve geriniyor. "Ne oldu?" "Bana söylemeni istediğim şey bu."

Bacaklarını yatağın kenarına doğru sallıyor ve kenardan kayıyor. Banyoya doğru yürürken elini beline bastırıyor. Hamile salınımı geliştirmiştir. "Önce işemem lazım."

Tabii ki öyle.

"Baban geldi, bornozunu giy."

Bleu oturma odasına girdiğinde saçlarını taramış ve at kuyruğu yapmıştır. Bornozu zar zor

hamile karnının üzerinde buluşuyor ama bugünlerde hızlı büyüyor. Birkaç hafta daha bekle, olmayacak.

"Seni bu saatte yataktan kaldırdığım için üzgünüm, Bleu."

Ahşap kutuyu önündeki kokteyl masasının üzerine koyuyorum. "Bunun ne olduğu konusunda şüphelerimiz var ama siz bu konuda daha deneyimlisiniz."

Başını eğiyor. "Kulağa ilginç geliyor. İçinde bozuk para olmadığını varsayıyorum."

"Bunu Todd Cockburn'ün evinde bulduk. Gizli ve kilitliydi." Kutuyu açtım. "İçindekilerden herhangi birini tanıyor musun?"

Hemen zümrüt yüzüğe uzanıyor. Yakından bakıyor ve elini uzatıyor. Orta parmağına takıyor ama ikinci boğumunda duruyor. "Bu benim doğum taşı yüzüğüm. Annem bana yedinci yaş günümde vermişti."

Koleksiyonun geri kalanına bakmadan önce bir süre yüzüğe bakıyor. Ardından elmas küpeleri çıkarıyor ve dikkatle inceliyor. "Annemin kulakları iki kez delinmişti. İkinci deliğe bunun gibi elmaslar takardı. Onları hiç çıkarmadı ama otopsi raporunda onlardan hiç bahsedilmedi. Cesediyle ilgilenen biri tarafından çalındığını düşündüm."

Kutudan çocuğun kolyesini alıyorum. "Bu kız kardeşimin madalyonu, üzerinde baş harfleri var. Öldürüldüğü gece kayboldu."

"Bunlar muhtemelen öldürdüklerinden kalan ganimetler." "Onlarla ne yapıyor?"

"Katiller genellikle bunları bir başarı gösterisi olarak alırlar. Onun için bu bir hatıra.

Fantezi. Tekrar öldürebilene kadar boş zamanlarını geçirecek bir şeye ihtiyacı var. Bunları cinayetleri tekrar tekrar yaşamanın bir yolu olarak kullanıyor." Yani bu eşyalara bakmak için sık sık dışarı çıkarıyor. Bu tavandaki tüm izleri ve ezikleri açıklıyor. Kutuyu çıkarıp yerine koyarken heyecanlı ve dikkatsizdi.

"Todd Cockburn'ün bir seri katil olduğunu söylemek doğru bir varsayım olur mu?"

"Büyük olasılıkla. Seri cinayet olarak sınıflandırılabilmesi için aralarında belli bir süre olan üç ayrı cinayet olması gerekir. Koşullar, kurban üzerinde bir hakimiyet duygusu hissettiğini göstermelidir."

"Bir çocuğu yastıkla veya pelüş hayvanla boğmak gibi."

"Aynen öyle."

Todd'un diş fırçasından aldığım örneği kaldırıyorum.

"Bilmek istediğine emin misin?"

Bu yeni bilgi ışığında, Bleu'nun onun biyolojik babası olduğunu duymaya ihtiyacı olduğundan emin değilim.

"Öğrenmek zorunda değilsin."

"Evet biliyorum."

"Seni Harry büyüttü. O senin babandı."

"Gerçeği istiyorum." Ama bedeli ne olacak? Onun kızı olduğunu öğrenmeyi kaldırabilecek mi?

"Bunca yıl biyolojik babanızın öldüğüne inandınız.

Todd'un sana babalık ettiğini öğrenerek ne elde edeceksin?"

"Gerçeklerden başka bir şey yok. Açık ve basit" diyor.

Onu serbest bırakamam. O çok tehlikeli. "Tekrar öldürememesi için onu derhal kontrol altına almalıyız."

"Onunla bir şey yapmadan önce babalık sonuçlarını bilmek istiyorum." Onunla hiçbir şey yapmayacağız. Ben yapıyorum.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Çünkü biyolojik babamı öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorum."

Bu, kayınpederime yemin ettiğimden beri korktuğum kısım. Harry'ye Bonny'nin öldürmesine izin vermeyeceğime dair söz verdim. Ona söz verdim çünkü bunun doğru karar olduğuna inanıyordum ve hala da inanıyorum. Benim tatlı Bonny Bleu'm soğukkanlı cinayete eşlik eden karanlığı asla bilmeyecek.

CHAPTER SEVENTEN

BLEUBRECKENRIDGE

Sin yüzümün yan tarafını öpüyor ve ensesini boynuma dayıyor. "Uyan, uykucu."

"Mmm... hayır. İstemiyorum."

"Evet. Ani ile saat onda ev bakmak için randevumuz var. Şimdi kalkmazsan geç kalacağız."

"Sen neden bahsediyorsun? Dün gece yattığımızda bir randevumuz yoktu."

"Gelecek hafta için bir şeyler ayarlamak için onu aradım ve bana bugünkü müşterisinin iptal ettiğini söyledi."

Ne kadar uygun. Acaba Sin'in bununla bir ilgisi var mı?
"Ne yaptığını biliyorum ve bunun için seni seviyorum, ama bugün evlere bakmak için doğru zihniyete sahip olduğumdan emin değilim."

"Önümüzdeki üç gün boyunca oturup babalık testinin sonuçlarına odaklanmayacaksın."

Saplantılı olmayı planlamıyorum ama dikkatimin dağılmasına engel olabileceğimden de emin değilim. "Ev alışverişi muhtemelen bu üç gün boyunca yapılacak en akıllıca şey değil."

"Hamileliğin yarısına bir hafta kaldı. Doktorun beklediği gibi erken doğum yaparsan

Zaten yolun yarısını geçtiniz. Beklemeye devam edemeyiz, o yüzden kaldır kışını. Bunu bugün yapıyoruz."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallarken yüksek sesle inliyorum. "Bazen tam bir kabadayı oluyorsun."

"Sevgili karıcığım, ben öyle bir şey değilim. Sana zorbalık etmekten çok korkarım."

Bir işi olduğunu unuttu mu? "İşle ilgili ne yapıyorsun?"

"Önümüzdeki hafta mahkemeye çıkacak birkaç davam var ama önümüzdeki birkaç gün içinde hiçbir olmayacak."

Bunun için enerjim yok. Ama Sin haklı. Bir eve ihtiyacımız var. "Kaç tane arıyoruz?"

"Ani'nin gönderdiği seçenekler arasından ilk üç tercihiniz artı ailem tarafından Hameldon malikanesi."

Hangisinin favorim olduğunu zaten biliyorum. "Önce Hameldon malikanesini görmek istiyorum."

"Ne istersen Bonny."

İki saat sonra Sterling en sevdiğim mülkün önüne park ediyor. Ani evrak çantasından dosyasını çıkardı. "Bu ev, bitişik garajı olan altı yatak odalı zarif ve ferah bir ev. Gördüğünüz gibi, mülk şimdiki sahipleri tarafından çok iyi korunmuş."

Thane ve Isobel'e giderken sık sık bu evin önünden geçerdik. Yoldan geçerken hep hayran kalmışımdır.

"Modern mimari ile yuvarlak köşeli kale şeysinin karışımını seviyorum."

"Buna kule deniyor. Bunların çoğunu yeni evlerde modern mimariyle eşleştirilmiş olarak görürsünüz."

Arabadan indik ve Sin elime uzandı. Öpmek için dudaklarına götürdü ve "Seni seviyorum" dedi. Biz

ön bahçede durmuş dış cepheye bakıyorduk. "Ne düşünüyorsun?"

"Ev çok güzel ve çevre düzenlemesi de çok hoş ama bakımı gereken çok fazla bahçe var. Sen işle meşgul olacaksın ve ben de bebeklerle meşgul olacağım. Kim bakımını yapacak?"

"Bir çim servisi tutacağız." Tabii ki tutacağız.

"Kendi domateslerimi yetiştirmeyi seviyorum. Bu iklimde bunu yapabilir miyim?"

"Bir seranız olduğunda bunu yapabilirsiniz, ki son tercihiniz burası olursa buna sahip olacaksınız. Küçük ama şu anki sahibi çeşitli sebzeleri başarıyla yetiştiriyor."

Kendi sebzelerimi yetiştirme fikrini seviyorum. "Seni kızarmış yeşil domatesle tanıştıracacağım. Ve onlara bayılacaksın."

İçeri giriyoruz ve Ani fuayede duruyor. "Toplam alan kırk beş yüz metrekareden biraz fazla. Dikkat çekmek istediğim ilk şey, evin her tarafındaki süslü korniş işçiliği. Ahşap döşeme ve şöminelerle birlikte hepsi evin orijinali."

Daha fuayedeyim ve şimdiden çok sevdim, tıpkı seveceğimi bildiğim gibi. "Çok güzel. Zarif."

Evin içindeki gezintimizi ana yatak odasındaki son durağımızla tamamlıyoruz. "İçerideki turumuz burada sona eriyor. Etrafa kendi başınıza bakmanız için size biraz zaman vereceğim ve hazır olduğunuzda arka bahçede bitireceğiz" diyor Ani.

Sin arkamdan yaklaşıyor ve kollarını genişleyen belime doluyor. "Gerçekten ne düşünüyorsun?"

"Elbette seviyorum ama çok büyük. Altı yatak odasını asla dolduramayız."

"Ama her ihtimale karşı yanımızda olacaklar." Boynumun yan tarafını öpüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bizi her gece bu odada yatarken görebiliyor musun?"

"Bu şeftali beji rengine olmaz, yapamam."

"Duvarları farklı bir renkte hayal edin. Tarzımıza daha uygun bir şey."

Burayı yatak odamız olarak hayal ettiğimde, krem ve uçuk mavi lüks nevresimler hayal ediyorum. "Kesinlikle görebiliyorum."

Yüzümüz yatağa dönük olacak şekilde beni döndürüyor. "Şimdi tam burada, üzerimize tırmanan minik yavrularımızla uyandığınızı hayal edin."

Hayal etmesi zor bir görüntü değil. "Burada mutlu olduğumuzu görebiliyorum."

"Ailem de yolun hemen aşağısında. İhtiyacınız olduğunda annem hemen gelebilir."

"Bu da onu son derece memnun edecektir." Isobel'in bu ev için uğraştığına eminim.

Elimi tutuyor ve beni koridorun karşısındaki yatak odasına götürüyor. "Bu yatağın gittiğini ve yerine iki beşik geldiğini düşün."

"Hangi renk duvarlarla?" Bir fikri olup olmadığını merak ediyorum.

"Seçim senin."

Cinsiyetten bağımsız olarak çocuk odasını nasıl dekore edeceğimi zaten biliyorum. "Kız ya da erkek çocuklar için gri ve sarı istiyorum."

"Bu ev için istediğin her şeyi alabilirsin Bonny."

Çok uzlaşmacı davranıyor. "Beni bu konuda Ani'den daha çok ikna etmeye çalışıyorsun."

"Çünkü bizi burada mutlu bir aile olarak görebiliyorum."

Bunu istiyor. Bunu söyleyebilirim. "Diğerlerine bakmak istiyor musun?"

Tek gamzesi ortaya çıkıyor. "Çoktan yaptığımı söylesem çok mu kızarsın?"

Bensiz gittiği için kızmalı mıyım yoksa bugün daha fazla ev dolaşmak zorunda kalmayacağım için rahatlamalı mıyım emin değilim.

"Bunun kadar harika değiller ama sizinle birlikte tekrar bakmaktan mutluluk duyarım."

Şimdi düşününce sinirlenmeye meyilliyim. "Bensiz ev alışverişine gittiğine inanamıyorum."

"Bunu seçenekleri daraltmak için bir ön hazırlık olarak düşünün."

Tek bir ev seçenek olarak nitelendirilemez. "Görünüşe göre bire indirmişsiniz."

"Ama seviyorsun, değil mi?"

Sevilmeyecek ne var ki? "Seviyorum.

Hem de çok."

"Çoktan ciddi bir ödeme yaptığımı söylesem çok kızarmıydınız? Buraya bakan başka bir çift daha vardı. Biz bakmaya fırsat bulamadan elimizden almalarını istemedim."

Bu evi başkası alsaydı kalbim kırılırdı. "Kızgın değilim."

"Tanrı'ya şükür."

Yüksek sesle gülüyorum. "Bir

evimiz var." "Bizim *bu* evimiz var."

"Bayıldım. Gerçekten seviyorum."

Sin kollarını bana doladı. Beni yerden kaldırıyor ve ayaklarımı yere koymadan önce tam tur döndürüyor.

Ellerimle yüzünü kavıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni çok seviyorum."

Beni kendine çekiyor ve bebeklerimizin bir gün uyuyacağı odada beni deli gibi öpüyor.

"Ellison'ı mümkün olan en kısa sürede görmesi için getirmek istiyorum.

Ve Isobel. Dekorasyon konusunda onun yardımını istiyorum."

"Annemin sizi kandırmasına izin vermeyin. Tüm dekorasyon işlerini yapan biri var."

Umurumda değil. Bu benim ilk gerçek evim. Ve ben bir liderin eşiyim. Kardeşlik etkinlikleri burada yapılacak. Harika görünmesini istiyorum. "O zaman annenin dekoratörünü işe almak istiyorum."

"Sana söyledim Bonny. Ne istersen benim için sorun değil. Her zaman."

"Ne zaman taşınacağız?"

"Önümüzdeki ayın ilk günü bizim olmalı."

Düşündüğümünden çok daha erken.

Elimi büyüyen karnımın üzerine koyuyorum.

"Hikayemizde yeni bir bölüm."

"Sonsuza dek mutlu olma kısmı."

Sin dün evle ilgili dikkatimi dağıtmakta başarılı oldu. Şimdi ikinci gün. Bana planlarını söylemedi ama bizim için dolu dolu bir gün daha planladığını söyledi. Buna sevindim.

Yoksa Todd Cockburn ile meşgul olurdum. "Uyan bakalım, Bayan Breckenridge."

"Hayır! Git buradan. Daha çok erken."

Burnumun ucunu gıdıklıyor. Sinir bozucu olduğu için ona tokat atıyorum. "Kes şunu."

Bu sefer burun deliğimin içini gıdıklıyor. Sanki koparıyormuş gibi hissediyorum. Ugh!

"Uyan, Bonny."

"Uyandım!" Esniyorum ve gerinirken yüksek sesle inliyorum. Karnımın alt kısmında ani, keskin bir ağrı hissediyorum. "Ah!"

Refleksim yan dönmek, bacaklarımı bükme ve karnıma yaklaştırmak oluyor. Pozisyon değışikliğı rahatsızlığı anında gideriyor.

"Sorun nedir?"

Bacağımın kıvrımının üstündeki bölgeye masaj yapıyorum. "Kasıklarımnda keskin bir ağrı var."

"İyi misin?"

"Evet. Gerindim ve bir şey çekmişim gibi hissettim. Bacaklarımı yukarı kaldırdığımda ağrı kesildi."

"Evet. Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. İkizlerde daha kötü olduğunu çünkü rahmin çok hızlı büyüdüğünü söylüyordu."

Bunu okumuş olmasına bağlı. Konu hamilelik olunca her şeyi çok iyi biliyor. "Buna inanabilirim."

"Eğer bir şey yapmak istemiyorsan, planlarımızı iptal edebiliriz."

Dün oldukça mükemmeldi. Bugün için ne hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum. "Kesinlikle olmaz. Gündemde ne var?"

"Stirling Kalesi'ne, Loch Lomond'a bir günlük tura çıkacağız ve benim için bir viski damıtımevinde tadım için duracağız."

"Bu biraz haksızlık gibi görünüyor."

"Belki, ama yine de yapıyoruz. Bu tur paketinin bir parçası."

Şaka yaptığını sanmıyorum. "Şu otobüs turlarından birine mi gidiyoruz?"

"Evet, hanımefendi. Bir İskoçla evlisiniz. Yakında iki İskoç çocuğunuz olacak ve İskoçya hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bunu düzeltmek istiyorum."

Sin haklı. Memleketi hakkında çok az şey biliyorum. Arayı kapatmak zorundayım. "Aydınlanmayı dört gözle bekliyorum."

Yataktan kalkmak için hamle yapıyorum ama beni belimden yakalayıp kendine çekiyor. "O kadar hızlı değil, Bayan Breckenridge. Yaklaşık yirmi dakikamız var."

"Hamile eşiniz daha uzun süre uyuyabilirdi ama bunun yerine onu sabah sevişmesi için erkenden uyandırdınız?"

"Belki onun gibi bir şey."

Beni sırt üstü itiyor ve öpmeye çalışıyor. "Sabahları dişler fırçalanana kadar bunu yapmadığımı biliyorsun."

"Fırçaladım."

Ağzımı öpmek için birkaç girişimde bulunuyor ama her seferinde onu atlatıyorum. "Ama yapmadım."

"Umurumda değil." Boynuma doğru hırlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Bazen beni gerçekten sinirlendiriyorsun."

"Beni çoğu zaman gerçekten sinirlendiriyorsun," diyorum.

"Sanırım bunu sana ödeteceğim." Yaramaz sırtışından başımın belada olduğunu anlayabiliyorum.

Parmağıyla kaburgalarımı dürtüyor. Gıdıklanmaktan nefret ediyorum. Hor görüyorum. O da bunu biliyor.

Yeni uyandığım için henüz tuvalete gitmedim. "Yapma, Breck."

"Yoksa ne olur?"

Bacaklarımı birbirine bastırıyorum. "Eğer durmazsan yatağa işeyeceğim."

Parmağı anında yanımdan ayrılıyor. "Az önce şeytani planımı bozdun."

"Özür dilerim. Çocuklarına mesanemden uzak durmalarını söyle."

Aşağı doğru kayıyor ve ağzını karnıma bastırmadan önce karnıma dokunuyor. "Hey, siz ikiniz içeride. Annenizi duydunuz. O büyük balonun üzerinde zıplamayı bırakın."

Kulağını karnıma dayıyor. "Hayır diyorlar, o yüzden tuvalete gitsen iyi olur."

İki kere söylemene gerek yok. "Hemen döneceğim."

Dönüp tekrar yatağa giriyorum. "Artık on beş dakikamız kaldı."

"Çünkü yavaştın," diyor Sin.

"Bu giderek daha da kötüleşecek." Muhtemelen kendini buna şimdiden hazırlamalıydı.

"On beş dakika istediğim kadar uzun değil ama yine de aklımdaki şeyi yapmak için bolca zaman var."

Üzerime sürünüyor ve bacaklarımın arasına diz çökerek elbisemi yukarı itiyor. "Önce şunu çıkaralım."

Popomu kaldırıyorum ve sonra oturuyorum, böylece beni pijamalarımın çıkarabiliyor. Ellerini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Hamileliğin bu kadar şehvetli olabileceğini bilmiyordum. İçinde bebeklerimin olduğunu bilmek çok seksi."

Ağzını karnıma doğru indiriyor ve külotumun bel kısmının üstündeki teni öpüyor. Ağzı yeterince sıcak

Onları üzerimde eritmek. "Sen benim tutkumsun. Beni tüketiyorsun."

Aşağı iniyor ve iç çamaşırımın kumaşından beni öpüyor. Alaycılığı milyonlarca karıncalanmanın doğrudan kasıklarına hücum etmesine neden oluyor. Dilini üzerimde hissetmek için can atıyorum. Bundan hiç utanmıyorum, bu yüzden inisiyatifi ele alıyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve kendi külotumu aşağı itiyorum. "Beni gerçekten boşaltmanı istiyorum. Sertçe."

Gülüyor. "Neyi kullanarak?"

"Dilini. Şimdi."

"Sanırım bunu başarabilirim."

Bacaklarımı daha da açıyor ve yüzünü eğiyor. Beni tek bir kez yalıyor ve sonra başka bir şey yapmıyor.

Başımı kaldırıp aşağı bakıyorum. "Neden duruyorsun?"

"Seni yerken beni izlemeni istiyorum."

Oh. Benim. Bu söylediğin çok çirkin bir şey. Ve buna bayıldım.

Daha da tahrik oldum.

Sırtımın altına birkaç yastık sıkıştırıyorum ve karnımın altında gerçekleşen performansı -bacaklarımın arasında sallanan başını- izlemek için dirseklerime dayanıyorum. Pelvisimin içgüdüsel sallanma hareketini durduramıyorum ve durdurmak da istemiyorum. Kalçalarım ve onun dili birlikte birbirlerine karşı çalışıyorlar. Ve bu muhteşem bir şey. "Beni nasıl bu kadar iyi hissettireceğini biliyorsun."

Burada ne olduğundan emin değilim. Sanırım bu benim onun ağzını sikmem olarak sınıflandırılabilir. Ama umurumda değil. Durmak için çok iyi. "Oh. İşte geliyor."

Altımdaki çarşafları kavriyorum ve yastığıma yaslanıyorum. "Klitorisimi em, Breck. Sertçe."

Yapıyor ve uyarılma beni parçalara ayırıyor, milyonlarca parçaya bölünüyorum. "Ohh ... ohh ... ohh."

Ayak parmaklarım sıkıca kıvrıldı. Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor. Ellerimin yanı sıra yüzüm de titriyor. Sıcak bir coşku kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı yayılıyor.

"Vay be. Bu akıl almazdı."

"Mükemmel. Şimdi arkanı dön. Zamanımız azalıyor ve seni gerçekten arkadan almak istiyorum."

Vücudum pelteye döndü ama yüzüstü yatmayı başardım. Bir dizini kalçalarımın arasına koyuyor ve onları birbirinden ayırıyor. Parmağı yarığımdan aşağı kayıyor. "Seni öyle sert sikmek istiyorum ki. Zar zor dayanabiliyorum."

Bu sabah kötü konuşma modunda. Ve bu beni yeniden tahrik ediyor. "Yapabilmeni çok isterdim."

Başımı eğiyorum, böylece kığım onun istediği yerde oluyor. Ucunu girişime doğru bastırıyor. Geriye doğru itiyorum, onu biraz içime girmeye zorluyorum. Geri çekiliyor ve yanağımlı tokatlıyor. "Kontrol bende. Her zaman."

"Kendine bunu söylemeye devam et." Aletini yarığımlı üzerinde aşağı yukarı kaydırarak benimle alay ediyor. Onu tekrar itmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Beni öldürüyorsun."

"Bana ne istediğini söyle."

"Şu anda içimdesin." Benimle alay etmeye devam ediyor, ben de sihirli kelimeyi söylüyorum. "Lütfen."

"Lütfen dediğinizden beri." Tek bir akıcı hareketle içime giriyor ve hareketsiz kalıyor. "Oh! Bonny, bu çok iyi hissettiriyor. Senin içinde olmak saf cennet. Her seferinde."

Bana karşı sallanıyor, içeri ve dışarı itiyor. Elimde olmadan karşı hamle yapıyorum. Bu cinsel bir içgüdü.

Beni yine kığımından vurdu. "Dur. Yetki bende."

Tükürük acıtmıyor. Dikkatimi ve itaatimi çekmeyi amaçlıyor ama sadece daha hızlı hareket etmemi sağlıyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Bonny!"

Zarar verecek bir şey yapmıyorum. "İstersen bana tükürmeye devam edebilirsin ama durmayacağım. Hareketsiz kalmamı istiyorsan beni bağlamam gerekecek."

Kalçalarımı sıkıca tutuyor. "Bunu ayarlayabiliriz."

"Orgazm başlangıcı" sesini duyuyorum. Her an boşalabilir.

Son bir kez daha içime itiyor. "Ahh... oh."

Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, ağzı kulağıma bastırıyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

Bitiriyor ve çekiyor. Elini sertçe indirmeden önce kıkırmı ovuyor.

"Ow! Bu acıttı."

"Bunu kastetmiştim. Dikkatini çektim mi?" "Her zaman dikkatimi çekiyorsun."

"Belki, ama bu her zaman söylediklerime kulak vereceğiniz anlamına gelmiyor."

Gerçek bu. "Hayır, değil."

"Çok fazla endişelendiğimi düşündüğünü biliyorum, belki de endişeleniyorum ama bunun nedeni seni ve çocuklarımızı güvende tutmak istemem. Bunu istediğim kadar sert yapmıyorum çünkü sonuçlarından korkuyorum. Bir anlık zevk için bencilliğime yenik düştüğüm için onlara bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Ben de kötü bir şey olmasını istemiyorum ama lütfen vücudumu ve neyi tolere edebileceğini bildiğime güvenin."

"Onlar doğana kadar evcilleştiriyoruz."

"Tamam, ama ondan sonra istediğim her şeyi alacağım. Altı haftalık oldukları gün, beni bir canavar gibi becermeni istiyorum."

"Anlaştık."

Sin ve ben diğer turistlerle birlikte otobüse bindik ve en arkadaki koltukları seçtik. Orası ait olduğumuz yer. Orası kötü çocukların oturduğu yer.

Otobüs sıcak ama cam hala soğuk. Cam buğulandığı için buğunun içine yazıyorum: *Bleu Günah'ı seviyor.*

İsimlerimizin etrafına kocaman bir kalp çiziyorum.

Sin, "Bu bir sanat eseri," diyor.

Fotoğraf makinemi çıkarıp birkaç yakın çekim yapıyorum ve kelimeleri odak noktası haline getiriyorum.

"Bu kesinlikle bir çerçeveye girecek."

Sin gülümsüyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Sin de Bleu'yu seviyor."

Birinin bize dikkat edip etmediğini görmek için koltukların üstünden bakıyorum. Hayır. Hepsi broşürlerine bakmakla meşgul.

"Normal insanlarla çevrili bu otobüse aitmiş gibi görünmenin yakınından bile geçmiyorsun."

Sin güler. "Senin de anladığından pek emin değilim, ama beni senin "ben" dediğin şeyden bu kadar farklı kılan nedir? *normal insanlar?*"

"Öncelikle, son derece pahalı, özel dikim bir takım elbise giymişsiniz. Gezmek için giyilecek garip bir şey. İkincisi, üzerinde bir silah var. Umalım da duraklarımızdan birinde metal dedektöründen geçmeyelim."

Uzun bir tunikle tozluk ve bot giyiyorum, muhtemelen bu insanların çoğunun iki haftada kazandığı paraya mal olan bir takım elbise değil. "Benim de ortama uymadığımı söylüyorsunuz ama bence gayet normal görünüyorum."

"Yüzün kızarmış ve parlıyor. Yeni sikilmiş gibi görünüyorsun."

"Hamile kadınlar parlar. Bu yaygın bir bilgidir." "İki farklı parlama türü vardır ve sizde orgazmik bir tür." "Bu çok saçma."

"Erkekler bir kadına baktıklarında onun yakın zamanda harika bir seks yapıp yapmadığını anlayabilirler."

Asla olmaz. "Kapa çeneni. Benimle kafa buluyorsun." "Evet, ediyorum. Ama seninle dalga geçmiyordum. yayıyor." Sin eğilip yüzümün yan tarafını öpüyor. "Hamilelik sana çok yakışıyor."

"Teşekkür ederim. Bu söylediğin çok tatlı bir şey." "Sadece gerçek."

Saat sekiz oldu ve kalkış noktamızdan uzaklaştık. "Otobüs yarıdan az dolu. Daha fazla insan olur sanmıştım."

"İskoçya'ya kışın çok fazla turist gelmez. Eminim bu otobüs yaz aylarında kalabalık oluyordur."

"Sardalye gibi tıkış tıkış olmadığımız için memnunum. Uzanabilir ve rahat edebiliriz."

Stirling Kalesi'ne arabayla bir saat var. İstersen bana yaslanıp uyuyabilirsin."

"Ben iyiyim."

Ben de öyle sanıyordum. Yaklaşık bir saat sonra Sin'in beni dürtmesiyle uyandım. "Bonny. Geldik."

Otobüsten indik ve arazinin kenarına doğru yürüdüm. Fotoğraf makinemi çıkarıp uzaktaki karla kaplı yaylalara odaklanıyorum. Ne kadar güzel bir manzara. Stirling Kalesi'ni, arka planında bu gibi yaylaların olduğu bu yere inşa etmelerine şaşmamalı. "Kesinlikle muhteşem. Bugün çekeceğim fotoğraflar için gerçekten heyecanlıyım."

Kendi başımıza keşfetmek istediğimiz için arka tarafa takılıyoruz ve grubumuzun önden gitmesine izin veriyoruz. "Burası kaç yıllık?"

"En eski bölümler on ikinci yüzyılın başlarında inşa edilmiştir. İskoç Kraliçesi Mary de dahil olmak üzere pek çok kral ve kraliçe burada taç giymiştir."

İçerisi hiç de hayal ettiğim gibi değil. Küçük bir krallık oluşturmak için küçük bir bina koleksiyonu gibi. Buranın bu kadar uzun zaman önce inşa edilmiş olması ve bugün gezebilmemiz için hala güvenle ayakta durması inanılmaz. "Çocuklarımızın iyiliği için İskoç tarihi üzerine bir ders almayı düşünmeliyim."

"Bunu bir an önce yapsan iyi olur çünkü Ağustos geldikten sonra bunun için fazla zamanın olacağından şüpheliyim."

Forework adı verilen kalenin girişine yaklaşırken girişte verilen broşüre göz gezdiriyorum. Durup gördüğüm şeyin büyüklüğünü kavrama ihtiyacı hissediyorum. "Amerikalılar İskoç kalelerini hayal ettiklerinde bunu düşünürler. Ya da en azından ben hep böyle hayal etmişimdir."

Burası krallar ve kraliçeler için inşa edilmiştir. Sayısız kraliyet mensubu bu tören girişinden atlı arabalarla geçirilmiştir. Onlar

Ŗu anda yürüdüğümüz yollarda yürüdüm. Hatta belki de ayaklarımın altındaki aynı kaldırım taşlarına bastım.

Kalenin en yüksek yerinde duruyoruz ve Sin uzağı işaret ediyor. "Bu Sör William Wallace için yapılan Wallace Anıtı. *Cesur Yürek'in* değil."

Gülüyorum. "William Wallace'ın gerçek bir dava uğruna ölen gerçek bir adam olduğunu anlıyorum."

Oldukça uzak olduğu için lensimi uzun mesafeler için yapılmış olanla değıştiriyorum. "Anıtı ziyaret edebilmemiz için beni bir gün geri getirir misin?"

"Elbette."

İstediğim kadar uzun süre keşfedemiyoruz. Bir sonraki durağımıza gidebilmek için otobüse dönmemiz gerekiyor. "Kendi başımıza geri dönüyoruz. Buranın yarısını görmüş gibi hissetmiyorum."

Hafif bir yağmur çiselemeye başladığında el ele yürüyoruz. Ayağım bir kaldırım taşına takılıyor. Tanrıya şükür Sin yere düşmeden beni yakalıyor. "Dikkatli ol Bonny. Bu hamilelik denge merkezini değıştirmiş."

"Büyüdükçe bunun daha da kötüleşeceğinden eminim."

Duruyorum ve tabanımı taşa sürüyorum. "Hepsi benim suçum değil. Bu botların topukları kaygan. Bugün için kötü bir ayakkabı seçimi."

Sin kolunu benimkine doluyor ve diğer eliyle pazumu kavıyor. "Yardım almadan yürüeyebilirim."

"Ben sadece seni ve bebekleri koruyorum."

Yavaşlıyorum çünkü yokuş aşağı yürüyoruz ve tabanlarımın yere tutunduğundan emin değilim.

"Hayatlarımızın nasıl değışeceğini düşünmeyi bıraktın mı, iki sevimli küçük çocuğa sahip olma hayalinin ötesinde

Tombul yanaklı bebekler mi? Bir ton bakım gerektirecekler. Tüm zamanımıza hükmedecek. Ya da en azından benim."

"Bunu tek başına yapmayacaksın. Birlikte üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum."

"İki çocuğa ebeveyn olduğumuzda birbirimizi bir buçuk yıldır tanıyor olacağız. Bu çok korkutucu."

Botum ikinci kez kayıyor ve Sin beni arnavut kaldırımli yokuştan aşağı yuvarlanmaktan kurtarıyor. "Düşmene asla izin vermeyeceğim."

Doğrudum ve ona baktım. "Az önce söylediğimi tekrar ifade edeyim. Ebeveyn olmak çok korkutucu ama birlikte dehşete kapılmayı tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum."

Turdaki bir sonraki durağımız şirin bir köy. Onları yoldan görmüştüm ama ziyaret etmek için durmamıştım. "Öğle yemeği vakti. Bir şeyler atıştırmak ya da alışveriş yapmak ister misin?"

Sanki sormak zorundaymış gibi. "Yemek."

Yemekhane, kıyafet ve hediyeelik eşya alışverişi yapabileceğiniz genel pazarın içinde yer almaktadır. Binanın dış çevresinde keçi çitleri bulunmaktadır.

"Bunu memlekette göremezsin." Benim geldiğim kırsal güneyde bile.

"Alışveriş merkezinizin dışında yaşayan hiç billie yok mu?"

"Kesinlikle yok."

Bu yaşam tarzını her geçen gün daha çok seviyorum. Kendimi bir köyde mutlu olarak görebiliyorum.

Dükkânın içinde birkaç masa ve sandalyeyle hizmet veren restorana doğru yürüyoruz. Bir pencerenin yanında oturmayı tercih ediyoruz, böylece ağaçlarla kaplı yaylalara bakabiliyor ve keçilerle oynamak için çitlere gelen çocukları izleyebiliyoruz.

Bir çift genç çocuk hayvanları sevmek için parmaklarını tellerin arasından geçiriyor. Her iki yanında püsküller sarkan Peru tarzı maymun şapkaları takıyorlar. Çok sevimli. Anneleri olduğunu tahmin ettiğim bir kadın onların fotoğrafını çekiyor.

Bu yakında ben olabilirim. İki küçük oğlanın fotoğraflarını çekerken. Ama ben hep küçük bir kızımız olduğunu hayal ediyorum. Belki Isobel gibi kıızıl saçlı bir tane.

Dikkat dağıtmanın ikinci günü başarılı geçti. Sin ile harika vakit geçirdim. İlk kalemi ziyaret ettim. Bir gölü keşfettim ve kocamın elini tutarak sahilinde yürüdüm. Şirin bir İskoç köyünde öğle yemeği için balık ve patates kızartması yedik ve pazarda alışveriş yaptık. Günah içki fabrikasının ve tadımının tadını çıkardım. Belki biraz fazla. Otobüs uzaklaşıyor ve o şimdiden uyuyor gibi görünüyor.

Günü normal insanlarla takılarak geçirdik. Sürdüğü sürece güzeldi. Şimdi dostluk hayatına dönüyoruz.

Ve bir canavarın kızı olup olmadığımı öğrenmek için bekle.

Kahretsin. Sabah oldu bile. On saat uyudum ve hâlâ bitkinim. Dünkü tur çok fazla yürüyüş içeriyordu, bu yüzden aneminin bana bıraktığı az miktardaki enerjiden mahrum kaldım.

Yemek kokusu aldığımda ağzım sulanır. Belki waffle. Muhtemelen krep. Kesinlikle pastırma. İskoçların pastırma dediği şeye ben jambon derim. Adı ne olursa olsun, çok lezzetli.

Yan döndüm ve bir şey hissettim. Bir kabarcık mı? Bir çırpıntı mı?

Ne olduğunun farkına varıyorum ve ciyaklıyorum.
"Günah!"

Buraya gel. Çabuk."

Kocaman gözlerle odaya dalıyor. "Neyin var?"

"Bebeklerin hareket ettiğini
hissettim!" "Ödümü kopardın."

Oldukça yüksek sesle bağırdım. "Özür dilerim. Çok
heyecanlandım. Sadece küçük bir çırpınıştı ama öyle
olduğunu biliyorum. Tam olarak kitapta anlatıldığı gibiydi."

On dokuz haftalıkken onları henüz hissetmemiş
olmamın iyi olduğunu biliyordum ama bu beklenti beni
öldürüyordu.

Sin yanıma geliyor ve elini karnıma koyuyor. "Şimdi
hissetmiyor musun?"

"Hayır. İki ya da üç saniye sürdü ve kayboldu."

"Hareketlerini hissedebilmem için çok daha büyük
olmaları gerektiğinden eminim" diyor.

Ben de öyle düşünürdüm. "Sizi buraya boş yere
çağırdığım için özür dilerim."

"Hiçbir şey değildi. Bebeklerimizin ilk kez hareket
ettiğini hissettiniz. Bu çok heyecan verici."

"Krep ya da waffle ve pastırma kokusu alıyorum."

"Waffles. Sana yatakta kahvaltı getirecektim ama
masaya gelmeyi tercih eder misin?"

Hayatta olmaz. Bana hizmet edilmesini istiyorum. "Hadi
birlikte yatakta kahvaltı yapalım."

"Nasıl isterseniz."

Kalkıp sabah rutinimi gerçekleştirdikten sonra
yemeğimi beklemek üzere yatağıma geri dönüyorum.

Sin yatak odamıza elinde bir tepsiyle geliyor. İçinde
taze bir gül olan bir vazo bile var. "Nereden aldın bunu?"

"Pazar."

"Bu sabah zaten dışarıda mıydın?"

"Kahvaltı için ihtiyacım olan şeyleri almam gerekiyordu." Tepsiyi kucağıma koydu. "Taze görünüyorsun. Bu dişlerini fırçaladığın ve bir öpücük çalmaya çalıştığında benden kaçmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Eğildi ve beni öptü. "Mmm... naneli güzel." Etrafımda dolaşıyor ve yatağın kendi tarafına tırmanıyor.

Bugünkü dikkat dağıtıcı şeyin ne olacağını duymak için heyecanlıyım.

"Kahvaltıdan sonra ne yapacağız?"

"Annemin dekoratöründen bir randevu aldım. Onunla ve annemle iki saat sonra yeni evimizde buluşacağız."

"Bu kadar kısa sürede müsait olduğuna inanamıyorum."

Sin gülüyor. "Annenizin onun en önemli müşterisi olması işe yarıyor. Isobel Breckenridge aradığında programını ona göre ayarlamaya hazır."

Isobel ayarlamaları yaptı. Çok tatlısın. "Ellison gelse sorun olur mu?"

"Tabii ki."

"Kahvaltıyı getirdiğinde uyanık mıydı?"

"Hayır. O kız ölü gibi uyuyabilir. Bahse girerim daha önce ciyakladığında yerinden kıpırdamamıştır."

"Yıllarca geceleri çalıştı. İç saati hâlâ bozuk." Çatalımı yere bıraktım. Yiyebildiğim kadar yedim. "Bu çok güzeldi ama tıka basa doydum."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Sin tepsimi kucağımdan aldı.

Daha iyi bir koca isteyemezdim. "Bana karşı bu kadar iyi olman beni hâlâ şaşırtıyor."

"Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz vermiştim. Ciddiydim."

"Ve yapıyorsun. Her gün."

CHAPTER EIGHTEEN

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Ev satın alma. Kale turu. Köy alışverişi. İç tasarım. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama dikkat dağıtma oyunum sona erdi. Üç günlük bekleyiş geldi ve geçti. Gerçeğin zamanı geldi.

Bleu ve ben yatak odamıza giriyoruz çünkü tamamen mahremiyetimizin olduğu tek yer orası. Yatağımızda yan yana oturuyoruz. Babalık sonuçlarını içeren zarfı sıkıca tutuyor ama açmak için harekete geçmiyor.

"Sonuçları okumak zorunda değilsiniz. Kendinizi hazır hissetmiyorsanız, daha sonraki bir zamana kadar bir kenara koyabilirsiniz. Eğer kendinizi hiç hazır hissetmezseniz, bu da sorun değil. Şu anda okumanın tek seçeneğiniz olmadığını anlayın."

"Onun kızı olmadığımı kanıtlanırsa hissedeceğim rahatlama dan kendimi mahrum bırakabileceğimi sanmıyorum."

Todd'un babası olmadığını varsayıyor. "Öyle yazmıyor olabilir. O zaman ne olacak?"

"Beni bilirsin. Gerçek olduğu sürece her şeyle başa çıkabilirim." Şimdiye kadar bunun doğru olduğu kanıtlandı ama bu tamamen farklı bir durum. Bleu için korkuyorum ama kararını desteklemeliyim. Kocas ı olarak benim görevim bu.

Derin bir nefes alıyor ve kapağı açarak test sonuçlarını çıkarıyor. Hiç bakmadan bana uzattı. "Lütfen benim için oku. Ben yapamam."

Babalık testi sonuçlarına hızlı bir cevap almak için göz atılmaz. Evet ya da hayır kutusu yok. Karmaşık ama bir süre sonra kararı deşifre ediyorum. Sonuç: Dışlanamaz. Babalık olasılığı yüzde doksan dokuz nokta doksan dokuz. Todd Cockburn onun babası.

"Hiçbir şey söylemiyorsun. Bu iyi bir şey olamaz."

Sonuçları katladım ve yatağın üzerine koydum. "O senin biyolojik baban."

Bleu başını sallar ve gözlerini duvara diker. "Tamam. Bunun değiştireceği tek şey, onu öldürmeden önce söyleyeceklerim."

Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, işte aynı şarkı, ikinci mısra. "Bunu konuşmuştuk Bonny."

"Kendimi tehlikeye atmamı istemediğini söylemiştin. Todd kontrol altında. Benim için bir tehdit olmayacak. Silahla ateş etmek beni ya da bebekleri tehlikeye atmaz." Bu onun görüşü.

"Fiziksel olarak hayır. Ama önceden planlanmış bir cinayetin zihinsel durumunuz üzerinde yaratabileceği etkiyi tam olarak anlamıyorsunuz. Onun senin biyolojik baban olduğu gerçeği durumu daha da karmaşık hale getiriyor." Bunun duygusal olarak ona zarar vermemesine imkan yok.

"Bu bir komplikasyon değil. Talihsiz bir ayrıntı."

"Henüz sindiremediğiniz bir ayrıntı."

"İşlenecek ne var ki? Annemi hamile bıraktı. Annem ondan kaçmış ve beni doğurmuş. Onu öldürdü ve

beni öldürmek için. Sanırım her şeyi gayet iyi anladım."
Keşke bu kadar basit olsaydı.

Ona söylemek üzere olduğum şey sorunlara neden olacak.
"Bunu yapmana izin veremem."

"Bana *izin* vermeyecek misin? Bu ne anlama geliyor?" "Tam olarak söylediğim şey."

"O zaman bunu kime yaptırmayı düşünüyorsun?" "Ben."

"Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorsun. Bu benim son günahım.

On sekiz yılımı bu adamı arayarak geçirdim. Hayatımı buna adadım. Yedi yaşımdan beri yaşadığım ve nefes aldığım tek şey bu. Yedi! Tüm çocukluğum ve yetişkin hayatım bunun etrafında döndü ve şimdi sen bana bunu benden alacağını söylüyorsun."

"Lütfen nereden geldiğimi anlamaya çalışın." Başını sallıyor.

"Bonny."

Ona doğru ilerliyorum ama ellerini kaldırıyor. "Hayır."
Çok öfkeli. Bunu daha fazla tartışmadan önce sakınlaşması gerekiyor.

Köşedeki sandalyeden dizüstü bilgisayarımı ve dava dosyalarımı alıp çantama koyuyorum. "Bir şeye ihtiyacınız olursa ofiste olacağım."

Cevap yok.

"Seni seviyorum, Bonny."

O da banyoya girip kapıyı çarparak karşılık verir.
"Akşama görüşürüz."

Bu durum karımı şimdiden olmadığı birine dönüştürüyor. Bleu her zaman olgun ve mantıklıdır, tanıdığım diğer tüm kadınlardan daha fazla. Az önce tartıştığım kişi öyle değildi.

BI'ya varıyorum ama ilk gittiğim yer benim ofisim değil; babamınki. Kapısına vurdum. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette."

"Bazı yeni bulgular hakkında sizi bilgilendirmem gerekiyor." Kalemını masasının üzerine koydu.

"Kulağa ciddi geliyor." "Bleu, Todd Cockburn'ün kızı."

Babam kapıyı kapatmamı işaret etti. "Sanırım bunu iyi karşılamıyor."

"Tek tepkisi onu öldürecek kişi olmak istemesi."

"Bir numara alması gerekecek çünkü o tek değil. Siyah bölgeye gidip kafasını omuzlarından uçurmaktan nasıl kendimi alıkoyduğumu bilmiyorum."

Babam Todd'un Amanda Lawrence'ı öldürdüğünü öğrendiğinde pek iyi karşılamadı ama Cara'yı öğrenmek onu ve annemi yıktı. Hemen kendilerini suçladılar çünkü Todd bizim çevremizin bir parçasıydı. Onu ondan koruyamadıklarını düşündüler.

"Babalık sonuçlarını beklerken bunu yapmadığın için sana minnettarım."

"Bleu kimseye suikast düzenleyecek durumda değil." Beni ikna etmek zorunda değil.

"Sorunu çözmek için onun lideri olarak devreye girmem gerekiyor mu?"

"Hayır. Ben söylersem bu olasılığın ortadan kalkacağını çok farkında."

"Sen onun liderisin ama bu konuda seninle savaşıyor." Bleu'nun vücudunda itaatkâr bir kemik yok.

"Yapabileceğini düşünüyor çünkü o benim karım. Ve çok sert biri. Bu da işleri zorlaştırıyor."

Babama imkânsız sormak üzereyim. "Todd'u öldürmeyi ne kadar çok istediğini anlıyorum. O senin kızını ve sevdiğin kadını aldı. Ama Cara ve Amanda gittiler. Bleu yaşıyor ve annesinin intikamı alınana kadar bir bütün olamayacak. Korkarım bunu kendi başına yapmak ona iyileşmekten çok zarar verecek. Kocası olarak, bunu onun için yapmalıyım. Saygısızlık etmek istemem ama bu görevi bana devretmenizi rica ediyorum."

"Bunu istemek çok fazla."

"Biliyorum baba. Babam ve eşim de aynı şeyi istiyor. Bunun ikiniz için de ne anlama geldiğini biliyorum, bu yüzden bu ricayı içim burkularak yapıyorum."

"Cara ya da Amanda'yı geri getiremem. Bunun Bleu'nun iyileşmesine yardımcı olacağına inanıyorsanız, sizi bu olasılıktan mahrum etmeyeceğim."

İçim rahatladı. "Teşekkür ederim." "Ne zaman yapacaksın?"

"Sanırım bu Bleu ile işlerin ne kadar iyi gittiğine bağlı."

"Sana iyi şanslar dilerim evlat."

Günüm uzun. Dikkatim dağınık. Tek düşünebildiğim Bleu ve yapacaklarıma nasıl tepki vereceği.

Ona üç kez mesaj attım ama cevap alamadım. Bundan hiç memnun değilim. Kyle ve Blare yanında olmasaydı onun güvenliği için endişelenirdim.

İş günü bitiyor ve eve dönüp başka bir kavgaya hazır değilim, bu yüzden Duncan'a uğruyorum. Jamie'nin

Bir iki viski içmek için benimle buluşmayı kabul etti. Belki on.

Davetimi kabul ettiğine sevindim. Son birkaç günümü Bleu'ya ayırdığım için Jamie ile sadece telefonda kısa bir süre konuşabildik. Bana birkaç kez iyi olduğunu söyledi ama bu sözleri söylemekle bunların gerçekten doğru olması farklı şeyler. Kendim görmem gerek.

Ben geldiğimde masamızda bekliyordu, önünde iki viski vardı bile. Genelde Guinness içer. "Görüyorum ki bensiz başlıyorsun."

Viskilerden birini bana doğru itiyor. "Sadece ilk seferimde. Ama kesinlikle sonuncusunda değil."

Johnnie Walker'ı yudum yudum içiyorum. Çok yumuşak bir şey.

Her zaman.

"Westlyn ve Evanna nasıl?" Ben soruyorum.

"Westlyn yas tutuyor ama durumu iyi. Evanna o kadar iyi idare edemiyor." Şaşırmadım; Evanna Abram'ın favorisiydi.

"Ya Torrie?"

"Deli gibi kızgın. Bir liderin dul eşine davranıldığı gibi davranılmıyor." Tahmin edilebilir. Onu evim dediği o gösterişli evden attırmadığım için ne kadar şanslı olduğunun henüz farkında değil.

"Neler oluyor?" Jamie soruyor. "Karımla tartıştık. Büyük bir tartışma."

Jamie gülüyor. "Omurgalı bir kızla evlendiğine sevindim. Onun seninle kafa kafaya vermesini izlemek çok eğlenceli. Başka kimse bundan kurtulamazdı."

Ona haberlerim var. Karımın omurgasından daha fazlası var.

Taşakları var. Büyük olanlardan.

"Eve döndüğümde ikinci bölümü dört gözle beklemiyorum."

Jamie, "Eski bir FBI ajanının bir tartışmada kendi başına kalabileceğini tahmin ediyorum," diyor.

Kesinlikle yapabilir.

"İşler hızla çirkinleşecek. Ve Ellison'ın evde olacağından oldukça eminim. Bizi duymasını istemiyorum."

"Gelip onu yürüyüşe çıkarmamı ya da gezdirmemi ister misiniz, böylece olayın ortasında kalmaz."

"Oh lanet olsun! Bu harika olur. Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Sorun değil."

Çok fazla viski içmemeye dikkat ediyorum çünkü Bleu ile bu konuşmayı yaparken ateşli olmam gerekmiyor.

Eve geldiğimde geç olmuştu ama Ellison hâlâ ayaktaıdı. Odasından gelen müziği duyuyorum. Arctic Monkeys'den "Do I Want to Know?". şarkıyı tanıyorum çünkü Bleu sürekli dinliyor.

Yatak odasının kapısına vurdum. "Elli. Ben Sinclair." "İçeri gelebilirsin."

Kapıyı açtım ve onu ayak tırnaklarını boyarken buldum. "Seni rahatsız etmek istemezdim ama senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Bleu bana çok kızgın."

Ellison kıkırdıyor. "Evet, öyle. Senin adın boktan." Ben de öyle düşünmüştüm.

"Onunla konuşmam gerek. Gürültülü ve tatsız olmasını bekliyorum. Jamie gelip seni yürüyüşe çıkarsa ya da arabayla gezdirirse sorun olur mu?"

Gözlerini bana dikti. "Babasını vurduğum gecedan beri onu görmedim. Bu çok rahatsız edici olacak."

"Gönüllü oldu. Garip olacağını düşünseydi bunu yapacağını sanmıyorum."

Ellison yüzünü ovalıyor ve aynaya bakmak için eğilirken iç çekiyor. "Bok gibi görünüyorum ama sanırım bunun bir önemi yok. Eğer kız kardeşimle aranızda çılglık çılgılığa bir kavga çıkacaksa, ben buradan gidiyorum."

Yatak odasına gitmeden önce Ellison ve Jamie'nin gitmesini bekliyorum. Bleu zaten yatağında ama ben içeri girdiğimde kıpırdanıyor, yani uyumuyor. Uykunun onu kolayca bulamayacağı kadar sorunlu olduğundan şüpheleniyorum.

Oturmak için ayağa kalkıyor, sırtındaki yastığı düzeltiyor. Yanına gidip yatağın yanında diz çöküyorum. Elini tutup üst kısmını öpüyorum. "Seni seviyorum. En önemli şey bu, bu yüzden buradan başlamak istiyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Onun yanıtı bana bunun daha önce olduğundan daha iyi geçeceği umudunu veriyor.

"Daha önce kendimi pek iyi ifade edemedim ama neden böyle hissettiğimi anlaman çok önemli. Todd'un celladı olmanın seni iyileştireceğine inanıyorsun. Bunun yarardan çok zarar getireceğinden korkuyorum. İyi ve kötü arasındaki uçuruma köprü kurmanın sonuçları gerçektir."

"Bunun olmaması için şartlandım. Daha önce de öldürdüm ve sonrasında iyiydim."

Onun planladığı şey farklı. Bunu anlamasını sağlamalıyım.

"Öldürdün ama asla isteyerek değil. Her seferinde, bu sana zorla yaptırıldı. Ben bu kararı defalarca kendim için verdim. Sonrası kolay değil ve bunu senin için de istemiyorum."

"Bunu sonuna kadar götürmek zorundayım." Yapabilir, ama istediği şekilde değil.

"Bundan vazgeçmenin dünyanın en zor şeyi gibi görüldüğünü anlıyorum, ama size söz veriyorum, düşündüğünüzden çok daha kolay."

"Neredeyse tüm hayatım boyunca dünyada en çok istediğim şeyden vazgeçmemi istiyorsunuz."

"Beni ve bu bebekleri Todd Cockburn'ü öldürmekten daha çok istemenin zamanı geldi."

Avucunu yüzüme koydu. "Bir an bile senin ve çocuklarımızın her şeyden önce gelmediğini düşünme."

"Sen iyisin Bonny. Bunun sana yapacakları yüzünden lekelenmeni istemiyorum."

"İyi olduğumu söyleyip duruyorsun ama değilim. Ve bu onun yüzünden."

"Yanılıyorsun. Öyle olmasaydın beni ya da bu bebekleri sevmezdin. Senden bizi bırakacak kadar sevmeni ve bunu senin için yapmama izin vermeni istiyorum."

Cevap vermiyor. En azından bu bir tartışma değil.

"Senin hatan olmayan bir karanlıkla dolusun. Ben bana vermeni istiyorum. Senin için taşımama izin ver."

"Nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Şeytanlarınızın kölesi olmayı reddedin. Proaktif olun. Senin için Todd Cockburn'ü öldürmeme izin verme kararını ver. Bunu yap çünkü çocuklarımızı, olduğun kişiyi potansiyel olarak yok edebilecek her şeyi reddedecek kadar seviyorsun."

Mücadele ediyor. Anlıyorum. "Ben zaten pisim, ama senin pis olmana gerek yok."

Sözcükler gelmeden önce gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Beton zemin. Kül blok duvarlar. Tepede asılı tek bir ışık. Son nefesimi verirken bu odada görmek isteyeceğim hiçbir şey yoktu.

Todd Cockburn dört gündür demir parmaklıklardan oluşan dört duvarı evi olarak biliyor. Bir hayvan için kafes. Çok uygun.

Hücrelerinden serbest bırakıldı. Şimdi bilekleri ve ayak bilekleri bir infaz sandalyesinin kollarına ve bacaklarına sıkıca bağlanmış bir şekilde kara alanın bir köşesinde oturuyor.

Annem, babam, Bleu ve ben ona yaklaştık. Rahatlamış görünüyor ama öyle olmamalı. "Tanrı'ya şükür geldin, Thane. Bu aptallar beni günlerdir çelik bir kafeste tutuyorlar. Ne zamandır burada olduğumdan bile emin değilim."

İki kardeşe işaret ettim. "Eşim ve annem için sandalye bulun da otursunlar."

"Anlamıyorum. Bu neyle ilgili?"

Todd yakalandığını henüz fark etmedi mi yoksa anladı ve yalan söylemeyi mi planlıyor emin değilim. "Bunun ne hakkında olduğunu öğrenmen için iyi ve hazır olduğumda öğreneceksin."

Bleu oturur ve annesinin katiline hançer gibi bakar.

"Todd Cockburn. Cara Breckenridge'i, Amanda Lawrence'ı, kendilerinden haber alınamayan on bir kurbanı öldürmekle ve eşim Stella Bleu Lawrence MacAllister Breckenridge'i öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyorsunuz."

Şaşırmış gibi yapıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman izin verin hafızanızı tazeleyeyim." Açtığım kupa kutusunu önündeki masaya koyuyorum. Başarısız

oluyor

tepki vermek için.

Babam öne çıktı. "On altı yıl önce Edinburgh'daki yerimizde yapacağımız değişiklikleri görüşmek üzere evimde bir kumarhane personeli toplantısına katılmıştın. Toplantı sırasında bir ara fark edilmeden sıvıştın ve kızımın odasına girdin. En sevdiği pelüş hayvanı kullanarak onu boğup öldürdünüz."

Babam kutunun içinden Cara'nın kolyesini çıkarıyor. "İşiniz bittiğinde bu madalyonu boynundan çıkardınız ve sabaha kadar öldüğünü anlamayalım diye bedenini uyuyormuş gibi yerleştirdiniz."

"Sen benim biricik kızımı öldürdün." Annem sandalyesinden kalktı ve Todd'un önünde durdu. "Tanrım, o çocuğu ne çok severdim. Thane'in benden almadığı tek şey oydu."

"Isobel. Lütfen kızını öldürmediğimi söylediğimde bana inan."

"Cara hayatımda gördüğüm en güzel çocuktu. Doğduğu günden beri kafasının her yerinde koyu renk bukleler vardı. Çok tatlıydı. Çok nazikti. Ona sadece beş yıl sahip olabildim çünkü onu benden aldın."

"O değerli kızı ben öldürmedim."

Annem Todd'un suratına sert bir tokat attı. "Kapa o yalancı çeneni!"

Annemin yanına gittim ve onu uzaklaştırdım.

Babam devam ediyor: "On sekiz yıl önce, sevdiğim kadın Amanda Lawrence'ın evine gittin ve onu vurarak öldürdün. Ona verdiğim elmas küpeleri takıyordu."

Babam avucundaki elmas çivileri gösteriyor. "Bunlar. Onları cesedinden aldın ve işin bitince kızının odasına gittin. Köpeklerini vurdun, ama onun saldırısına uğramadan önce değil. Sonra kızını yatağının altında saklandığı yerden çıkardın ve yüzüne bir yastık koyarak onu boğdun."

Babam koleksiyondan yüzüğü alır. "Bu doğum taşı yüzüğü o küçük kızın bedeninden aldın ve onu ölüme terk ettin. Ama tahmin edemeyeceğin bir şey oldu."

Babam Bleu'yu işaret ediyor. "O kurtarıldı ve orada oturuyor. Oğlumun karısı, on sekiz yıl önce öldürdüğünüzü sandığınız küçük kız. Ama sanırım bunu zaten anlamışsındır çünkü Bleu'nun iadesi için Tarikat'la takas yaptığımız gece yetkilileri arayanın sen olduğundan şüpheleniyorum."

"Bu korkunç şeylerin hiçbirini ben yapmadım. Biri bana komplo kuruyor."

"Senin masum olduğun fikrini düşünelim. Amanda'nın katili Alman kurdu tarafından sağ bacağından ısırılmış. Eğer onu öldürmediyseniz, köpek ısırığının izini taşımayacaksınız."

Adamlarımızdan biri öne çıkıyor ve cebinden bir bıçak çıkararak Todd'un pantolonunun kumaşını paçasından dizine kadar kesip açıyor. Babam, Bleu'ya inceleme için yaklaşmasını işaret ediyor. "Todd'un bacağındaki yara izi, tanık olduğunuz saldırıdan beklediğiniz yara iziyle uyumlu mu? "

Bleu bacağına incelemek için yaklaşır. "Max'in ısırığından tam da bunu görmeyi beklerdim."

Todd'un önünde durup yüzünü inceliyor. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen Bleu Breckenridge'sin, liderimin karısı."

"Bleu Breckenridge olmadan önce Stella Lawrence'dım. Amanda Lawrence'ın kızı. Ben de senin kızınım. O yastığı yüzüme koyup beni boğduğunda senin kızın olduğumu biliyor muydun?"

"Sen benim kızım değilsin. Olamazsın da. Böyle bir şey olmasın diye otuz yıl önce vazektomi yaptırdım."

"Genetik olarak sana bağlı olmaktan ne kadar nefret etsem de, ben senin etin ve kanındanım." Bleu cebinden babalık sonuçlarını çıkarır. "Senin DNA örneğini aldık ve benimkiyle karşılaştırdık. Ben seninim ve işte kanıtı."

Todd hiçbir şey söylemiyor.

Bleu titriyor, yüzü acı içinde. "Annemi neden öldürdün? Senden kaçtı. O bir tehdit değildi."

Cevap yok.

"Karıma cevap ver."

Hala bir şey yok.

Bleu bu an için 18 yıl bekledi. Todd'un ona hak ettiği tatmini vereceğinden emin olacağım.

Biraz iknaya ihtiyacı olduğunu görebiliyorum. "Oh... Todd.

Ölümden çok daha kötü olan pek çok şey var."

Sangster köşede sessizce durmuş Cockburn'e fırsat vermesini bekliyor. Onu alacak.

Yoldaşlık'ın işkence ustasına öne çıkmasını işaret ediyorum. "Bir parmağını koparın ve bakalım bu onu karımın sorularına cevap vermesi gerektiğine ikna edecek mi?"

Sangster sırtıyor ve Todd'a doğru ilerliyor.

"Hayır!" Todd ondan uzaklaşmak için işe yaramaz bir şekilde mücadele ederken bağırır. "Karınızın tüm sorularını cevaplayacağım."

Sangster durdu, beni bekliyordu. "Yine de iyi bir önlem için çıkar."

Sangster Todd'a kesici penseyi gösterir ve birkaç kez kapatır. Metalin metale sürtünme sesini duyabilirsiniz.

Todd elini çekmek için çabalıyor ama nafile.

Sangster bıçakları kapattığında çığlıkları odayı doldurur. Todd'un parmağını elinden kurtarmak için penseyi ileri geri çevirirken kan yere damlar. Crunch.

Sangster sözlerini bitirir ve parmağını masanın üzerine atar.

Penseyi geri verir ve Todd'un görmesi için testereyi kaldırır. "Karımı bir daha görmezden gelersen bir dahaki sefere elini kaybedersin."

"Annemi neden öldürdün?"

"Biloxi kumarhanesinin kaymağını yiyordum. Öğrendi ve bu işe bağlanmak istemedi. Tek kelime etmeden gitti. Sekiz yıl sonra ona rastladım ve Thane ile birlikteydi. Kardeşlik'ten çaldığımı söylerse beni öldüreceğini biliyordum, bu yüzden onu sessiz tutmak zorundaydım. Beni terk ettiğinde sana hamile olduğundan haberim yoktu. O geceye kadar bir kızı olduğunu bile bilmiyordum. Ve senin benim olduğunu da kesinlikle bilmiyordum."

"Seni teşhis edemezdim. Beni sağ salim bırakabilirdin ama sen yedi yaşındaki masum bir çocuğu öldürmeyi seçtin. Neden?"

Todd gözlerini kapatır ve yüzünü tavana doğru kaldırır. "Kendime engel olamıyorum. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı bilmiyorum."

Bu anlamadığım ve açıklayamadığım bir şey."

Bleu konuşurken onun önünde bir ileri bir geri adım atıyor. "Bir kaşıntı olarak başlar ve kaşırmaktan başka çaren kalmayana kadar yayılır. Eğer kaşımazsan, patlarsın. Bunu gerçekleştirmenin yollarını hayal edersin. Arzu kendini gösterdiğinde bunu yapmak her zaman mümkün olmadığından, yapabilece kadar sizi idare etmesi için bu öğeleri kullanırsınız. Her biri ilgili kurbanı temsil ediyor ve her biri cinayetleri yeniden yaşamanıza yardımcı oluyor. Bu, sahip olduğunuz dürtüyü geçici olarak tatmin ediyor. Ta ki üstesinden gelemeyip tekrar yapmak zorunda kalana kadar. Ve tekrar. Ve tekrar."

Todd'un yüzünde bir sırıtma yayılıyor, muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en uğursuz sırıtma. Saf kötülük. "Anlıyorsun çünkü sen benim kızımsın. Sen de benim gibisin."

Bleu başını sallar. "Bilgimi anlayışla karıştırmayın."

"Bilgiye susamışsınız çünkü o sizin de içinizde."

Bleu ona doğru yürür ve yüzüne tükürebilmek için eğilir. "Tek susuzluğum seni öldürmek için peşine düşmektir."

"Arzun yer değiştirmiş. Bunu göremiyorsun ama tıpkı benim gibisin. Sen benim kızımsın. Bir parçam senin içinde. Ve taşıdığın o bebeklerde."

"Sakın çocuklarım hakkında konuşayım deme. Asla!"
Bleu bağırıyor.

"Bebeklerinizin öldüren iki ebeveyni var. Potansiyelleri sonsuz."

Todd'un çılgınlıklarını yeterince dinledim. Bleu'nun cevapları var. Bunu sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi. "Seni rahatsız eden

sadece tek bir şekilde tedavi edilebilen bir hastalıktır."

"Bırak kızım yapsın. Yapmak istediğini biliyor."

"Hayatımı seni nasıl öldüreceğimi hayal ederek geçirdim. O kadar takıntılıydım ki, beni mahvetmesine izin verdim. Ve sonra Sin'le tanıştım. Bana verdiğin zararı görüyor ve tüm çirkinlikleri ortadan kaldırmak istiyor. Ve ben de ona izin veriyorum."

"Beni öldürmek içindeki şeyi düzeltmeyecek."

"Düzeltemeyeceğinden eminim ama iyi bir başlangıç olur."

Bleu yanıma geldi. "Onu daha fazla dinleyemeyeceğim ve burada bir dakika daha kalmak istemiyorum."

Biz binadan çıkarken Todd'un alayları yüksek sesle ve net bir şekilde duyulabiliyor.

Arabanın yanında durdu ve kollarını göbeğime doladı. "Bunu benim için yapacağını bilmek yeterli. Başından beri haklıydın. Onu öldürmek bana ihtiyacım olan kapanışı getirmeyecek. Sadece daha fazla eziyet. Bu hayatımın en kötü hatası olur çünkü her zaman bir şekilde onun haklı olup olmadığını merak ederim."

"O değil."

"Biliyorum ve uzaklaşarak bunu kanıtlıyorum. Beni iyileştirecek olan şey onu öldüren kişi olmak değil. Sen ve bu bebekler. Birlikte sahip olacağımız hayat. Mutluluğumuz."

Bleu'yu kollarıma çektim. "Her şeyle ben ilgileneceğim."

Başının üstünden öperim. "Annemin bunun için kalmasına gerek yok. Onu dışarı göndereceğim, böylece Sterling onu eve götürebilir."

"Muhtemelen yakında eve dönmeni

beklememeliyim." "Hayır. Ona diğerinin kim olduğunu söyleteceğim.

Böylece kurbanların ailelerini rahatlatabilirim."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum, Breck." Alnımı onunkine bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Beni çabucak öptü ve arabaya bindi.

Kaldığım yerden devam etmek için annem gidene kadar bekliyorum. "Şimdi, bu eşyaların kime ait olduğunu konuşalım."

"Hatırlamıyorum."

"Sangster. Hafızasını tazelemeye ne dersin?"

Testereyi seçiyor. "Nasıl istersen."

CHAPTER NINETEN

BLEUBRECKENRIDGE

Duşta akan suyun sesiyle uyanıyorum. Bu Breck'in cinayet sonrası rutinidir. Bunu asla itiraf etmez ama birinin canını aldıktan sonra hissettiği pisliliği temizlemenin bir yolu olduğundan şüpheleniyorum - bunu hak etmiş olsalar bile.

Ona gitmem gerek. şu anda benim desteğime her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Elbisemi ve külotumu çıkardım. "Ben de seninle geliyorum."

Onu  rk tmemem için adil bir uyarıya ihtiyacı var.

"Hayır, Bonny.

Yatağına d n."

"Seninle birlikte olmama ihtiyacın var."

Ellerini fayans duvara dayamış, su sırtından aşağı akıyor, başını eğmiş duruyor. Bana doğru bakmıyor. "Beni böyle g rmeni istemiyorum."

"Seni bırakmayacağım." Kollarımı arkadan sarıyorum ve yüzümü ıslak sırtına yaslayarak sıkıyorum. "Yalnız değilsin. Asla yalnız değilsin."

Sin titriyor. "Korkunç eylemlerde bulunduğunu itiraf etti. Öleceğim güne kadar aklımdan çıkmayacak şeyler. Eğer sen gitmemiş olsaydın

kendi başıma olsaydım, seni gönderirdim."

"Buna katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Hepsi kadın. Çoğunlukla Amerika'dan gelen ergenler. Burada öldürdükleri Tarikat'tan. Ölümleri ve ortadan kaybolmaları zaten bizim üzerimize atılmıştı."

"Kim olduklarına ya da nereden geldiklerine bakılmaksızın her şey korkunç."

"Anneni öldürmeden ve sana saldırmadan önce yıllardır cinayet fikriyle oynuyordu. Bu onun ilk katliamı olduğu için henüz becerilerini geliştirmemişti. Muhtemelen hayatta kalmanızın tek sebebi de bu."

Tabiri caizse onun ilk kan tadışıydım. "Bir çocuğun ölümüne ilk kez kendi kızıyla karıştı. İroni olağanüstü. Bu tür şeyleri uyduramazsınız."

Avuçlarıma vücut losyonu sıkıp sırtında gezdiriyorum. Gecenin olaylarını temizlemesine yardım etmek istiyorum. "Todd Cockburn'ün ölümü gerçekleşmek zorundaydı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Tamamen kaçınılmaz olan bir eylem yüzünden tek bir dakika bile suçluluk duyma. Şu anda hissettiklerinize rağmen, dünyadaki bir yanlışlığı düzelttiniz. Masum çocukları, onlar için sakladığı her şeyden kurtardınız.

Fellowship çocuklarını öldürmekten korkmadı. Tek bildiğimiz, bebeklerimizin onun kurbanı olabileceğiydi."

"Böyle şeyler söyleme."

"Yaptığınız şeyi kötü ya da kötülük olarak görmemeniz gerektiğini anlamanızı sağlamaya çalışıyorum. Bu iyi bir şey. Seri katiller alışkanlıkları olan yaratıklardır. O bunu tekrar tekrar yapacaktı ama sen onu durdurdun. Sen bir kahramansın çünkü

tuzağına düşecek kurbanları kurtardın. Ama sen de benim kahramanımsın. Beni kurtardın."

Sin duşa girdiğimden beri ilk kez bana bakıyor. "Seni neyden kurtardı?"

"Kendim. Artık içimdeki o karanlık yeri hissetmiyorum. Onu benden aldınız ve boşluğu umut ve sevgiyle doldu."

Kollarımda dönüyor ve yüzümü tutuyor. "Benimle birlikte söyle, Bonny."

Birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve paylaştığımız derin yakınlığı ifade eden kelimeleri birlikte söylüyoruz. "İçime... görüyorsun."

Banyo aynasının önündeyim, üzerimde sadece bir banyo havlusu var. Sin yatak odamızdan bana seslendiğinde dişlerimi fırçalamış ve ıslak saçlarımı başımın üstünde bir yığın haline getirmiştin.

"Hemen geliyorum."

Onu yatağın yanında elinde bir zarfla dururken buldum. "Harry ölmeden önce bana bir mektup yazdı. Öldüğü gün bana verdi. Benimkiyle birlikte zarfın içinde üç mektup daha vardı. Biri sana hitaben yazılmış ve her şey bittikten sonra sana vermem için talimatlarla etiketlenmiş. İkincisi Ellison'a, üçüncüsü de evlendiği adama. Onlarıki düğün günlerinde kendilerine verilecek. Onları teslim etmem için beni görevlendirdi."

Sin babamın son sözlerini bana uzattı. "Harry'nin talimatlarına göre, bunu okuma vaktin geldi."

Mektubu titreyen ellerimde tutuyorum. Kelebekler içimi istila etti.

Dört mektup yazmak babam için çok zahmetli olurdu.
"Zar zor nefes alıyordu. Bunu nasıl yapabildi?"

"Emin değilim. Belki de yardım almıştır?"

Mektubu açıyorum ve el yazısı dediği tavuk tırmalamasını
hemen fark ediyorum. "Bunu o yazdı. Bu onun el yazısı."

Kızım benim,

Bu mektubu okuyorsanız, on sekiz yıldan fazla
bir süre sonra (umarım çok uzun sürmez) annenizin
katilini ortaya çıkardınız ve onu adalete teslim
ettiniz demektir. O öldü ve gitti. Aferin sana. Şimdi
kocanızla birlikte kurmakta olduğunuz gerçek
hayatın başlama zamanı. Sin seni çok seviyor ve
seni korumak için her şeyi yapacaktır. Bundan asla
şüphe etme.

Son birkaç yıldır yaptığınız şey yaşamak olarak
nitelendirilemez. Ama hayatınızın o bölümü
kapandı. Yeni bir sayfa açıldı. Keşke orada olup bu
yolculuğun seni, Sin'i ve bir gün sahip olacağın
bebekleri nereye götüreceğini görebilseydim.
Nereye olursa olsun, uzaktan izliyor olacağım. Her
zaman yanımdayım. Seni seviyorum.

D A D

Yüzümden akan gözyaşlarını durduramıyorum.
Durdurmak da istemiyorum. Zaten mutluydum ama
bu mektup beni coşkunun ötesine itiyor.

Babamın son sözlerini katlayıp göğsüme bastırıyorum.
"Bunun için teşekkür ederim. Ve bana özgürlük hediyesini
verdiğin için. I

Benim için bu büyüklükte bir sorumluluğu üstlenmenizin ne anlama geldiğini size anlatamam."

"Senin için her şeyi yaparım."

Babamın mektubunu komodinin üzerine koyup Sin'in yanına gidiyorum. Ellerimi belindeki havlunun kıvrılmış köşesine götürüp çekestiriyorum. "Bugün zor bir gündü. Şu anda kötü bir durumdasın ama yapabileceğimiz en kötü şey bugünkü olayların bizi birbirimizden uzaklaştırmasına izin vermek. Sana yakın olmak istiyorum. Bence ihtiyacımız olan şey bu."

Omzunu, onu sepsise sokan ve neredeyse hayatına mal olan kurşun izinin olduğu yerden öpüyorum. "Benimle bu bağı hissetmek istediğini söyle."

Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor ve popomu kavrayarak beni kendine çekiyor. "İstediğim şey, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamayana kadar birbirimizin içinde kaybolmamız."

Beni bayıltacak güce sahip. "Ne güzel sözler."

Havlusunu yere bırakıyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak onu yatağa doğru çekiyorum. "Bu gece süslü püslü şeylere ihtiyacım yok. Sadece tenini tenimde hissetmek ve içimde olmanı istiyorum."

Dönüyoruz ki protezini çıkarmak için oturabilsin. Güm! Yere düşüyor ve beni genişleyen belimden tutuyor. "Buraya gel, Bonny Bleu."

Havlumu açıp onunkinin yanına yere bırakıyorum. Dizlerimin üstünde ona doğru tırmanıyorum. Sıcak duşumuzdan dolayı hâlâ nemli olan tenimiz birbirine yapışıyor.

Sin yüzünü göğüslerimin arasına bastırıyor ve başını bir o yana bir bu yana çeviriyor. Tırnakları tenimi sıyrıyor. Orada

Bunu hissetmekten daha çok sevdiğim çok az şey var.

Göğsümü alttan avuçlayarak yukarı ve birbirine doğru itiyor. Genişçe açıyor ve sertleşmiş tomurcuğun etrafında dilinin ucunu kullanarak areolamı ve meme ucumu ağzına alıyor. İnanılmaz derecede hassaslar. Neredeyse bunu yaparak beni boşaltabileceğini düşünüyorum.

Her iki göğsüme de eşit ilgiyi göstermeyi bitirdiğinde, yüzümün yanlarını kavlıyor ve beni yaklaştırıyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve sanki içimdeki ruha sahip olmaya çalışıyormuş gibi beni sertçe öpüyor.

Aramıza uzanıyorum ve ereksiyonunu girişime yerleştiriyorum. Tamamen içine girene kadar batıyorum. Yükselip kendimi tekrar onun üzerine indirmeden önce kalçalarımı birkaç kez döndürüyorum. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve vücutlarımızı daha sert bastırıyorum. Ben aşağı yukarı hareket ederken bebeğimin yumruları karnına sürtünüyor.

Elleri benimkileri buluyor. Parmaklarımızı birleştiriyoruz.

Yaklaştığını anlıyorum çünkü ellerimi bırakıyor ve bana sıkıca sarılıyor, kalçalarıyla iterken beni daha da aşağı çekiyor. Yüzü göğüslerimin arasında sıkışmıştı. "Uh! Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

İçimde kasıldığında inliyor. Bir kere. İki kez. Kaç kere hissettiğimin sayısını unuttum.

Boşalmıyorum ama buna ihtiyacım da yok. Bu cinsel tatminle ilgili değildi. Mümkün olduğunca yaklaşmakla ilgiliydi.

Sıkıca sarılıyorum, böylece tenini benimde hissedebiliyorum. Asla kurtulmak istemediğim karmakarışık bir karmaşa gibi ona sarılıyorum.

"Seni ve bebeklerimizi korumak için her zaman yapmam gerekeni yapacağım. Yalan söyle. Çalmak. Hile yap. Öldür. Ne gerekiyorsa. Senin ya da çocuklarımız için ne kadar ileri gidebileceğimi asla sorgulamak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

Bu Yoldaşlık yolu değil. Bu Sinclair Breckenridge tarzı. O sevdiğinde, sınır tanımaz. Çocuklarımız ve benim için aşmayacağı sınır yoktur.

Ayın ilk günü. Ev resmen bizim oldu. Sanki bir kasırga gelmiş ve her yere yüzlerce taşınma kutusu bırakmış gibi görünüyor ama umurumuzda değil.

Zaten ilk gecemizi burada geçireceğiz, dağınık ya da değil. "Buraya geldikten sonra herkesi akşam yemeğine davet etmek istiyorum.

şeyler birlikte."

"Herkes kim?"

"Ailen. Kız kardeşim. En iyi arkadaşlarımız."

Sin şüpheli görünüyor. "Leith ve Lorna'yı aynı evde bulma konusunda pek umutlu değilim."

Bu ikisi beni çıldırtıyor. "Biliyorum. İşin içinde biraz hile olması gerekebilir."

Banyo malzemelerimin bulunduğu kutuyu banyoya taşıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Yatmadan önce ihtiyacım olacak şeyleri daha sonra kullanmak üzere banyoya götürüyorum."

Elimdeki kutuya uzanıyor. "Hayır, değilsin. Ver şunu."

Tamamen aşırı tepki veriyor. "Bu hafif."

"İkizlere neredeyse altı aylık hamilesin. Hiçbir şey taşımaya hakkın yok."

Kabul ediyorum, karnım artık bir şişlik değil. Karnım muhtemelen bir ay ilerlemiş normal bir hamilelik boyutunda. Ama henüz bir kutu dondurma için uygun bir destek değil.

"Aman Tanrım. Muhtemelen 10 pound ağırlığında bile değildir."

"Ne kadar hafif olduğu umurumda değil. Takılabilirsin. Dengenin şu anda pek iyi olmadığını biliyorsun. Bir şeyin taşınmasını istersen bana ya da kardeşlerden birine haber ver." Stirling Kalesi'nde düşmemden bahsediyor, ki bunun hamilelikle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen ayakkabı ve hava koşullarıyla ilgiliydi. O ıslak kaldırım taşında o botları giymiş olsaydı o da kayardı.

"Tamam. Hafif banyo malzemeleri kutumun banyoya götürülmesini istiyorum."

"Memnuniyetle." Kendimi işe yaramaz hissederek Sin'i takip ediyorum. "Tezgâhta ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Bir konuda fikrinizi almak istiyorum. Daireyi tutmayı düşünüyorum. Edinburgh'a otuz dakika uzaklıktayız, şehirden uzaklaşmak istediğimiz için bu harika ama şehirde kalmam gereken zamanlar da olabilir. Konumu çok iyi olduğu için burada kalmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündüm."

Çok mantıklı. Thane'in de şehirde bir dairesi var.
"Neden olmasın anlamıyorum."

"Ben de başka bir şey düşünüyordum. Ellison'ın burada bizimle yaşamasını sorun etmiyorum ama belki de

kendine ait bir yer. Eğer isterse bizim dairemizde yaşayabilir."

Bu çok güzel bir fikir. Ve cömert bir teklif. "Eminim kendi evinde yaşamaktan hoşlanacaktır."

"Eğer dairede kalmaya karar verirse, istediği zaman gelip bizimle kalabilir."

"İkizler geldikten sonra onu sopayla dövemeyeceğimize bahse girerim." Heyecanı gülünç ötesi. Doğum yapmak üzere olan kendisi olsa bu kadar heyecanlı olamazdı.

"Eğer biz buradaysak ve Ellison da oradaysa, Jamie'yi onun hayatında daha aktif bir rol oynamaya çağırmak zorunda kalabilirim."

Buna karşı değilim ve onun da karşı olmayacağını düşünüyorum, ancak kocamın en iyi arkadaşlarıyla çöpçatanlık becerilerine pek güvenmiyorum.

"Belki de bu işi bana bırakmalısın. Leith ve Lorna arasında bir maç yapılmasını teşvik ederek pek de iyi bir iş yapmadın."

"Bu işi berbat eden Leith'ti. Lorna da yanımdaydı. Eğer yanımızda bir nikah memuru olsaydı onunla hemen o anda evlenirdi."

Leith, Lorna'yı eş olarak almasını öneren kişinin Sin olmasını asla kabul etmeyecekti. Her şey açığa çıktığından beri bunu daha net görebiliyorum.

"Lorna açıldığı zaman hâlâ beyefendiler kulübünde çalışmayı planlıyor mu?" Sin soruyor.

Ben aptal değilim. O kulüpte olacak tek şey üstsüz dans değil. Eski alışkanlıklarına geri dönmesinin bu kadar kolay olacağı bir ortamda çalışmasına izin vermeyeceğim. "Öyle olduğunu söylüyor ama benimle bir ilgisi varsa bu olmayacak."

"Lorna, Lorna ne yapmak istiyorsa onu yapar. Kimse onu durduramaz."

Her şey çok şeffaf. "Bunu Leith'in söylediklerine bir tepki olarak yapıyor. Ona fahişe dedi, o da öyle davranacak. Kulüp ne zaman açılıyor?"

"İnşaata bağlı olarak belki bir ay kadar." "O zaman onu vazgeçirmek için zamanımız var."

"Sana iyi şanslar. Lorna çok sert biri olabilir." İyi ki ben daha iriyim.

"Westlyn ve ben onunla mantıklı bir şekilde konuşabiliriz." Elimizde için.

"İşlerden bahsetmişken, son zamanlarda kendi işim hakkında düşünüyordum.

Benim yerime avukatlık yapması için başka birini hukuk fakültesine gönderme fikri üzerinde düşünüyorum," diyor Sin.

Bu fikri çok sevdim. "Ben varım."

"Üç pozisyonda birden hokkabazlık yapıyorum. Koca. Lider. Avukat. Yakında bu listeye iki yeni doğanın babası da eklenecek. Bu çok fazla. Lider olarak pozisyonum her geçen gün daha da büyüyor. Kardeşlik için avukatlık rolümü engelliyor ve bu kardeşlik için faydalı değil. Ama evdeki zamanıma daha çok müdahale ediyor. Bence bunu daha sonra değil de şimdi bitirmek en iyisi."

Onun yerini alacak mükemmel kişiyi tanıyorum. "Bence bu harika bir fikir. Bu pozisyonu Linsey'e teklif etmelisin. Bu iş zaten aşına ve azimli biri. Bu işte harika olacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Hiç şüphesiz. "Yoldaşlık için bir kazanç olacaktır."

Diğer kadınların avukatlık gibi önemli bir rolde bir kadın görmeleri faydalı olacaktır. Bu onlara daha yüksek hedefler için ilham verebilir.

Şu anda alınan tüm kararların Sin'in yönetimi devralmasına hazırlık olduğu gözümünden kaçmıyor. Buna hazır değilim. Şu anda bunu düşünerek bu mutlu zamanı bozmak istemiyorum.

Elini tutup kapıya doğru çekiyorum. "Çocuk odası için en çok hangi renk boyayı sevdiğimi seçemedim, bu yüzden en sevdiğim iki renkten örnekler getirdiler. Yarın boyayabilmeleri için en beğendiğimizi seçmemiz gerekiyor."

Bebeklerimizin yakında yerleşecekleri odanın duvarlarındaki örnekleri inceliyoruz. Planladığım gibi griyi seçtim. "Sağdaki çok lavanta gibi görünüyor."

Sin gülüyor. "Bana aynı görünüyorlar. İkisi de gri." "Biri daha çok mor taraftayken diğeri daha yeşil."

Arkamda duruyor ve kollarını karnıma doluyor. Yuvarlaklığımı sarmak için tamamen gerilmeleri uzun sürmeyecek. "Sen nasıl istersen, Bonny."

Doktorum otuz yedi haftayı tamamlamamı istediğini söyledi. Bu on üç hafta demek. Çok uzun değil. "Yakında bebeklerimiz olacak."

"Bize söyleyip durdukları şey bu."

"Birkaç ay içinde bu odada iki küçük insan uyuyor olacak. Yiyecek, barınak ve güvenlik için bize muhtaç olacaklar. Ve sevgi. Hem de çok."

"Yemek için güvenecekleri kişi sensin." Sin göğsüne vuruyor. "Benden hiçbir şey alamayacaklar."

Bu düşünce beni bunaltıyor. "İki bebeğin aynı anda emzirilmesi gerekiyor. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"İki bebek. İki göğüs. Eminim bir şeyler bulabiliriz."

Kutular denizinde bir zil sesi duyuyorum. "Bu benim telefonum ama bu karmaşanın içinde nerede olduğunu bilmiyorum."

Sin onu buldu ve bana verdi. Numarayı tanıyamadım. "Alo?"

"Selam, Bleu. Ben Brooke." Birkaç ay önce Tarikat'a yapılan bir baskın sırasında öldürülen kardeşlerden biri olan Callum Drummond'un dul eşi. "Eminim neden aradığımı tahmin edebilirsin."

"Bebğiniz geliyor olmalı."

"Evet. Yaklaşık bir saat önce suyum geldi ve şimdiden dört santimetre açılmış durumdayım."

Sin'e kocaman gözlerle bakıyorum. "Bu harika. Her şey yolunda gidiyor o zaman?"

"Öyle olduğunu söylüyorlar ama korkuyorum ve yalnızım. Çok şey istediğimi biliyorum - ve eğer yapamazsan seni tamamen anlarım - ama hastaneye gelip benimle birlikte olmanı çok isterim."

Sin'in yemin töreninden bu yana Brooke ile birkaç kez konuştum ancak bebeğinin doğumuna katılmamın istenmesini beklemiyordum.

Sin, Callum'un ailesinin sorumluluğunu bizzat üstleneceğine yemin etti. Sin'in yanında öldü. Sin'in karısı olarak, Callum'un dul eşi doğum yaparken yanında olacak birine ihtiyaç duyarsa bu görev bana düşer. Ona hayır diyemem.

"Elbette geleceğim. Bir saat içinde orada olurum."

Telefonu kapatıp Sin'e bakıyorum. "Brooke yalnız. Gelip onunla birlikte olmamı istedi."

O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Bu iyi bir fikir mi? Bu ikisine sahip olmaktan vazgeçmek istemene neden olabilir."

"Ha-ha. Çok komik."

Tüm bunları kendi doğumuma bu kadar yakın bir zamanda görmem gerektiğinden emin değilim. "Onunla evlenebilecek düzinelerce kadın olmalı.

sordu. Neden ben?"

"Yoldaşlık'ın kadınları size tapıyor. Eminim liderinin eşinin çocuğunun doğumuna katılmasını bir onur olarak görüyordur."

Belki, ama yine de garip geliyor. "Yakın akrabası yok mu?"

"Hayır. O ve Callum çocukken yetim kalmışlar."

Ve şimdi kocası bile yok. Onun için korkunç olmalı. "Kimsesi yok."

"Doğru değil. Onun Kardeşlik ailesi var. Biz her zaman onun yanında olacağız."

Yoldaşlık hakkında çok onurlu bir şey var. Kendi başlarının çaresine bakarlar.

Üstümü değiştirmem lazım. Tişört ve yogayla hastaneye gidemem. "Ben giyinirken Sterling'i arar mısın?"

"Hastaneye yalnız gidemezsin. Ben de seninle geliyorum."

"Ben onunla birlikteyken ne yapacaksın? Eminim saat."

"Bekleme odasında oturacağım. Son zamanlarda pek vakit bulamadığım için kitap okuyabilirim." Kaşlarını bana doğru salladı.

"Suyu geldi ve dört santimetre, belki uzun sürmez."

"Hamilelik kitabında ilk kez anne olacaklar için normal ilerlemenin saatte bir santimetre olduğu yazıyor. Sabah üç gibi bir doğum bekliyor olmalıyız."

Sanırım o biliyordur. Yemin ederim o yürüyen, konuşan bir hamilelik ansiklopedisi. Ve bence bu muhtemelen

onu daha da ateşlendirdi.

"Geldiğin için teşekkürler, Bleu. Kızımın doğumunda burada olmanın benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksin."

Kalbim eriyor. "Ah! Bir kız bebek! Henüz bir isim seçmedin mi?"

"Hâlâ bilmiyorum. Onun yüzüne baktığımda aklıma geleceğine karar verdim."

"Eminim olacaktır." Belki de Sin ve benim yapmamız gereken budur, çünkü hiçbir konuda anlaşılamıyoruz.

"Bebeklerinize isim koydunuz mu?"

"Düşündüğümüz birkaç tane var ama kesin bir şey yok."

"Hala ne olduklarını bulamadınız mı?"

"Bu bir gizem."

"Bilmemeye nasıl dayanabiliyorsunuz bilmiyorum, özellikle de iki tanesi varken."

Gerçekten de o kadar zor olmadı. "Sabrı erken yaşta öğrenmek zorunda kaldım."

Brooke karnını tutuyor ve derin nefes almaya başlıyor. "Şimdiden bir tane daha. Çok daha yakına geliyorlar."

Acı çekiyor, o yüzden epidural olmadığını varsayabiliriz. "Ağrı için bir şey yok mu?"

"Buna gerek yok. Kadınlar sonsuza dek anestezi olmadan bebek sahibi oldular. Ben de yapabilirim."

Bir numaralı bebek son sonogramda makat geliyordu. Tabii ki dönmesi için zaman var ama şu anki duruma göre alabileceğim tek anestezi seçeneği sezaryen için uyutulmak yerine spinal anestezi olacak gibi görünüyor.

"Aradığınızdan beri genişlemenizi kontrol ettiler mi?"

"Evet. Altıya kadar."

Bu bir saatte iki santimetre demek. "Büyük ilerleme kaydediyorsun."

"Biliyorum. Hemşireler ne kadar kanamam olduğu konusunda biraz endişeliler."

Güvenceye ihtiyacı var. "Eminim yakından takip edeceklerdir."

"Sinclair nerede?"

"Bekleme odasında."

Işıl ışıl. "Benimle olmaya geldiğin için çok minnettarım. Teşekkür ederim."

"Sen ailedensin. Sizinle ilgilenmek istiyoruz."

Ben geldikten dört saat sonra, doktor çılgılık atan bir kız bebeği Brooke'un göğsüne yatırdı. Buruş buruş ve kanlar içinde, kısık gözlerle etrafına bakıyor. Tek kelimeyle güzel.

"Şuna bak Bleu. Sonunda burada olduğuna inanamıyorum. Bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel bebek."

"O çok güzel."

Brooke onun başının tepesini okşuyor. "Callum'un koyu renk saçlarına sahip. Bana çekip parlak kızıl yapacağından o kadar emindim ki."

"Ona baktığınızda kocanızı hatırlatan güzel bir şey olarak düşünün."

"Umarım ona benziyordur."

Beş dakika geçti. On. Otuz ve Brooke'un plasentası doğmadı. Bunun normal olduğundan emin değilim.

"Yeterince zaman verdik," diyor doktoru. "Kendi kendine serbest kalmalıydı, bu yüzden onu çıkaracağım."

elle. Hemşireler şimdi bebeğinizi kreşe götürecekler."

Epidural olmadan ve yedi kiloluk bir bebek geçtikten sonra bunun iyi hissettirmesine imkn yok. "İstersen elimi tutabilirsin."

Başını sallıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Hemşire bana serum taktığında Harry'nin benimle nasıl konuştuğunu hatırlıyorum. "Sadece nefes al. Derin nefes al ve yavaşça ver. Gergin olmamaya alış. Bir dakika içinde bitecek."

Ama yle değil. ıkarma daha agresif hale geliyor. Ve daha kanlı. Hayatımda hiç bu kadar çok kan görmemiştim.

Brooke bağırıyor. Artık acıya dayanamıyor. Bu onun için çok fazla.

Doktor i çeker. "Elle bile doğurtamıyorum. Tek seçeneğimiz Ye'yi ameliyata alıp çıkarmak."

Gözleri büyüyor. "Daha önce hiç ameliyat olmadım."

Hemşireler Brooke'u hazırlasın diye yoldan çekiliyorum. Korkmuş durumda. Onu sakinleştirmek benim işim. "Her şey yoluna girecek. Bunu her gün yapıyorlar."

"lrsem bebeğime bakacağına söz vermelisin." Bu korku konuşması.

"lmeyeceksin. Tek yapacakları sizi uyutmak ve plasentayı çıkarmak. Hayati tehlikesi olan bir işlem değil. Doktor sana çok iyi bakacak."

"Eğer başaramazsam bebeğimin kimsesi yok. Ona benim için bakacağına söz vermeni istiyorum."

Hayır diyemeyeceğim bir şey daha. "Tabii ki yaparım, eğer ihtiyaç olursa. Ama olmayacak. İyi olacaksın."

Personel onu ameliyathaneye götürmek için geliyor. "Sen uyurken onun için harika bir isim düşün. Yakında bir isme ihtiyacı olacak."

Brooke sırtlıyor. "Bunu yapacağım."

Brooke ameliyattayken Sin'le oturmak için bekleme odasına gidiyorum. "Çok yoğundu."

"O zaman bebek burada mı?"

"Evet. Bir kız. Yedi kilo, sekiz ons. On dokuz inç uzunluğunda."

"Anne ve bebek iyi mi?"

"Bebek iyi ama Brooke'un doktorun artçı doğumu alması için ameliyathaneye gitmesi gerekti. Daha önce hiç ameliyat olmamıştı, o yüzden zavalılık çok korktu. Ölürse bebeğe bakacağıma dair bana söz verdirdi."

"Vay be. Böyle şeyler söylemeye başladığında ciddi bir korkuya kapılıyorsun."

"Biliyorum." Onun için çok üzülüyorum.

Eğildim ve başımı Sin'in omzuna koydum. Yeni eve taşınmak ve yatma saatimi beş saat geçe burada olmak yüzünden çok yorgunum. "Saat 3'ü tahmin etmiştin. 2:12'de doğum yaptı. Fena değil."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Seninle bir çeşit bahse girmeliydim."

"Sana karşı bahse girmezdim. Hamilelik konusunda o kadar çok araştırma yaptın ki, daha fazlasını bildiğimi düşünemiyorum." Esniyorum. "Özür dilerim."

"Gözlerinizi kapatın. Eğer yapabiliyorsan biraz kestir. Brooke ameliyattan çıktığında seni uyandıracacağım."

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

CHAPTER TWENTY

SINCLAIR BRECKENRIDGE

"Bayan Drummond'la mısınız?"

"Evet."

Bleu'nun omzunu dürtüyorum. "Uyan Bonny. Doktor geldi."

Bleu koltuğunda doğrulur. Saçlarını yüzünden itiyor.

"Brooke'la her şey yolunda gitti mi?"

Doktor başlamadan önce iç çeker. Uh-oh. Bu genellikle iyi bir haberci değildir. "Öngörülemeyen bazı komplikasyonlar oldu."

"Ama o iyi mi?"

"Bayan Drummond'da teşhis edilmemiş bir plasenta perkreta vardı. Bu, bebeğin plasentasının rahim kasının içine doğru derinlemesine büyüdüğü bir durumdur. Derecesi çok fazlaydı. Plasenta organlarının içine doğru büyümüştü. Mesanesi neredeyse plasenta tarafından ele geçirilmişti. Daha kötü bir vaka görmemiştim."

Teşhis konulmamış dedi. Ultrasonda böyle bir şey görmeleri gerekmez miydi?

"Bunu nasıl tedavi ediyorsunuz?"

"Histerektomi ve ilgili organlar için düzeltici ameliyat. Yardımcı olması için bir genel cerrah çağırdım ama Mrs. Drummond bu sırada aşırı kanama geçirmiştir. Bu kan kaybı vücudunda kanın anormal şekilde pıhtılaştığı bir durumun gelişmesine yol açtı. Bu bozukluk, hayatı tehdit eden bir pıhtı oluşumuyla sonuçlandı. Çok üzgünüm. Hayatta kalamadı."

"Hayır." Bleu kollarımın arasında hıçkırıklara boğuldu.

"Çok üzgünüm. Bayan Drummond'ın ailesi var mı biliyor musunuz?"

haber vermeliyiz?"

"Hayır. O dul bir kadındı ve ailesi ile kayınvalidesi yıllardır ölü. Onun tek ailesi biziz."

"Sosyal hizmet uzmanımız sabaha kadar burada olmayacak, ancak bebek ve cesedin taşınması konusunda sizinle konuşması gerekecek."

"Tabii ki."

Doktor gider ve Bleu dik oturur. "Zavallı kadın. Çok korkmuştu ve ona korkmamasını söyledim çünkü her gün böyle prosedürler yapıyorlardı. Onu her şeyin iyi olacağına ikna ettim. O da bana inandı."

"O zaman işini iyi yapmışsın."

"Ben yapmadım. Sanırım öleceğini biliyordu. Ameliyattan sağ çıkamazsa bebeğini büyüteceğime dair bana söz verdirdi."

"Bonny. Onun bebeğini alamayız." "Ona alacağıma söz verdim."

"Hastanenin onu bize teslim edeceğini düşünmüyorsunuz herhalde. Onun üzerinde hiçbir hakkımız yok. Yasal sistem onu Kardeşlik'in çocuğu olarak tanımayacak ve onu almamıza izin vermeyecek."

"Sen bir avukatsın. Yasaları bükmenin yollarını bulmakta çok iyisin. Onu alan biz olmasak bile, eminim onu Kardeşlik'te tutmanın bir yolunu bulabilirsin."

"Aile hukukundan anlamam."

"O zaman çabuk öğren. Çünkü o bebeğin Yoldaşlık dışından birine gitmesine izin vermiyoruz. O bizden biri, bu yüzden çemberin içinde kalacak. Brooke da böyle isterdi. Yoksa benden onu almamı istemezdi."

Karım istediğini elde etme konusunda çok iyidir. Muhtemelen benden daha iyi.

Bleu çocuklarımız için tasarlanan beşiğin üzerinde duruyor, Brooke ve Callum'un bebeğini sallıyor. "Kendi çocuklarımıza ebeveyn olmadan önce koruyucu aile olacağımızı hiç düşünmemiştim."

Bu evi aldığımızda, bebeklerimizi eve getirdiğimizi hayal etmiştim. Başkasınınkini değil. Ama Bleu kararlıydı. Koruyucu bakım sistemindeki hiçbir yabancı bu bebeği almayacaktı.

Bir sürü yasal çemberden geçmek zorunda kaldık ama dava aile mahkemesine gidene kadar bebeğin geçici velayetini almayı başardık. Bu da davanın yargıç tarafından görülmesinden önce onu evlat edinecek bir aile bulmamız gerektiği anlamına geliyor.

Bleu'nun gözleri biraz fazla hülyalı, bu yüzden ona bu çocuğa karşı fazla düşkünlük geliştirmemesi gerektiğini tekrar hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. "Bağlanma."

"Ben değilim. Onun için bir aile seçene kadar bunun geçici olduğunu anlıyorum."

Bunun üzerinde hemen çalışmalıyız. Bleu'nun Brooke'un kızıyla çok fazla vakit geçirmesine izin vermek akıllıca olmaz. "İlgilenen tüm çiftlerle Cuma günü için görüşme ayarlayacağım." Bleu beni dinlemiyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"İlgilenen tüm çiftleri çağıracağımı, böylece onlarla görüşebileceğimizi söyledim. Cuma günü randevuları kademelendireceğiz."

"Sence kaç kişi olacak?"

Kısırlık, her karı kocanın Yoldaşlık içinde kamuoyuna açıklamayı tercih edeceği bir şey değildir. "Emin değilim. Birkaç yıldır evli olup çocuk sahibi olmayan birkaç çift var. Bu kendi tercihleri olabilir, bu yüzden ne kadar ilgi göreceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ona bir isim vermeliyiz. O, o, bebek, o- artık çalışmıyor. Düzgün bir isme ihtiyacı var."

Ona bir isim seçmek muhtemelen en iyi fikir değil. Bleu'nun ona karşı hissettiklerini daha da derinleştirecek ama o haklı. Ona "bebek" demeye devam edemeyiz. "Bir önerin var mı?"

"Brooke ona baktığında ismini seçecekti. Görünüşüne göre seçeceğini söyledi. Bana göre o bir Lourdes'e benziyor."

Çok beğendim. "Çok güzel."

"Ama İskoç değil."

"Olmak zorunda değil. Zaten muhtemelen kalıcı ismi de bu olmayacak. Onu evlat edinen kişi ona kendi seçtiği bir isim vermek isteyecektir."

"Biliyorum. Sanırım şimdilik, Lourdes olsun."

"İkizlerden biri kız olursa kullanmamız için seçtiğiniz bir isim mi?"

"Bunu düşünmüştüm."

"Bunu onun için kullanmak istediğinize emin misiniz? Bu, onu kızımıza veremeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Bir kızımız olacağını bilmiyoruz." Bleu elinin tersiyle bebeğin yanağını okşuyor. "Onun olmasını istiyorum. Ona yaklaşıyor."

Bu bebek için yakında bir aile bulmalıyız. Bleu'nun fazla bağlanmasına izin veremem. Onu bırakmak zorunda kaldığında bu ona çok acı verecek.

Görüştüğümüz üçüncü çift daha ön kapıdan yeni çıkmışken Bleu onları da reddediyor. "Lourdes için uygun olduklarını sanmıyorum."

Bu bebek için aile bulmak iyi gitmiyor. "Kimsenin onun için doğru kişi olduğunu düşünmüyorsun."

"Soğuk ve duygusuz görünüyorlardı. Sıcak ve misafirperver ebeveynlere ihtiyacı var."

Bleu'nün bu çiftlerde yanlış bulduğu şeylerin arkasında hiçbir temel göremiyorum. "Bu insanların soğuk olduğunu ve ilk karı kocanın çok genç olduğunu söylüyorsunuz. Bu arada onlar bizden daha yaşlılar. İkinci çiftle ilgili genel bir kötü hissiniz var çünkü yeterince gülümsemediklerini iddia ediyorsunuz. Onu isteyen herkeste bir sorun bulacaksınız."

"Lourdes için bir aile seçmek benim için çok büyük bir sorumluluk. Bunu yanlış yapmak, onu mutsuz bir hayata mahkum etmek anlamına gelir. Hiçbir şey yanlış değil

onun adına seçici davranıyorum. Bunu benim onun için iyi bir eş bulmaya çalışmam gibi düşünün, sadece ebeveynlerle."

"Bu çiftlerden hiçbiri ona kötü davranmayacak. Bunu yaparlarsa bana hesap vereceklerini çok iyi biliyorlar."

"Onlar da bana hesap vermek zorunda kalacaklar çünkü her hareketlerini izlemeden kimsenin ona sahip olmasına izin veremem."

Bleu'nun ne zaman sosyal hizmet uzmanı olmaya vakti olacağını düşündüğünü bilmiyorum çünkü yakında kendi bebekleri onu meşgul edecek.

"Umalım da bu son çift onun için doğru aile olsun."

Agnes ofisimin kapısında belirdi. "Son çift de burada."

"Teşekkür ederim. Onları geri gösterebilirsiniz."

Bleu'ya ev işlerinde yardımcı olması için Agnes'i getirmek verdiğim en iyi kararlardan biriydi. Lourdes'in bakımı konusunda hayal edebileceğimizden çok daha fazla yardımcı oldu.

Günün son çifti de geldi. Bugün görüştüğümüz diğer çiftler gibi Josh ve Rachel Glenn'i de hayatım boyunca tanıdım. Onlar iyi insanlar ve Lourdes'i kendi çocukları gibi sevecekler. Bundan eminim.

"Karım Bleu ile tanıştınız mı?"

"Evet. Kabul töreninde tanıştık," diyor Josh. "Ve ben de senin kadın savunma sınıfındayım.

Salı günleri." Güzel. Belki de bu Bleu'nun Rachel'la bir ilişkisi olduğu anlamına geliyordur.

"Tabii ki seni hatırlıyorum. Muay Thai başlangıç sınıfına da kayıt yaptırmıştın."

"Yaptım ve bu konuda çok heyecanlıyım. Henüz bir eğitmen bulamadın mı?"

"Önümüzdeki hafta bir usta ile görüşeceğim. Grubumuz için uygun olacağını umuyorum. Daha iri yapılı bir erkek eğitmen istiyorum, böylece kadınlar daha iri bir saldırgana karşı dövüşme konusunda uygulamalı deneyim kazanabilirler."

"Çok zekice. Kulağa çok eğlenceli geliyor. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

Josh ve Rachel ile buluşma mükemmel gidiyor. İlk üçünden çok daha iyi, bu yüzden Bleu'nün onlarda ne sorun bulabileceğini merak ediyorum. "Sanırım tüm sorularımız bu kadar. Aklınıza başka bir şey geliyor mu?"

Bleu hiçbir şey söylemeden başını sallar.

"Bir karar verdikten sonra sizinle temasa geçeceğiz."

Bleu onları uğurlamak için arkalarından geliyor.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Salı akşamı görüşürüz."

Bir şey söylemek için onlar gidene kadar bekliyorum.

"Bu tartışmasız diğerlerinden daha iyi bir röportajdı, sizce de öyle değil mi?"

"Öyleydi ama yine de haklı olduklarından emin değilim."

"Onlarda ne gibi bir sorun bulmuş olabilirsin ki?" Omuz silkiyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Mükemmeller, Bleu. Olgunlar. Dengeli. Belli ki bir çocuk istiyorlar."

"Bunu tartışamam. Bunların hepsi var."

"Lourdes'u severlerdi, peki sorun ne?" "Onlar biz değil."

Bunun olacağını biliyordum. "Lourdes'e çok değer verdiğinizi anlıyorum ama onu burada tutamayız. Yakında burada olacak iki çocuğumuz daha var. Üç çok fazla."

"Zaten farkında olmadığım bir şey söylemiyorsun ama onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

"Bunu yapıyorsunuz çünkü onu seviyorsunuz ve onun için en iyisini istiyorsunuz."

"İstiyorum. Ama ya onun için en iyisinin biz olduğumuzu düşünürsem?"

Bleu'nun kendini neye hazırladığına dair hiçbir fikri yoktur. "Henüz iki bebeğe annelik yapmanın ne demek olduğunu bilmezken üçüncü bir bebeği büyötmeyi üstlenemezsiniz."

Çenesi sabit. Tartışmaya hazır. "Bütün hafta onunla ben ilgilendim. Kendimi üçe bölmeyin kolay olmayacağını biliyorum ama bu zorluktan korkmuyorum. Onu bırakmanın nasıl hissettireceğinden daha çok korkuyorum."

"Hareketlerinizi kalbinizin belirlemesine izin veriyorsunuz. Bu konuda aklını kullanmalısın."

"Kalbimin bana söylediklerini dinliyorum. Lourdes'i korumanın ne anlama geldiğini bilmeyen biri değilim. Zor olacak ama imkansız değil. Onu vermenin çok daha zor olacağına eminim."

Bleu sanki onu bir kenara atıyormuşuz gibi davranıyor. Atmıyoruz.

Onu sevecek ve değer verecek bir aileye emanet edeceğiz. "Çevremizde onu sevgiyle büyütecek iyi bir aile tarafından evlat edinilecek. Ailemizin içinde kalacak. Ona göz kulak olabileceksiniz."

"Onu uzaktan izlemek istemiyorum. Onun annesi olmak istiyorum."

"İki bebeğimize annelik yapacaksın. Bırak şansı olmayan bir kadın bu fırsatı yakalasın." Yapılacak tek doğru şey bu.

"Ne kadar bencilce davrandığının farkındayım. Onu tutmak, başka bir kadının onun olma şansını elinden almak demek.

Anne. Bundan utanmalıyım ama utanmıyorum."

Onu tutmamızın çocuklarımız üzerinde etkisi olacak. Evliliğimizi. Bleu'yu paylaşmam gereken bir kişi daha olacak. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Bu kararı şu anda vermek zorunda değiliz. Hakim karşısına çıkacağımız gün Ekim ayına kadar planlanmadı."

İkizler o zamana kadar burada olacak ve aynı anda üç yeni doğana bakmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak tadacak. Bu durum muhtemelen kendiliğinden düzelecektir.

Yanıma geldi ve kollarını boynuma doladı. Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Evet demediğini anlıyorum ama hayır demediğin için teşekkür ederim."

"Sana her zaman istediğin her şeyi vermek istiyorum ama bundan vazgeçebilir miyim bilmiyorum."

"Bir hafta bu tür bir taahhütte bulunmak için yeterince uzun bir süre değil. Zaman verelim. Doğru cevabın bize ulaşacağından eminim."

"Harika bir anne olacaksın." Lourdes'e nasıl baktığı çok açık.

"Seni seviyorum." Tekrar ayağa kalkıyor, bu sefer boynumun kenarını öpüyor. "Uyuyor. Bir sonraki beslenmesi için uyanmadan önce en az otuz dakikamız olmalı."

Ellerimi çekiştiriyor. "Benimle yatak odasına gel." Her fırsatta teklifini kabul etsem iyi olur. Bebekler geldikten sonra onlardan çok fazla olacağından emin değilim. "Böyle çekici bir daveti nasıl geri çevirebilirim ki?"

Hamilelik kemerinin altında dört hafta daha. Bleu'nun karnının büyüklüğüne bakılırsa, bebekler bu ay bir ton büyümüş. Her an patlayacakmış gibi görünüyor.

İkizlerle ilgili komplikasyonlar çirkin yüzlerini gösteriyor. Sınırdaki kan şekeri. Kan basıncı yükseliyor. Ne zaman aktif olsa bir sürü Braxton Hicks. Neyse ki kasılmalar onu erken doğuma sürükleyecek kadar fazla değil ama bunun ne zaman değişebileceğini kim bilebilir? Tüm bunlar bir araya geldiğinde Dr. Kerr'i Bleu'nun hamileliğin geri kalanında modifiye yatak istirahatinde olması gerektiğine ikna etmeye yetti.

Bir aylık bir bebek yatak istirahati kavramını anlayamaz.

Bleu yatağa yatırıldığında Lourdes'in bakımının büyük kısmı benim omuzlarıma düşmeliydi ama ben her zaman burada değilim. Hatta zamanın yarısında bile burada değilim. Kardeşlik'te ve Lonca ile ittifakımızda değişiklikler oluyor. Bunu denetlemem bekleniyor.

Agnes'i ev işlerine ek olarak dadı olarak işe almak zorunda kaldık. İşe yarıyor ama yirmi dört/yedi saat burada kalamıyor. Lourdes'in günün her saati bakıma ihtiyacı var, bu yüzden Agnes izinli olduğunda annem Bleu'ya yardım etmeye geliyor.

Bunu nasıl başardığımıza dair en ufak bir fikrim yok ama başarıyoruz. Şimdilik.

Eve girdiğimde annemle oturma odasında karşılaşıyorum.

"Tanrı'ya şükür döndün."

Sadece iki günlüğüne gitmiştim. "Bir sorun mu var?" "Her şey yolunda. Sadece endişelenmekten kendimi alamıyorum."

Artık bir ailen olduğu için seninle daha çok ilgileniyorum. Her şey yolunda gitti.

Dublin'e bu gezi?"

"Evet. Ekim ayında devralma için pazarlık yaptık."

Üç ay sonra Tarikat'ın varlığı sona erecek. Bir an bile erken gelmeyecek. "Lonca, bebekler Eylül'de doğacağı için daha erken bir tarihe karar veremeyeceğimi anladı."

"İkimiz de o kadar uzun süre dayanamayacağımızı biliyoruz."

Bebeklerin yenidoğan yoğun bakım ünitesine yatırılmasına gerek kalmaması için altı hafta daha dayanacağını umuyorum. Ama yalan söyleyemem. Kan şekerleri. Kan basıncı. Braxton Hicks kasılmaları. Hepsi beni endişelendiriyor.

"O nasıl?"

"İyiyim. Yaklaşık yirmi dakika önce Lourdes'i yatağına yatırmamı istedi. İkisi de uyuyor."

Annem ve ben evimize yeni katılan bu çocuk hakkında konuşmaya fırsat bulamadık. "Bleu, Lourdes'a sırılsıklam aşık."

Onun adını söylediğimde annemin bile yüzü aydınlanıyor. "Onu suçladığımı söyleyemem. Onu sevmek oldukça kolay."

"Bleu onu evlat edinmek istiyor. Bu çılgınlık, değil mi? İki bebeğimiz doğmak üzereyken bize ait olmayan bir bebeği evlat edinmek?"

"Bence Bleu hayatında ilk kez kendini tamamlanmış hissediyor. Sonunda yetiştirme yeteneğine sahip. Yapmak istediği şey de bu."

"Ama onun bakabileceği iki bebeğimiz yolda."

"Burada neler olduğunu göremiyorsunuz. Lourdes yetim kaldı. Bleu o çocukta kendini görüyor. O

Harold MacAllister tarafından kurtarıldığı gibi o tatlı bebeği de kurtarmak istiyor."

"Onu alacak kimse olmasaydı ben de aynı şeyi hissedebilirdim.

Ama onu evlat edinmek isteyen iyi bir ailemiz var." "O pencere kapandı, Sinclair. Bleu çok derinde.

O bebeğe sıırıslıklam aşık oldu." "İkizlerimiz doğduğunda bunun değişeceğini düşünmüyorsun değil mi?

Burada mı?"

"Hayır. O bir anne ayı ve Lourdes'i yavrusu olarak görüyor. İstesen de onu Bleu'nun kollarından alamazsın. Ve bunu gerçekten yapmak istemezsin. O küçük kıızı sen de seviyorsun."

"Üç çocukla birlikte hayatımızın nasıl değişeceğinden korkuyorum."

"Çılgınca olacağına söz verebilirim. Ama üstesinden geleceksin. Ve bir gün geriye dönüp baktığında neden bu kadar korktuğunu merak edeceksin."

Annemle konuşmak bakış açımı değiştirdi. Olayları ilk kez Bleu'nun bakış açısından görebildiğimi hissediyorum. "Konuştuğumuz için minnettarım."

"Ne zaman istersen, evlat. Gitmeden önce senin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Bir sürü şişe var mı?"

"Evet. Sen eve gelmeden hemen önce altı tanesini sterilize edip karıştırdım. Buzdolabındalar. Sabaha kadar sana yeter de artar bile. Muhtemelen otuz dakika içinde acıkmış olarak uyanmasını bekleyebilirsin. Bir tanesini şimdi çıkar, böylece ısıtmak zorunda kalmazsın."

"Ben yaparım."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın. Beş dakika içinde dönebilirim." Bu kadar yakın bir yerde ev satın almak verdiğimiz en iyi karardı.

şimdiye kadar yapılmış.

"Yapacağım. Teşekkürler anne."

Buzdolabından bir şişe aldım ve tatlı Bonny Bleu'mu görmek için yatak odamıza gittim. Sadece iki günlüğüne gitmiştim ama onu çok özlemiştim.

Yatağın ortasında uyukluyor, düz yatmaya tahammül edemediği için vücudunun üst kısmı iki yastıkla desteklenmiş. Lourdes, Bleu'nun şişmiş karnının sadece birkaç santim üzerinde göğsünde mışıl mışıl uyuyor.

İşte o anda bunların hayatımdaki en önemli üç kişi olmayabileceğini, en önemli dört kişi olabileceğini fark ediyorum. Bleu'dan Lourdes'i bırakmasını isteyebileceğimden emin değilim çünkü ben de ondan vazgeçmek istediğimden emin değilim.

Bleu'yu uyandırmadım. Onun yerine köşedeki koltuğa oturup ailemin güzelliğini seyrediyorum. Karımın. Çocuklarımın. Hiçbirini hak etmiyorum ama bir mucize eseri onlar benim.

Tıpkı annemin tahmin ettiği gibi, Lourdes otuz dakika sonra beslenmek için yaygara koparıyor. Bleu uyanır ve sırtını ovalar. "Hey. Sorun yok, tatlı kız."

Sandalyeden kalktığımda Bleu'nun dikkatini çekiyorum. "Eve gelmişsin! Ne zamandır buradasın?"

"Yaklaşık kırk beş dakika önce geldim." "Neden beni uyandırmadın?"

"Yapamadım. Sen ve Lourdes çok huzurlu görünüyordunuz."

Lourdes daha yüksek sesle telaşlanmaya başlar. "Sanırım barış anımız az önce sona erdi."

Bleu şişeye uzanıyor ama ben tutuyorum. Ben de onu iki gündür görmedim. "Onu beslemek istiyorum, eğer

Tamam."

"Tabii ki."

Bleu'nun yanındaki yatağa tırmanıyorum ve Lourdes'i göğsünden alıyorum. Ağzını açıyor ve diliyle meme ucunu arıyor. "O açgözlü küçük bir şey."

"Evet. Bu hafta iştahı gerçekten arttı. Artık her beslenmede dört onsa kadar alıyor."

"Çocuk doktoruyla randevusu nasıl geçti? Kilo aldı mı?"

"Randevusu yarına kadar değil. Tabii ki onu götüremeyeceğim çünkü bu yatakla uzun süredir devam eden bir anlaşmam var. Annen onu benim için taşıyor."

Yarın ofiste planlanmış bir şeyim yok. "Sanırım onu ben götürmek istiyorum. Tabii annem de benimle gelirse. Bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim."

"Isobel zaten bunu yapacaktı, o yüzden sizinle gelmekten rahatsız olmayacağından eminim."

Bleu'nun çocuk doktoru ziyaretlerini kendi işi olarak gördüğünü tahmin ediyorum ama ben çocuklarımın hayatında aktif bir rol almak istiyorum.

"Dublin'deyken Lainie'yi gördün mü?"

"Evet. Oldukça iyi. Loncaya mükemmel uyum sağlamış gibi görünüyor."

"İyi olmasına sevindim ama keşke burada olsaydı. Tarikat'la olan bu karmaşa sona erdiğinde Edinburgh'a dönmesini çok isterdim. Belki bize katılır." Lainie'den ben de hoşlanıyorum ama onun Tarikat'tan olduğunu ve bir zamanlar lideriyle evli olduğunu düşünürsek bu bambaşka bir sorun yaratacaktır. Ben bile kardeşliği böyle bir değişikliğin iyi olacağına ikna edemeyebilirim.

"Bebekler için bir hediye gönderdi. Şifonyerin üzerine koydum."

Bleu paketi almak için ayağa kalktı. Gülüyorum çünkü paytak paytak yürümesi daha da kötüleşti.

"Ne?"

Ona söylemek delilik olurdu. "Bir şey yok."

Yatağa geri tırmanıyor ve ben daha gözümü kırpmadan hediyeği yırtıyor. Kutunun üstünü kaldırdı. İçinde B harfiyle işlenmiş üç gümüş para var.

"Bunlar ne?"

"Bazı İskoçlar bir bebeğin eline gümüş koymanın iyi şans getirdiğine inanıyor. Sanırım her bebek hatıra olarak kendi kişisel parçasını alıyor."

Lainie'ye bir yetim aldığımızı söyledim ama onu tuttuğumuzdan hiç bahsetmedim. Sanırım öyle sandı.

"Bunlara bayıldım. Çok düşünceliler."

Lourdes biberonunun yarısını emdi, bu yüzden geçirme zamanı geldi. Minik bedenini elimin üzerine yatırıyorum ve Bleu'nun bana gösterdiği şekilde sırtını sıvazlıyorum. "Tüm bunları çözeceğiz, değil mi?"

Bleu eğiliyor ve başının üstünü öpüyor. Parmağını Lourdes'in küçük avucunun içine yerleştiriyor. Lourdes içgüdüsel olarak onu kavırıyor. "Sanırım çoktan yaptık."

CHAPTER TWENTY - ONE

BLEUBRECKENRIDGE

Artık resmileşti. Otuz yedi haftalık ikizlere hamileyim. Tam zamanında. Hamileliğim düşündüğümüzden daha uzun sürdü. Kilo aldım. Çatlaklar. Pelvik basınç. Uykusuzluk. Bunlar sadece kısa liste. Mümkün olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir sefalet seviyesine ulaştım.

Yarın karnım yarılacak. Sorun değil çünkü bu bebeklerimiz olacak demek. Sonunda çocuklarımızla tanışacağız. Ne alacağımızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Erkek, kız ya da karma bir paket.

Duş aldım ve tıraş oldum. Her yerde. Yalan söyleyemem. Bunu başarmak kolay bir şey değildi. Ama Sin için yaptım. Altı haftalık kuraklık döneminden önce ona iyi bir gece yaşatmak istiyorum.

Hâlâ karnıma oturan tek seksi iç çamaşırımı giyiyorum. Sayılır. G-string ile eşleşen bir bebek bezi üst. Göğüslerim üstümden dışarı taşıyor ama aldıracağını sanmıyorum.

Odamıza girdiğinde yatağın yanında duruyordum. Beni fark etmedi. Sanırım benim hala

seslendiğinden beri banyoda. "Sanırım Lourdes sonunda gece için yattı."

"Öyle mi?"

Olduğu yerde durdu. "Burada neyimiz varmış?" "Siz, Bay Breckenridge, bir eşiniz var.

Birbirimizi tanımadan geçireceğimiz altı haftalık tatil öncesinde sana iyi eğlenceler."

"Seni daha yakından tanımaktan keyif alıyorum." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana doğru geliyor. Parmak uçlarıma çıkıyorum ve onu öperken parmaklarımı saçlarının arkasına geçiriyorum.

Elleri belimde. Beni daha yakına çekiyor ama çoğunlukla karnım onunkine baskı yapıyor.

Yatağa doğru ilerliyoruz, yanında durmadan önce yolda öpüşüyoruz. Elleri bebek bezi üstümden göğüslerimi keşfediyor. Son birkaç haftadır daha da büyümüşler, yani iyice dikleşmişler.

"Bunlar harika." Üstümü yukarı ve başımın üzerine çekmeden önce her birini okşuyor. Meme uçlarımı okşayarak sertleşmelerini izliyor. Birini ağzına aldığı anda saçının arkasını yumrukluyorum.

Muhtemelen onu uyarmalıyım. "Sızıntı yapıyorlar. Hem de çok."

"Belki de bu yüzden tadı çok tatlıdır."

Bitirdiğinde külotumu bacaklarımdan aşağı itiyor. Karşısında çırılçıplak kalakalıyorum. Geri çekilip beni tepeden tırnağa süzüyor ve ben aniden vücudum hakkında daha önce hiç hissetmediğim kadar utanç duyuyorum. Ellerimi büyük göbeğimin önünde kenetliyorum çünkü çatlaklarımın onu soğutacağından korkuyorum.

Yanıma geldi ve yumruğumu okşadı. "Lütfen kendini örtme. Hamile vücuduna bakmaya bayılıyorum. Gördüğüm tek şey içinde büyüyen çocuklarımın güzelliği."

Beni kendine çekiyor ve karnım tekrar onunkine bastırıyor. Dudaklarını omzumun üzerinden geçirirken kalçalarımı tutuyor. "Hangi pozisyon senin için en iyisi olacak?"

Bu son yatak istirahatinden önce en iyi ben üstteyken işe yarıyordu. Ama karnım artık çok daha büyük. Ona beş hafta önceki gibi binebileceğimden emin değilim.

Bunu tekrar yapabilmemiz için uzun zaman geçmesi gerekecek. Onun için iyi olmasını istiyorum. "Yüzüstü yatabilirim, bir bakıma. Yani ellerimin ve dizlerimin üzerine çökebilirim. Belki." Bebeklerin ağırlığı o pozisyonda çok ağırsa bu da işe yaramayabilir.

"Sanırım daha iyi bir yol biliyorum."

Yatağa oturduk ve ortaya doğru kaydık. "Yan yat."

Yerimi aldıktan sonra, beni arkadan kaşıklayacakmış gibi pozisyon alıyor. Üstteki bacağımı dizimden büküyor ve bacaklarının üzerine gelecek şekilde geriye doğru çekiyor. "Araştırman sırasında buna rastladın, değil mi?"

"Olabilir. Bir süredir denemek istiyordum. Hamilelik sırasında çok zevkli olduğu söyleniyor. Yarından sonra hamile kalmayacağına göre bu benim son şansım gibi görünüyor."

Kendini girişime yerleştiriyor ama içime girmiyor.

"Bir sorun mu var?"

"En son yaptığımızdan bu yana bir ay geçti, bu yüzden horozuma bir moral konuşması yapıyorum, onu üç vuruştan sonra boşalmak zorunda olmadığına ikna etmeye çalışıyorum."

"Eğer itaat etmezse, her zaman tekrar yapabilirsin."

"Biliyorsun ilk rauntta her zaman en zoru ben olurum, bu yüzden mümkünse biraz daha uzun sürmesini tercih ederim."

Omzumun boynumla birleştiği kıvrımı öpüyor. Yavaşça içime giriyor ve inliyor. "Kahretsin, bu iyi bir şey!" Geri çekiliyor ve tekrar yavaşça sokuyor. "Bu kadar sıkı hissettiğine inanamıyorum." İçimde birkaç kez daha hareket ediyor. "Bu senin için iyi mi?"

Penetrasyonu derinleştirmek için kalçalarımı hareket ettiriyorum. "Mmm-hmm."

Dizimi büküyor ve ayağımın tabanını üst bacağına dayıyor, böylece bacağım yukarı kalkıyor. Bacaklarımın arasına uzanıyor ve birleşmemizin üzerindeki hassas noktayı okşuyor. "Seni boşaltmamda bir sakınca var mı?"

"Evet. Lütfen. Ve teşekkür ederim."

Klitorisimin etrafında hızlı ve sert, sonra yavaş ve yumuşak daireler çiziyor. Parmaklarıyla beni dışarıdan okşarken, siki de aynı işi içeriden G noktama karşı yapıyor. Bu harika bir şey.

Çok uzun zaman oldu. Üç vuruşta boşalacak olan benim. "Kahretsin. Şimdiden oluşmaya başladı."

Şimdi daha hızlı hareket ediyor. "Her tarafıma boşal. Vücudunun titrediğini ve kasıldığını hissetmek istiyorum çünkü çok sert orgazm oluyorsun."

Kalçalarımı oynatıyorum, Sin'in vuruşlarını karşılıyorum. Sonra ilk dalga geliyor. "Ohh... işte bu. Başlıyor."

"Senin yanımdayım Bonny."

Çok az şey onu beni boşalttığını söylememden daha hızlı tahrik ediyor. Sanırım bunun nedeni, bu dünyada beni milyonlarca muhteşem parçaya ayırma gücüne sahip tek erkeğin kendisi olduğunu bilmeyi sevmesi.

Orgazmım farklı hissettiriyor, vajinama yayılan titreme gibi. Karıncalı ve garip. Sanırım bunun nedeni rahmimin çok dolu olması ve rahim ağzımı aşağı itmesi.

İşi bittiğinde çıplak omzumu öpüyor. "Bu harikaydı."

Hareketsizim ve bebekler aniden çok aktif hale geliyor. Elimi karnıma koyuyorum ve tekmeleniyor.

"Kışkırtıldıklarına inanıyorum."

"Hissetmek istiyorum."

Sin elini karnıma koyuyor. Bileğini kavriyorum ve avucunu hareketin en çok olduğu yere götürüyorum.

"Aman Tanrım. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorlar. Bunu özlemeyecek misin? Onların içinde hareket ettiğini hissetmeyi?"

"Belki biraz." Ama ikiz hamileliğe eşlik eden diğer tüm rahatsızlıkları özlemeyeceğim.

"On dört saat sonra onlarla tanışacağımıza inanamıyorum.

Hâlâ önsezi yok mu?" Sin sorar.

"İki bebek. Emin olduğum tek şey bu." Keşke bir tür annelik sezgim olsaydı.

"Yarın geleceklerine göre isimlerini öğrenmemiz gerekmez mi sizce?"

Erkek isimlerinin yarısı seçildi. "Birinin Liam bilmem ne olacağını biliyoruz. Eğer iki oğlumuz olursa diğeri de Harrison falan olacak."

"Evet. Üzerinde çalışmamız gereken şey bir şey kısmı."

Bu çok zor bir karar. "Yeni bir şey düşündün mü?"

"Eğer bir tane alırsak erkek isimlerini birleştirmeye ne dersiniz?"

Liam Harrison?"

Hoşuma gitti ve kombinasyon mantıklı. "Bu işe yarar."

"Harry'den sonra Harrison var ama kız için MacAllister'a ne dersiniz? Ona Alli diyebiliriz."

Alli. Elli gibi bir şey. "Evet. Hoşuma gitti. Ben de Avalyn'i düşünüyordum."

"Evet. Alli ve Avalyn birbirine çok yakışıyor. En azından her çocuk için bir ismimiz var. Bu bir ilerleme."

Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden kasılmalar başladığında çok farkındayım. Hafif olanlara alışkınım ama bunlar daha yakın ve daha güçlü. Son bir saattir yaşadıklarım düpedüz acı verici.

Sırtımdaki rahatsızlığı hafifleteceğini umarak yürümek için ayağa kalktım. Ama geçmedi. Ilık bir duş almayı deniyorum. Ağrı daha da kötüleşiyor. Bir saat sonra rahatlamaktan vazgeçtim. Sin'i uyandırmalıyım ki hastaneye gidebilelim. Doğuma giriyorum.

Yatağının yanındaki lambayı yakıp adını söylüyorum. Kıpırdamayınca omzunu dürtüyorum. "Uyan, Breck."

Üçüncü denemeden sonra nihayet uyanır. Gözleri açılıyor. "Ne oldu?"

"Hastaneye gitmeliyiz. Sanırım doğum yapacağım."

"Tamam. Lourdes'le kalması için Agnes'i aramalıyız."

"Çoktan hallettim. Şu anda yolda."

Yatağın kenarına oturuyor ve protezine uzanıyor. "Aileyi şimdi mi aramak istersin yoksa biz oraya varıp neler olduğunu öğrenene kadar beklemek mi?"

"Sanırım annen aramazsak bizi asla affetmez ama önce giyineyim de hastaneye bizden önce gitmesin. Kapıdan çıkarken onu ve Ellison'ı arayabiliriz."

"En azından bugün bunu yapmak için hazırlıklıyız."

Sin benim çekmecelerime gidiyor. "Ne giymek istiyorsun?"

Şu anda tamamen rahatım. "Yoga pantolonu ve tişört. İkinci çekmece."

"Siyah mı gri mi?"

Bir kasılma daha başlıyor. Kötü olacağını şimdiden söyleyebilirim. "Umurumda değil."

"Hangi gömlek?"

Derin ve yavaş nefes alıyorum. "Tekrar söylüyorum, umurumda değil."

Giyindikten sonra saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. "Her şey hazır. Agnes gelir gelmez yola çıkabiliriz."

Sin sabırsızlanıyor. Neler olduğunu haber vermek için Isobel'i arar. "Annem Agnes gelene kadar Lourdes'le kalabileceğini söylüyor, böylece beklemek zorunda kalmayacağız."

Agnes 30 dakika uzakta yaşıyor. Daha yaşlı olduğu için buraya daha yavaş geliyor. "Ağrı çok daha kötüleşiyor. Bu kötü bir fikir olmayabilir. Isobel'e gelmesini çok istediğimi söyle. Ve benim için ona teşekkür et."

Sin mesajımı iletiyor ve aramayı hemen sonlandırıyor. "Annemle konuşmayı kabul ettiğine göre çok acı çekiyor olmalısın."

Şimdi gel."

Yalan söyleyemem. "İşler kötüye gidiyor, Breck."

Hamileliğimin ilk dönemlerinden beri sezaryenle doğum yapacağımı biliyordum. Aylardır zihniyetim bu yöndeydi. Doğuma hazır değildim. Bu kısmı atlayabileceğimi düşünmüştüm.

"Merak etme. Annem bir dakika içinde burada olacak."

Kanepeye yaslanıp destek almak için onu tutuyorum.

"Belim beni öldürüyor."

Sin ovmak için yanıma geldi. "Yukarı mı? Aşağı mı?" "Aşağı. Her iki tarafa da."

Arabanın sesini duymadan önce birkaç kötü sancı yaşadım. "Tanrı'ya şükür geldi."

"Gördün mü? İyi ki otuz dakika uzaktaki ev yerine bu evi almışız."

Isobel kıyafetlerini değiştirmiş ve kozmetik çantasıyla geliyor. Onu hiç makyajsız görmemiştim. İlk defa, Sin ile aralarında küçük bir benzerlikten fazlasını görüyorum.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler." "Memnuniyetle."

"Agnes'in gelmesi uzun sürmez."

Değiştirdiği kıyafetlerini kaldırıyor. "O gelir gelmez gitmeye hazır olacağım."

"Gitmeden önce Lourdes'i öpmeliyim."

Çocuk odasına gidiyorum ve uyuyan meleğime bakmak için beşiğin üzerinde duruyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor.

Onu öpmek için eğilmeye çalışıyorum ama karnım engel oluyor. Onu uyandırmak yerine, parmak uçlarımı öpüyorum ve

yanasına aktarır. "Seni seviyorum, kızım. Seni özleyeceğim."

Birkaç gün içinde kardeşlerinizle birlikte döneceğim.

Yüksek sesle söylemiyorum ama aklımdan geçen bu.

Ağlayacak gibi hissediyorum.

"Siz farkına bile varmadan dönmüş olacağız."

"Onsuz üç gün düşünemiyorum. Kalbim kırılacak."

Birkaç günü zar zor idare edebiliyorsam, sonsuza kadar nasıl idare edeceğim? Sin muhtemelen ikizlerin kalbimde onun için ayrılan boşluğu dolduracağını düşünüyor. Ama bu doğru değil.

Şu an bunu düşünemem.

Hastaneye gitmek neredeyse dayanılmazdı. Acı her geçen dakika daha da kötüleşiyor. "Bu iş çok çabuk çığırından çıkabilir. Önce gelen bebek ters. Eğer çok büyürsem, sanırım acil sezaryen yapmak zorunda kalacaklar."

Bu, Edinburgh'a otuz dakika uzaklıkta yaşamamanın sorun olduğu zamanlardan biri.

Kahretsin. Ellison'ı aramayı unuttuğumu hatırladım. "Tahmin et... ne." Kelimeleri sadece gerçek bir güneylinin yapabileceği gibi uzatıyorum.

"Kendi kendine doğuma girdin." Ciyaklıyor, ben de o bitirene kadar telefonu kulağımdan çekiyorum. "Şimdi kalkıyorum ama bir taksi beklemek zorundayım. Ben gelmeden sakın doğurayım deme."

Bir kasılma daha başlıyor, bu yüzden konuşmam bitti. "Şimdi kapatıyorum çünkü konuşamayacak kadar acı çekiyorum. Birazdan görüşürüz."

Hemen doğumhanenin gözlem bölümüne alınıyorum. Sin hastane önlüğümü giymeme yardım etti ve

yatağa giriyorum. Kasılmalarım çok yakın olduğu için yavaş bir süreç.

Hemşire hızlı bir değerlendirme yapar ve muayene eder. "Beş santimetre genişlemiştiniz ve neredeyse tamamen incelmişsiniz."

"Bu sancıların gerçek olduğundan oldukça emindim." "İlk gelen bebek tepe noktasını hissediyor. Baş aşağı. Biz Emin olmak için ultrasona ihtiyacımız var. Eğer durum buysa, Dr. Kerr denemek isterseniz muhtemelen vajinal doğum yapmanıza izin verecektir."

Bir numaralı bebek aylardır makat gelişli. Tek bir dönme belirtisi göstermeden inat ediyordu. Kendimi zihinsel olarak cerrahi doğuma hazırladığım için vajinal doğumu hiç düşünmedim.

Sanırım Sin de bu yeni bilgidен benim kadar etkilendi. "Doğal doğum ikizlerle denemek isteyeceğin bir şey mi? Sezaryenle doğum yapıp işi bitirmek daha kolay olacak gibi görünüyor."

Sezaryende acı çekeceğimi biliyorum. Bu bir ameliyat. Karnım kesilip açılacak. Normal doğumla iyileşmek muhtemelen daha kolay olurdu. Eve döndüğümde bakmam gereken üç bebek olacağı için bunu da düşünmeliyim. "Dr. Kerr'le konuşup ne önerdiğini öğrenmeliyiz."

Dr. Kerr içeri girdi ve ultrasonla karnımı taradı. "Haklıydı. Bir numaralı bebeğin başı önde geliyor, bu da işleri değiştiriyor. Vajinal doğumu denemeniz tamamen güvenli. Eğer sezaryenle doğuma devam etmek isterseniz, bunu da yapabiliriz. Doğru ya da yanlış bir karar yok."

Aklıma bir fikir geldi. İlkini vajinal yolla doğurmak ve ardından ikincisini sezaryenle alelacele ameliyata almak korkunç olurdu. Popomda ve karnımda ağrılar olabilir. Bu da iyileşmemi çok zorlaştırır. İşlerin iyi gideceğinin garantisi olmadığı için bu riski almak istediğimi sanmıyorum.

"Her iki bebeği de aynı şekilde doğurmayı tercih ediyorum. Bunu garanti etmenin tek yolu sezaryeni tercih etmek. Vajinal doğumu denemek istemiyorum. Sizin için sorun olur mu?"

"Bu senin vücudun, Bonny. Senin kararın. Neye karar verirsen benim için sorun değil."

"O zaman kararımı verdim. Sezaryen yapalım."

Ameliyat masasına götürüldüm. Oda buz gibi soğuk, ışıklar parlak. Bir hemşire ameliyat masasının kenarına oturmama yardım ediyor ve bana omurgamı C harfi gibi kıvrırmam söyleniyor. Sarsılıyorum. Kontrol edemiyorum. Benden beklenenin bu olduğu uyarısına rağmen hareketsiz kalmak imkansız.

"Daha yeni başlıyorum. Bu kısım arı sokması gibi hissettiriyor." "Oh!" Kahretsin. Öyle. Kocaman bir yaban arısı.

"Benim için kıpırdamadan dur." Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Kıpırdamadan durmanızın söylenmesinin en kötü yanı, bir kasılma geldiğinde tek yapmak istediğiniz şeyin hareket etmek olmasıdır. "İşte bir kasılma daha geliyor."

"Tamamdır. İçeride."

"Kasılmalarının bitmesini bekleyemeyiz. Seni hemen sırt üstü yatırmalıyız. İlaç yerçekimiyle yayılır, bu nedenle yatmazsanız anestezi seviyeniz ameliyat için yeterince yüksek olmayacaktır. Hepsi bacaklarına gidecek." Hemşireler beni yatar pozisyona getirdiler ve

Sol kalçamın altında bir şey var, böylece eğik duruyorum. Kollarım cırt cırtla sabitlenerek yan tarafıma doğru açıldı. Yüzüme bir oksijen maskesi yerleştirildi.

Korkuyorum. Sin'e yanımda ihtiyacım var. "Kocam nerede?" "Merak etmeyin. Bir hemşire onu birazdan getirecek."

Kollarımı kullanamadan ameliyat masasına bağlandım. Maske yüzüme baskı yapıyor ve onu hareket ettiremiyorum. Ağzıma ve burnuma oksijen üflemesi önemli değil. Kapana kısılmış hissediyorum. Çaresiz. Panik atak başlangıcı göğsümde dans ediyor. "Nefes alamıyorum."

"Oksijen satürasyonunuz yüzde yüz. Sizi temin ederim ki gayet iyi nefes alıyorsunuz."

Anestezi geçmişimi bilmiyor. Vücudumun iyi nefes alıyor olabileceğini ama zihnimin bana öyle olmadığını söylediğini anlamıyor. "Panik atak geçiriyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Oturmam lazım."

Doktorum, "Onu biraz daha sol tarafına yatırın, bakalım faydası olacak mı?" diye seslendi.

Altımdaki ameliyat yatağının hareket ettiğini hissediyorum. "Sakinleşmeye çalışın Bayan Breckenridge. Ameliyatınız başladı, bu yüzden oturmanıza izin veremeyiz."

Lanet olsun. İki aydır kriz geçirmedi. Her şey çok iyi gidiyordu. Neden şimdi? "Kocam nerede? Kocama ihtiyacım var. Hemen şimdi!"

"Hey. Buradayım, Bonny."

Sesini duyuyorum ama henüz onu göremiyorum.

"Neredesin?"

Nefes alamıyorum, Breck."

Sesini duyduğumu sandığım yöne bakmak için çenemi kaldırıyorum. Bana doğru geldiğini görünce rahatlıyorum.

Sin bileklerimdeki bağları fark etti. "Hareket kabiliyetinin kısıtlanmasıyla ilgili sorunları var. Bunları çıkarmamızın bir yolu var mı?"

"Eğer bu onun sorununa katkıda bulunuyorsa yapabiliriz."

Kollarımın etrafındaki cırt cırtlı sargılar çıkarılıyor ve kendimi hemen daha iyi hissediyorum.

"Yavaşça ve derin nefes alın. Yavaş yavaş üfleyin. Sadece nefesinize konsantre olun. Ciğerlerinize hava girip çıktığını düşünün." Elinin tersiyle alnımı okşuyor. "Ona sahip çık Bonny. Onun kölesi değilsin."

"Size fazla gelirse sizi uyutabilirim Bayan Breckenridge."

Uyumak, bebeklerim doğduğunda onları göremeyeceğim anlamına geliyor. Bunu istemiyorum.

Sin'in yüzüne dokunmak için uzandım. "Kocam benimle konuşmaya devam ettiği sürece iyi olacağım." Beni sadece o sakinleştirebilir.

"Gözlerinizi kapatın ve nefes aldığınızı hayal edin. İçeri. Dışarı. Taktığınız maske size ihtiyacınız olandan daha fazla oksijen veriyor. Nefes al."

Histerim aşağı doğru iniyor. Sin'in sesi bunu bana hep yapar. "Daha iyiye gidiyor."

"Güzel."

Sin başımın yanındaki tabureye oturuyor, ben de ona baş aşağı bakıyorum. "Tuhaf görünüyorsun."

"Yüzüne plastik bir maske takmış olan kadın söylüyor bunu."

"Doğru," diye gülüyorum. "Korktuğum için özür dilerim." "Tamamen anlaşılabilir."

Dr. Kerr sesleniyor, "Rahmine bir kesik attım Bleu. Uzun sürmez."

Sin alnımdan öpüyor. "Sadece birkaç dakika daha ve sonunda onlarla tanışabileceğiz."

Titriyorum, neredeyse şiddetle.

"Gergin misin?" Sin soruyor.

Gerginlik bunu anlatmaya yetmez. "Son derece." "İlk bebeğin su kesesi yeni açıldı." İlk bebeğin Oda hemen dişçilik çalışmaları sırasında duyduğunuza çok benzer bir emme sesiyle dolar.

Aman Tanrım. İşte bu kadar. İlk çocuğumuz bu dünyaya giriş yapmak üzere.

Sin eğilip başımın üstünü öpüyor. "Erkek mi kız mı? Tahmin yapmak için son şansınız."

Lourdes'e baktığım için kendimi bir erkek çocukla hayal etmek çok zor. "Bence bu bir kız. Senin tahminin ne?"

"Oğlum."

Tiz bir çığlık odayı dolduruyor. Şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Sin ve ben birbirimize bakıp sırtıtarak kararı bekliyoruz. "Bir numara erkek."

Sin eğilip alnımdan öptü. "Buna inanamıyorum Bonny. Bir oğlumuz oldu."

Bir dakika sonra yeni doğan bebeğimiz göğsüme yatırıldı. Elimi başının üstünde gezdiriyorum. "Merhaba Liam.

Uzun zamandır sizi bekliyorduk."

Hemşireler onu siliyor ve hastane önlüğümün içine sokmadan önce başını bir bereyle örtüyorlar, böylece ten tene oluyoruz.

Onu uzun süre hayranlıkla izleyemeden ikinci bir ılık odayı delip geçiyor. Sin'e baktım. "abuk ol. Erkek mi kız mı?"

"Başka bir çocukla gideceğim. İki aydır bunu söylüyorum."

"Kızla devam edeceğim."

Dr. Kerr, "Aşğıda bazı tahminler yürütüldüğünü duyuyorum," diyor.

"Kocam erkek diyor. Ben bir kızla gideceğim."

"Bay Breckenridge yine haklı. Başka bir ocuk."

Liam, Harrison'a yer açmak için kenara çekildi, böylece iki oğlum da bana yaslanmış, ten tene yatıyorlardı. "Aman Tanrım. Ne kadar çok saçları olduğuna inanamıyorum. Bunu senden almış olmalılar çünkü ben iki yaşına kadar neredeyse keldim."

"Benim de tıpkı onlar gibi siyah saçlı bir kafam vardı."

"Isobel'in saçlarının miras kalabileceğini düşündüm." ocuklarımızın neye benzeyeceğini hayal ettiğimde, her zaman birinin kızıl saçlı küçük bir kız olduğunu görürdüm.

Konumlandığımız yerden yüzlerini görmek çok zor. "Birbirlerine benziyorlar mı? Buradan söyleyemem."

Sin ayağ a kalkar ve ikisinin yüzleri arasında bir ileri bir geri bakar. "Sanırım öyle."

"Aynı olduklarını doğrulamak için plasentayı patolojiye göndereceğim."

Aynı olma ihtimali yok. "Bunlar tüp bebek. Çift cinsiyetli olmak zorundalar."

"Sadece bir embriyonun implante olması ve sonra bölünmesi mümkün.

Bu da tek yumurta ikizlerine neden olur. Pek olası değil ama imkansız da değil. Birkaç hafta içinde size bir cevap verebilirim."

Sin onları incelemek için öne doğru eğilir. "Bana bir değil, iki sağlıklı oğul verdiğin için teşekkür ederim. Ailem için iki torun." Kulağına yaklaşıyor. "Kardeşlik için geleceğin iki lideri. Ve Lourdes için iki kardeş."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne diyorsun?" "Ne söylememi istiyorsun?" "Onu tuttuğumuzu."

"O zaman ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Kollarımı ona dolamak istiyorum ama yapamıyorum. Kollarım bebeklerle dolu. "Sen harikasın. Seni çok seviyorum. Teşekkür ederim."

Ona baş aşağı bakıyor olabilirim ama yüz ifadesini tanıyorum. Alnını alnıma bastırıyor ve birlikte o kadar yumuşak fısıldaşıyoruz ki ne söylediğimizi sadece biz biliyor ve duyuyoruz.

"İçime... görüyorsun."

EPILOGUE

BLEUBRECKENRIDGE

"Bunun olması kaçınılmazdı. Üç bebek. Üç bebek bezi. En azından birinin altına kaçıracağını ve törenden önce değiştirilmesi gerekeceğini biliyordum."

"Dil, Günah." Bu konuşmayı yapmıştık. Onlar bebek ama her zaman öyle kalmayacaklar. Dilimizi kontrol etmeyi şimdiden öğrenmeliyiz ki onlara küfretmeyi öğretmeyelim.

Sin, Liam'ı bana uzattı. "İşte, anne. Oğlunu al. Kokuyor."

Sin'e doğru bakmıyorum bile. Gösterişli gülümsemesi ve tek gamzesiyle beni bebek bezi görevine çekemeyecek. "O zaman altını değiştir."

Sin bebek sesini kullanıyor ve sanki konuşan kendisiymiş gibi Liam'ı sallıyor. "Ama anne. Bunu babamdan çok daha iyi yapıyorsun."

Çok hoş. Ama ikna edici değil. "Çünkü benim çok daha fazla pratiğim var. Her zaman beni tatlı dille ikna etmeyi başarıyorsun, böylece sen yapmak zorunda kalmıyorsun."

"Bu sefer seni tatlı dille ikna edebilir miyim?"

Hâlâ tatlı oğlumu bana uzatıyor ama ben yemi yutmuyorum. "Hayır. Giyinmeyi bitirmeliyim."

"Çoktan hazırlandığını sanıyordum."

Bu durulama ve tekrarlama. "Yaptım ama Harrison her yerime ve elbiseme tükürdü. Ekşimiş bebek kusmuğu gibi kokuyordum, bu yüzden tekrar duş almak zorunda kaldım."

Üç bebek büyütmek hayal edebileceğimizden çok daha fazla iş demek. Ama bize hiç bilmediğimiz bir neşe getiriyor. Daha mutlu olamazdık.

"O zaman sanırım başka seçeneğim yok." Sesi yenilmiş gibi geliyor. Sin Liam'la birlikte ayrılırken, "İyi şanslar," diye sesleniyorum.

Kocamı tanıyorum. Annesini bulacak. "Annenden bunu yapmasını istemeyi aklından bile geçirme. Tören için her şeyin mükemmel olmasını sağlamakla meşgul."

Az önce olanlar beni eğlendirdi. Sonunda Sin'e gülebiliyorum.

Cehennem donmuş olabilir. Tüm ailem zamanında hazır. Sevindim çünkü bugün çocuklarım için çok özel bir gün. Kutsama günü.

Tüm Kardeşlik çocukları resmi olarak kardeşliğe adanır, ancak bizim çocuklarımızın töreni bir liderin çocuğu olarak doğdukları için çok daha farklı olacak. Sin ve ben onları her yönden Kardeşlik için yetiştireceğimize yemin etmeliyiz. Onlara bir gün halkımıza nasıl liderlik edeceklerini öğreteceğimize söz vereceğiz. Bu büyük bir sorumluluk, Sin'in anne ve babasının ve onlardan önce de büyükanne ve büyükbabasının üstlendiği sorumluluğun aynısı.

Isobel ve etkinlik planlayıcısı yine iş başardı. Evimiz herhangi bir kralın taç giyme törenine layık görünüyor. Arka bahçemiz, her biri krem rengi bir masa örtüsüyle

kaplı düzinelerce masa ve çeşitli renklerde devasa çiçek
aranjmanlarıyla dolup taşıyor.

somon ve misket limonu tonları. Tema zarif şık bebek. Organizasyon planlayıcısı böyle diyor. Muhteşem bir şey.

Thane ile birlikte kürsüdeki yerimizi aldığımızda ebeveynler çocuklarını topluyor. "Bugün Kardeşlik için çok özel bir gün. Bir bebeğin kardeşliğimize takdis edilmesinin üzerinden yirmi bir yıl geçti." Cara'nın töreninden bahsediyor.

"Sinclair ve Bleu, üç çocuk dünyaya getirdiklerinden beri kardeşliğimiz için geleceğin liderlerini yetiştirme görevlerinde gayretli oldular." Bu, kalabalıktan bir kahkaha aldı.

Thane, Liam'ı benden almadan önce öne gelmemizi işaret ediyor. "Bu çocuğa ne isim verdiniz?"

"Liam Thane Breckenridge," diyor Sin.

"Liam Thane Breckenridge, Sinclair ve Bleu'nun çocuğu. Ama bugün o bizim de çocuğumuz oldu. Bu antlaşma, onu Kardeşlik'in terbiyesi ve öğütleriyle yetiştirmek üzere ebeveynleri tarafından yapılan ciddi ve sembolik bir eylemi yansıtmaktadır. Bu sorumluluğu kabul ediyor musunuz?"

Sin ve ben kelimeleri birlikte söylüyoruz. "Biliyoruz."

Aynı yemini Harrison MacAllister ve Lourdes Elizabeth için de ediyoruz.

Tamamdır. Üç çocuğumuz da resmi olarak Kardeşliğe adanmıştır.

Formalitelerin geride kalmasıyla Westlyn, Lorna ve Ellison küçüklerimin geçici bakımını üstlendiler. Ellerim bomboş. Bu nadir bir an, bu yüzden ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Sin arkamdan geliyor ve ellerini belime doluyor. Hâlâ inatçı ve sert duruşumdan dolayı biraz utangacım.

bir türlü geçmeyen şişkinlik. "Benimle dans edin, Bayan Breckenridge."

Beni dans pistine götürüyor ve kendine doğru çekiyor. Grup Elton John'un "Blessed" şarkısını çalıyordu.

Şarkılar, etkinlik planlayıcısı tarafından törenin bebek temasıyla tutarlılığı sağlama düşüncesiyle seçildi.

Sin elimi öpebilmek için kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürüyor. Bu hiç eskimiyor. "İstediğimi ya da ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyle kutsanmışım. Her şeye sahibim-- sevdiğim güzel bir eş. Beni şimdiden minicik parmağında oynatan değerli bir kızım. Bir gün halkımızın liderleri olarak benim yerimi alarak beni gururlandıracak iki oğlum. Başka ne isteyebilirim ki?"

Sin'den ve bebeklerimizden önceki halimi hatırlamakta güçlük çekiyorum. İçim ölü gibiydi, sadece nefret ve intikam arzusuyla doluydum. Ama sonra nefret sevgiyle buluştu. İntikam arzum sevme özlemine dönüştü. Ve sevmeye.

Gün ışığı yağmurla buluşur ve ortaya güzel bir şey çıkar. Aynı şey benim Sin'le tanışmam için de söylenebilir. Karanlıktaydım. Aşkımız ışıyla dünyamı aydınlattı. Ve birlikte güzel şeyler yarattık.

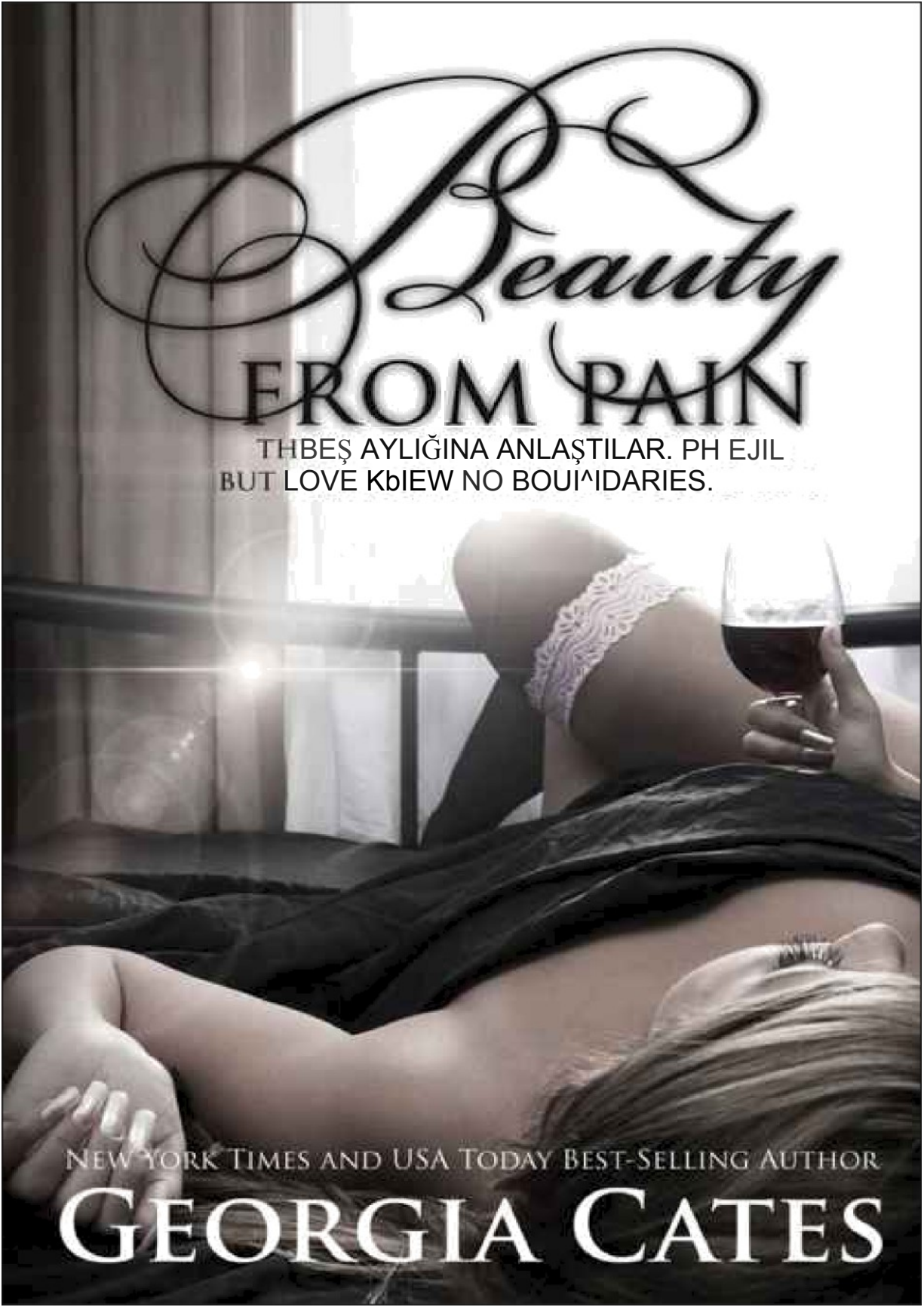
Son

Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için buradan kaydolun. En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve sadece abonelere özel hediyeleri alacaksınız.

EXCERPT: BEAUTY FROM PAIN

BEAUTY SERIES: BOOK I

GEORGIACATES

A black and white photograph of a woman lying on her back on a bed. She is holding a glass of red wine in her right hand. A lace garter is visible on her left leg. The background shows a window with curtains and a city skyline. The title 'Beauty FROM PAIN' is overlaid on the image in a large, elegant script font.

Beauty FROM PAIN

THBEŞ AYLIĞINA ANLAŞTILAR. PH EJIL
BUT LOVE KİEW NO BOUI^IDARIES.

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BEST-SELLING AUTHOR

GEORGIA CATES

CHAPTER ONE

LAURELYNPRESCOTT

Bu uçakta olmaktan bıktım. Nashville'den Los Angeles'a dört buçuk saatlik uçuş iyiydi. Havaalanı barı sayesinde aktarma da katlanılabilirdi. Ancak Avustralya'ya olan uçuşumuzun son ayağı her geçen dakika daha da dayanılmaz hale geliyor.

Sydney'e inmemize ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışıyorum. Yorgunluğum kafamdaki basit denklemi yapmamı zorlaştırıyor ama ayaklarımın altında tekrar sağlam bir zemin hissetmeme daha neredeyse iki saat var gibi görünüyor. İç çekiyorum ve kendime sabırlı olmamı söylüyorum. Buraya kadar geldim. İki saat daha dayanabilirim. Yani, bu noktada gerçekten başka bir seçeneğim y o k , değil mi?

Yanımdaki koltukta uyuyan en iyi arkadaşşıma bakıyorum ve sinirleniyorum. Addison uçuşun çoğunda uyudu ve beni kendimi eğlendirmekle baş başa bıraktı. Valium'unu paylaşmayı teklif etti ama ihtiyacım olmayacağından emin olduğum için reddettim. Yanlış.

Addison'ın üzerine tırmanıyorum ve bacaklarımı esnetmek için koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, bu da kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor. Koltuğuma döndüğümde, okumanın zaman geçirmeme yardımcı olacağına karar veriyorum, bu yüzden e-

okuyucumu alıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum

daha önce başladığım *sürtüklük*. Sadece altıncı bölümde ve tabii ki kadın yeni ve seksi adama aşık ama bunu inkar ediyor. Ne kadar tipik.

Pilot on dakika içinde Sydney'e ineceğimizi anons ettiğinde on ikinci bölüm sona eriyor. Addison kıpırdamıyor, ben de yaramaz masalımı bir kenara bırakıp onu dürtüklüyorum, uyuşturucunun neden olduğu uykusundan uyanmasının on dakika alacağını biliyorum.

"Uyan, Addison. Sydney'e varmak üzereyiz."

Zar zor kıpırdıyor, ben de onu tekrar dürtüyorum. "Addison. Ayağa kalk. Sydney'deyiz. İniş için kemerini bağlaman gerek."

Başını kaldırıyor ve odaklanmamış gözlerle bana bakıyor. Koltuğunda doğruldu ve kendini toparlamak için bir an bekledi. "Vay canına, beklediğimden daha hızlı geçti."

"Komada olduğun için sanırım öyle. Hayatımın en uzun on üç saat idi. Uçuş boyunca gözümü bile kırpmadım çünkü köpekbalığı yemi olup olmayacağımızı düşünmekle meşguldüm." Bu niyetlendiğimden biraz daha kızgın çıktı.

"Olman gerekmediği halde mutsuz olman için bir neden yok. Mutluluk hapi alsaydın belki şu anda bu kadar huysuz olmazdın." Üç ay sonraki eve dönüş uçuşunda iki kez teklif etmek zorunda kalmayacak. Ders alındı.

Koltuğuma bağlanmış bir şekilde, uçağın tekerlekleri kaldırılma çarpıp gıcırdarken gözlerimi sıkıyorum. Sağ salım yere indiğimizde diğer yolcularımız alkış ve tezahürata başlıyor. Bu uçaktan indiğine sevinen tek kişi ben değilim.

Üç aylık valizlerimizi topluyoruz ve son uçuşumuzu beklemek üzere terminalde bir yere oturuyoruz. Bir saatlik rötarla, havaalanı barını ziyaret etmeye karar veriyorum. "Çok ihtiyacım olan ve hak ettiğim bir toddy alacağım."

Addison'ın telefonu çalıyor ve kardeşinin zil sesini tanıyorum. Cevap vermeden önce beni uyardı. "Otuz dakika içinde geri dön yoksa senin için güvenliği gönderirim." Kelimelerle cevap vermiyorum ama onun için yaptığım el hareketini gördüğünden emin oluyorum.

Havaalanı barı terminalimizden çok uzakta değil ve ben bir tabureye oturuyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Çevremden anlayamayabilirim ama aksanını duyduğumda Avustralya'da olduğumu anlıyorum.

"Yerel bir bira fabrikasından bir şeyler istiyorum. Daha hafif tatları tercih etme eğilimindeyim."

Bana Sydney'deki bir bira fabrikasından soluk bir bira ikram etti. Biraz sert ama güzel.

Barda oturup biramın tadını çıkarıyorum. Barmen nereden geldiğim ya da nereye gittiğim hakkında konuşmaya çalışmıyor. Ellili yaşlarında görünüyor, bu yüzden sadece yıllar boyunca istediğinden daha fazla bok duyduğunu ve bu yüzden benimkiyle ilgilenmediğini varsayabilirim. Benim için sorun yok.

İşimi bitirdiğimde Addison'ın devasa bagaj yığınımızı koruduğu yere geri dönüyorum. "Ben bizi kontrol etmek için mi aradı?"

"Evet. Uçağımızın zamanında kalkacağından emin olmaya çalışıyordu. Ona üç gibi varmamızı beklemesini söyledim. Bagajlarımıza yardım etmesi için bir arkadaşını getireceğini söyledi."

Ne kadar çok çantamız olduğunu görüyorum ve yemin ederim gezgin bir çingene grubuna benziyoruz. Çoğu Addison'ın ama

Adil payım - üç ay kalmak için hafif bir şekilde toplanmanın bir yolu yok. "Fena fikir değil."

"O benim kardeşim. Ne kadar titiz olduğumu bilir." Oturuyorum ve ayaklarımı önümdeki valizin üzerine koyuyorum. "Söylemedi ama seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Benimle tanışacağı için çok heyecanlı. Bu büyük bir kırmızı bayrak. Umarım çöpçatanlık yapmayı düşünmüyordur.

"Sakın onu cesaretlendirmeyi aklından bile geçirme." Şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Bunu herkesten daha iyi biliyor. Tüm bu Avustralya işi o pisliklerden uzaklaşmak için, başka bir pislik yığını bulmak için değil.

"Burada yaşadığı sürece pek fazla Avustralyalı ile çıkmadı. Sadece seninle bir şeyler başlatmaya çalışırsa şaşırmaman gerektiğini söylüyorum."

Olamaz. Daha oraya varmadık bile ve o şimdiden bizi bağlamaya çalışıyor. "Bu olmayacak, Addison."

"Önümüzdeki üç ay boyunca onunla aynı dairede yaşayacaksın. Neler olabileceğini kim bilebilir?"

Tamam. Şimdi sinirleniyorum çünkü pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum. "Ne olacağını bilmiyor olabilirim ama ne olmayacağını biliyorum, o yüzden unut gitsin."

"Tamam, tamam, bir daha bahsetmeyeceğim. Ben bizi bu gece dışarı çıkarmak istiyor ama fazla uyumadığını biliyorum. Ona canının istemeyebileceğini söyledim."

"Wagga Wagga'ya uçarken biraz kestirebilirim belki kendimi iyi hissederim."

Bu kez uçağımız inişe hazırlanırken Addison beni dürtüyor. "Laurelyn. Uyan artık. Sonunda geldik."

Oturup uzun kahverengi saçlarımı kabartıyorum. Düz olduğunda berbat görünüyorum ve eminim ki uykumdan sonra başıma yaslanıyor.

Kırk dakikadan fazla uyuyamadım ama bunun getirdiği genel tazelenme hissini memnuniyetle karşılıyorum - ağzım hariç. Seyahatlerimiz sırasında ağızdan nefes alma, bira içme ve ağız hijyeni eksikliğinin birleşimi her şeyi berbat etti. Addison'ın kardeşiyle ilk kez karşılaştığımda yüzümün hangi tarafta olduğunu sorgulamasını istemiyorum. "Biraz sakıza ihtiyacım var. Yanında var mı?"

Addison çantasına uzanıyor ve limon yeşili paketi bana doğru uzatıyor. "Doublemint senin için çalışıyor mu?"

İki parça alıyorum çünkü bu işi yapmak için iki tane Doublemint içmem gerekeceğinden oldukça eminim. "Teşekkürler."

Eşyalarımızı alıp jet köprüsünden çıkıyoruz ve terminalde durup inen yolcuları izleyen iki harika görünümlü adam görü y o r u m . Ben'i görür görmez tanıdım. Resmini hiç görmemiş olsam bile onu kalabalıktan seçebilirdim. Onu gözden kaçırmanın imkanı yok; Addison'ın mükemmel erkek versiyonu. Sarı saçları onunkinden daha koyu (kuaförle aylık randevusu bu eğlenceli röflelere yardımcı oluyor). Zeytin rengi tenleri açık renk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Tıpkı kız kardeşi gibi çarpıcı ama erkeksi bir şekilde. Biriyle çıkmakla ilgilenmiyor olmam çok kötü çünkü o çok seksi.

Kollarını kız kardeşinin ortasına doluyor ve onu yerden kaldırıp birkaç kez döndürürken sıkıyor. "Küçük kız kardeşimin bunca yolu beni görmek için geldiğine inanamıyorum." Kızın ayaklarını yere indiriyor ve bana bakıyor. "Ve sen de Laurelyn olmalısın."

"Gerçekten de öyleyim."

Addison ve ben Vanderbilt'teki ilk yılımızda tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşız, ancak yolum şu ya da bu nedenle Ben'inkiyle her zaman kesişmedi. Şimdi dört yıl sonra karşılaştığımıza göre, tokalaşmak için elimi uzatmalı mıyım yoksa sarılmak için kollarımı kaldırmalı mıyım emin değilim, bu yüzden onun işaretini bekliyorum.

Sarılmak için gidiyor. "Seninle tanışmak güzel, Laurelyn. Yıllardır adınızı duyuyorum, bu yüzden sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Umarım en iyi arkadaşım benim hakkımdaki düşüncelerini mahvetmemiştir."

"Asla." Çarpık sırtışı derin gamzelerinden birini gösteriyor. *Tanıştığımıza memnun oldum gibi* dostça bir gülümseme değil bu. Şimdiden benimle flört etmeye başladı, bu yüzden iyi dostumun ona ne söylemiş olabileceğini merak ediyorum.

Addison boğazını temizliyor. "Bizi arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

Ben'den aldığım titreşim beni rahatsız ediyor, bu yüzden odağımı ondan arkadaşına kaydırdığım için mutluyum. Zac uzun boylu ve atletik bir yapıya sahip. Koyu renk saçları, tepesindeki sivri tutam dışında kafa derisine yakın bir şekilde kısaltılmış ve uzun, isli kirpikler neredeyse siyah gözlerini çerçeveliyor. Üstüne oturan siyah bir tişört giyiyor ve pazusunu saran kabile sanatı dövmesini görüyorum. Tüm dış görünüşü bela çığlıkları atıyor ve bu tek bir anlama geliyor: kötü çocuk seven dostum onun peşini bırakmayacak.

Önce Addison'a elini uzatıyor. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Oh, bayıldım. Onun gibi erkeklerden hoşlanmıyorum ama pürüzsüz Avustralya aksanını bütün gün dinleyebilirim.

Sanırım Addison'dan bir iç çekiş duyuyorum ve biliyorum ki aynı şeyi düşünüyordum. "Sizinle tanışmak çok güzel. Aksanınıza bayıldım."

Bana elini uzatıyor ama dikkatini vermiyor; o hala Addison'a ait. "Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir."

Buraya yolculuk hiç de hoş değildi ama yeni tanıştığım birine şikâyet etmek kabalık olur. Addison cevap veriyor, böylece ne yalan söylemek zorunda kalıyorum ne de şikayet ediyorum çünkü Bay Karanlık ve Yakışıklı'nın dikkatini çekmeye hevesli. "Süper bir yolculuk geçirdik."

"Bu gece bir kulübe gitmek ister misiniz hanımlar?"

Bir şeye vurmak istiyorum ama ona yatak deniyor.

Addison uçakta uyuduğu için iyice dinlenmiş durumda, bu da eğer reddedersem parti bozan olacağım anlamına geliyor ki şimdiye kadar hiç böyle etiketlenmemiştim ve şimdi başlamaya da niyetim yok. "Energizer tavşanı gibiyim, gitmeye hazırım."

Öldüğümde uyuyacağım, değil mi?

CHAPTER TWO

JACK MCLACHLAN

Karanlık köşede oturuyor ve avını arayan aç bir avcı gibi odayı tarıyorum. Henüz onu seçmedim ama önümüzdeki birkaç ay boyunca yatağımı paylaşacak kadın şu anda bu odada.

Güzel bir sarışının masama yaklaşmasını izliyorum. "Size ne getirebilirim?" Hmm. Bir garson, her zamanki zevkim değil.

Benim bir tipim var. Çekici. Olgun. Rafine. Bu barmaid çekici olma şartını yeterince karşılıyor, ancak kıyafet seçiminin de gösterdiği gibi incelik ve olgunluktan yoksun - beyaz, neredeyse hiç olmayan bir atlet ve yıpranmış kesik kot şort. Bana göre değil. Ayrıca, son iki arkadaşım sarışındı. Bu sefer farklı bir tat istiyorum ama kıvılcı saçlı olmasın. Esmer istiyorum. Güzel bir tane.

Kendime, aralarından seçim yapabileceğim sonsuz çeşitlilikte sofistike kadının olduğu Sydney'de olmadığımı hatırlatıyorum. Küçük bir kasaba olan Wagga Wagga'da seçeneklerim daha sınırlı, ama bu gördüğüm ilk çekici kadınla yetinmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Ben bir Shiraz alayım."

Bu sefer daha uzun süreli bir ilişkiye hazırım.
-Her zamanki üç ya da dört hafta yerine tam üç ay. Bunu biraz daha uzun süre yanımda tutmayı dört gözle bekliyorum ve bu da akıllıca bir seçim yaptığımdan emin olmak için daha fazla neden.

Kulübü araştırmaya odanın ön tarafındaki ilk masadan başlıyorum. Esmer bir güzel, bir grup kadınla birlikte oturuyor. Bir süre onu izliyorum ama yanında oturan kadınla fazla samimi olduğuna karar veriyorum. Lezbiyenler repertuarımda yok.

Sonraki bir saatimi kulübü tarayarak geçirdim ve elim boş döndüm. Cesaretim kırıldı. Kimse o kişi olarak öne çıkmıyor ve bu kulüp bu şehirde bekâr kadınlarla tanışmak için en iyi şansım. Belki de açık mikrofon gecesi olmadığı başka bir zaman gelmeyi düşünmeliyim. Bu gece, mekan sarhoş üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor.

Bu geceki arama başarısız oldu ama en azından karaoke eğlenceliydi.

Gitmeden önce son şarabımı bitiriyordum ki Kulüpten bir spiker sahneye çıkar ve bir sonraki şarkıcının öne çıkmasını ister. Salonun karşısındaki küçük bir grup insan içlerinden birini aday gösteriyor. Zavallı piçi görmem, aramızda duran sarhoş çocuk kalabalığı tarafından engelleniyor ama bunun yine keyifli bir tren kazası olacağından eminim.

Kulüp tezahürat ve sloganlara boğulur. "Yap. Yap. Yap. Yap. Yap. Yap. Yap." Genç bir kadın sahneye çıkıyor ve standından bir gitar alırken sırtı kalabalığa dönük bir şekilde duruyor. Gitarın askısını başının üzerine kaldırıyor ve ardından uzun kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor. Bitirdiğinde

Gitarı yerine yerleştirdikten sonra etrafından dolaşıyor ve sahnenin ortasındaki tabureye oturuyor.

Çok güzel bir kız. Ve bir şekilde araştırmam sırasında gözden kaçmış.

Kısa fildişi bir elbise ve kahverengi kovboy çizmeleri ile kot ceket giyiyor. Ayaklarını alt korkuluğa dayamak için kaldırırken kalçalarını açıkta bırakıyor, ancak kalabalığa dikiz şovu yapmamak için elbisesini bacaklarının arasına itmeye dikkat ediyor.

Ödünç aldığı gitarı birkaç kez tıngırdatıyor ve sonra mikrofona eğiliyor. "Bu gece herkes iyi vakit geçiriyor mu?"

O Amerikalı. Sanırım. Aksanı farklı, geçmişte duyduklarıma benzemiyor.

Kalabalık sarhoş bir tezahüratla patlıyor ve kalabalığın içinden bir erkek sesinin "şimdi daha iyi, tatlı şey!" diye bağırdığını duyuyorum.

Gülümsüyor ve mikrofonu ayarlıyor. "Ben buralı değilim. Bu benim Avustralya'daki ilk gecem."

"Benimle gelin, sizi evinizde hissettireyim!" diye bağırıyor odanın arkasından bir adam.

Ona bağıran şişman, çirkin piçi görmezden geliyor. "Avustralyalılar ne tür müzikten hoşlanır bilmiyorum ama kendimi bildim bileli bu benim favorilerimden biri olmuştur." Birkaç akor daha tıngırdatıyor. "Bu Dave Matthews Band'den 'Crash Into Me'."

şarkıyı orijinalinden daha yavaş söylüyor ve kendi yorumunu katıyor. Sesi hırıltılı ve seksi, gözleri kapalı. Erotizm yayıyor. Başını eğiyor ve gözlerini açıyor.

nakaratı söylemeye başladığında. Yemin ederim, sanki bana doğru bakıp şarkı söylüyormuş gibi hissediyorum.

Sahne ışıkları yüzünde parlıyor ve sağduyum bana kulübün arka tarafındaki karanlık köşede oturduğumu göremeyeceğini söylüyor, ama bu beni umut etmekten alıkoymuyor.

Nakaratı bitiriyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. Uzun bacakları ritmi korumak için taburenin parmaklığına çarpıyor ve ben de onun siren şarkısının kurbanı oluyorum. Beni büyüledi. Ve ben onu istiyorum. Aradığım kişi o.

Gözlerini açıyor ve eteğini biraz daha yukarı kaldırmaktan bahsederken yine bana doğru bakıyor. *Dostum, eğer isterse bana kendi dünyasını gösterebilir.*

Garson kız masama döndü, ama ben bakmadım. konuşurken ona doğru bakıyorum. Gözlerimi sahnedeki güzel esmerden bir saniye bile ayıramıyorum. "Size bir Şiraz daha getireyim mi?"

Planlarım değişti. "Evet, lütfen."

Amerikalı kız şarkısını bitirdiğinde kalabalıktan alkış ve ıslık sesleri yükseliyor. Gitarının askısını başının üzerinden çekerken gülümsüyor ve mikrofona doğru eğiliyor.

"Teşekkür ederim."

Sahneden ayrılıp sarışın bir kadın ve iki adamla birlikte oturduğu masaya dönmesini izliyorum. Vay be! Belki de bir erkek arkadaş?

Garson kız elinde şarabımla döndü ve önümdeki masaya koydu. "Affedersiniz, az önce sahne alan kızı tanıyor musunuz?"

"Hayır. Avustralya'daki ilk gecesi olduğunu söyledi."

Ceketimin iç cebinden cüzdanımı çıkarıp yüz dolarlık bir banknot alıyorum. Ona doğru kaydırıyorum.

masanın karşısında. "Peki ya birlikte oturduğu insanlar?"

Masadaki parayı görüyor ve siyah önlüğünün cebine koymak için alıyor, sonra da dönüp şarkıcı kızın kiminle oturduğuna bakıyor. "Sarışın olan Ben Donavon ve arkadaşı da Zac Kingston. Buranın müdavimlerindendirler, haftada iki ya da üç kez gelirler."

Bu Amerikalı neden bu heriflerle birlikte? "Sesi Amerikalıya benziyor. Neden onlarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Ben bir Amerikalı. Ailesinin Kaliforniya'da bir üzüm bağı var ve o da üniversitede şarap okumak için burada. Sanırım evden tanıdığı biri olmalı."

Parmaklarımın arasında ikinci bir yüz dolarlık banknot tutuyorum. "Bunu görüyor musun? Burada ne aradığını ve Wagga Wagga'da ne kadar kalacağını öğrenirsen senindir. Ve adamlardan biriyle çıkıp çıkmadığını öğrenirsen."

Gülümsüyor ve benim küçük oyunumu oynamakla ilgilendiğini görüyorum. "Bir dakika içinde onu almak için döneceğim."

Garson kız dedektiflik işimi yaparken ben arkama yaslanıp Şiraz'ımın tadını çıkarıyorum. Misafir bir Amerikalı bir sonraki yol arkadaşım için daha mükemmel olamazdı. İlişkimiz sona erdiğinde, tamamen farklı bir kıtada olacak, bu da gelecekte herhangi bir kazayla karşılaşmamamızı sağlayacak.

Wagga Wagga'da kalışım daha umut verici olmaya başladı.

Garsonum döndüğünde Şiraz bardağımı bitiriyorum. "Onun adı ..."

Cümlesini tamamlayamadan sözünü kestim. "Hayır, onun adını bilmek istemiyorum."

Bunun onu şaşırttığını görebiliyorum ama para paradır. "Ben'in kız kardeşi onun en iyi arkadaşı ve yazı onunla geçirmeye geldiler. Ben ve Zac'le ilk kez bugün tanıştı."

Güzel. Demek ki ikisiyle de çıkmıyor.

Eğer bu çocuklar üniversitede şarap bilimi programında öğrencilerse, Cuma akşamı okuldaki bağbozumu yemeğinde olacaklarını tahmin ediyorum. Şaraplarını sergilemek için sabırsızlanacaklardır. Acaba o da konuk olarak orada olacak mı?

Cüzdanımdan bir banknot daha çıkarıp sarışının görmesi için havaya kaldırıyorum. "Cuma akşamı üniversitedeki bağbozumu yemeği için planlarının ne olduğunu öğrenebilirsen bu senin. Esmer kızın orada olup olmayacağını bilmek istiyorum."

Tekrar gülümsüyor. "Bu oyunu bütün gece oynayabilirim."

On dakika sonra başka bir Şiraz ve bir güncelleme ile geri döndü. "Erkekler yemekte şaraplarını sunacak ve iki kız da konuk olacak."

Hak ettiğim hesabı masaya doğru kaydırıyorum. "Mükemmel.

Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti. Şiraz'ı getirmeye devam etmemi ister misiniz?"

"Evet."

Sonraki bir saati aramızdaki insan kalabalığının arasından güzel Amerikalıya bakışlar atarak geçiriyorum. Dörtlü ayrılmak için ayağa kalktığında hayal kırıklığına uğruyorum, ama o tuvaletlere doğru ilerlediğinde uygun bir yüz yüze karşılaşma için mükemmel bir fırsat görüyorum.

O yöne doğru ilerliyorum ve koridordaki tesadüfi buluşmamız için ortaya çıkmasını bekliyorum. Bayanlar tuvaletinin kapısı açıldığında ona doğru yürüyorum ama o bana bakıyor.

Çantasının içine. Sağa kaçmaya çalıştı, ben de onunla birlikte hareket ettim. "Affedersiniz."

Aksanı çok sıradışı. Ve sevimli.

Soluna doğru adım atıyor ve ben de ayna görüntüsü gibi onunla birlikte hareket ediyorum. "Çok üzgünüm, bayan."

Bana bak.

"Dans etmek ister misin?" diye gülerek gözlerini çantasından kaldırıyor.

"Çok isterim." Cevabımla birlikte gülümsemesi yayılıyor. Göz göze geliyoruz ve ben onunkinin rengini tanımaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dar koridor çok karanlık.

Haklıymışım. Aradığım kişi o.

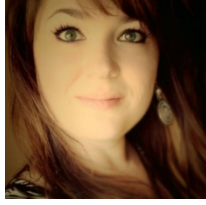
Utanmış görünüyor. "Özür dilerim. Birini dansa davet etmek benim geldiğim yerde kullandığımız bir ifade. Anlarsınız ya? Az önce yaptığımız gibi iki kişi birbirinin etrafından dolaşmaya çalıştığında olduğu gibi."

"Bu ifadeye aşinayım, ama her zaman umut edebiliriz." Etrafından dolanıp erkekler tuvaletinin kapısına doğru ilerliyorum. "Sanırım seninle dans etmek hoşuma giderdi."

Bu Kitabı Satın Alın

ABOUT THE AUTHOR

GEORGIACATES

Georgia, harika kocası Jeff ve iki güzel kızıyla birlikte Mississippi kırsalında yaşıyor. Yazar olma hayalinin peşinden gitmeye karar vermeden önce on dört yılını doğum hemşiresi olarak geçirdi ve henüz arkasına bakmadı.

[Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için buradan kaydolun. En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve sadece abonelere özel hediyeleri alacaksınız.](#)

Georgia Cates'ten en son gelişmeler için onunla bağlantıda kalın:

@georgiacates

georgia.cates.9

www.georgiacates.com

authorgeorgiacates@gmail.com

OTHER BOOKS BY GEORGIA

SINTRILOJI

Gerekli Bir Günah: Kitap

I Sonraki Günah: Kitap II

Son Bir Günah: Kitap III

BEAUTYSERIESİ

Acıdan Gelen Güzellik: Kitap I

Teslimiyetten Gelen Güzellik:

Kitap II Aşktan Gelen Güzellik:

Kitap III

Güzellik Serisi Paketi

THE VAMPIRE AGAPE SERIES

Anteros'un Kanı: Kitap I

Kanlı Mücevher: Kitap II

Kanlı Bebek: Kitap III

Vampir Agape Serisinin Tamamı

GOING UNDER SERISLER

Suyun Altına Girmek:

Kitap 1 Sığ: Kitap 2

Going Under Complete Duo

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

